BESTSELLER

EDITURA MIRON

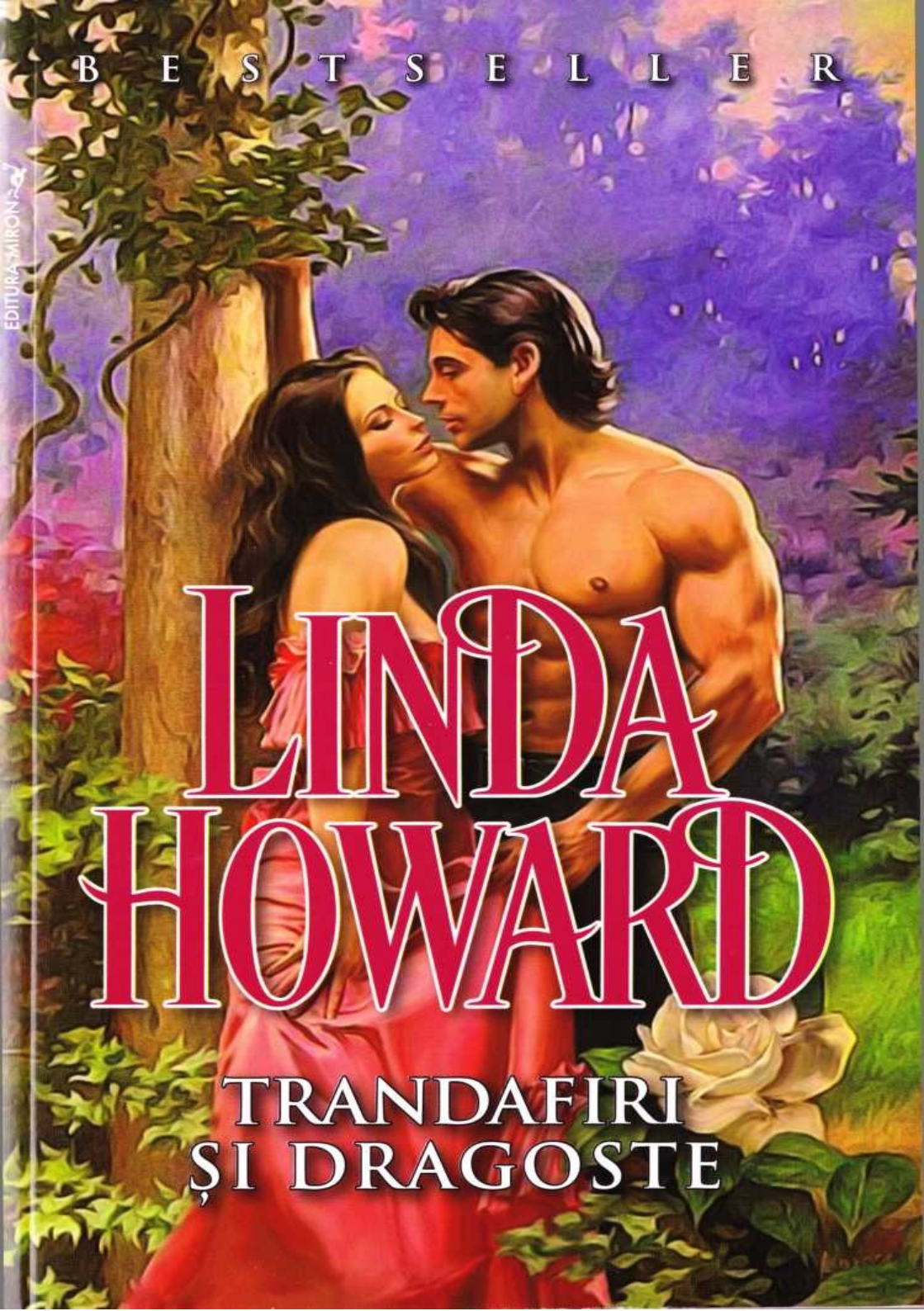

LINDA HOWARD

TRANDAFIRI ȘI DRAGOSTE

LINDA HOWARD
TRANDAFIRI ŞI DRAGOSTE

ANGEL CREEK
by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

LINDA HOWARD

TRANDAFIRI ŞI DRAGOSTE

CAPITOLUL 1

Lucas Cochran se întorsese de numai o lună, dar încă îl uimea cum Prosper, micul lui orăşel, reuşise să se ridice la înălţimea propriului nume. Nu avea să fie niciodată mai mult decât un orăşel, dar era curat şi plin de viaţă. O persoană cu cap putea spune multe despre un oraş doar privind la oamenii de pe străzi, iar cei din Prosper erau liniştiţi, ocupaţi şi, ei bine, prosperi. Poate că orăşelele miniere ce se năşteau peste noapte erau mult mai animate şi mai interesante, iar oamenii se îmbogăţeau rapid atunci când izbuteau să dea peste vreun filon mai solid de aur, însă din păcate, mureau la fel de repede atunci când minereul preţios se termina.

Prosper pe de altă parte, se născuse dintr-

o singură clădire ce servise în acelaşi timp ca magazin universal, bar şi grajd pentru cei câţiva curajoşi care se stabiliseră acolo. Lucas încă îşi mai amintea când Prosper nu fusese altceva decât o întindere pustie cât vedeai cu ochii, iar singurii albi erau numai cei de la Double C, ferma lui. Însă Febra Aurului din 1858 schimbase totul, aducând în zona Colorado mii de oameni care-şi doreau să se îmbogăţească rapid. Din păcate, în apropiere de Prosper nu se găsise fir de aur, dar cei care veniseră până acolo văzuseră pământul bogat şi-l cumpăraseră, ridicându-şi fiecare ferma lui. Ceea ce însemnase că cererea de materiale şi mâncare sau haine crescuse. Ca atare, magazinul universal, care era şi bar şi grajd, prosperase şi foarte curând alături de el se mai ridicase o clădire şi astfel se născuse micuţa comunitate ce avea să devină în curând orăşelul Prosper, din Colorado.

Lucas văzuse multe orăşele apărute peste noapte, nu numai în Colorado, toate asemănătoare din cauza dezvoltării rapide şi a străzilor noroioase pline de căutători de

aur şi de cei care voiau să-i uşureze de avuţie, jucătorii de cărţi, cârciumari, curve şi speculanţi de terenuri. El unul se bucura sincer că Prosper nu fusese binecuvântat, sau blestemat, în funcţie de cum vedea fiecare situaţia, cu minereuri de aur sau argint. Fiind doar un orăşel de fermieri, el avea să reziste mult după ce Febra Aurului avea să dispară, laolaltă cu micile comunităţi care se dezvoltaseră de pe urma ei.

Prosper era un orăşel liniştit, cu o comunitate solidă, tocmai bun pentru a-ţi întemeia o familie, aşa cum dovedeau cele trei sute opt suflete ce locuiau acolo. Toate magazinele şi birourile se aflau pe strada principală, în jurul căreia se dezvoltaseră cele nouă străzi rezidenţiale. Marea majoritate a caselor erau micuţe şi simple, dar altele, cum era cea a bancherului Wilson Millican care venise în Prosper deja foarte bogat, nu s-ar fi făcut de ruşine în niciunul dintre oraşele mari, cum ar fi fost Denver.

Prosper nu avea decât un singur bar şi niciun bordel, deşi printre bărbaţi se ştia

foarte bine (şi printre femei, deşi bărbaţii nu aveau habar de acest lucru), că cele două fete de acolo se îngrijeau şi de alte nevoi, desigur pentru un anume preţ. În partea de nord se ridicase o biserică şi apoi şi o şcoală primară, în Prosper mai erau o bancă, două hoteluri, trei restaurante (numărându-le şi pe cele două de la hoteluri), un magazin universal, două grajduri cu cai de cumpărat sau închiriat, un magazin de confecţii şi încălţăminte, o frizerie, un cizmar, un fierar şi chiar şi un magazin de pălării pentru doamne. Iar poştalionul trecea pe acolo o dată pe săptămână.

Întregul oraş se dezvoltase doar pentru că familia Cochran ridicase aproape din nimic ferma numită Double C şi luptase cu indienii comanche sau arapaho, plătind pentru pământul acela cu propriul sânge. Lucas fusese primul Cochran născut acolo, iar de acum rămăsese şi singurul. Îşi îngropase doi fraţi şi mama în timpul războaielor cu indienii, iar cu o lună în urmă îl pierduse şi pe tatăl său. Desigur, în timp se stabiliseră acolo şi alţi fermieri, dar cei din familia

Cochran fuseseră primii şi cumpăraseră pacea şi liniştea acelui orăşel chiar cu vieţile lor. Oricine trăise destul în Prosper ştia că puterea şi coloana orăşelului nu erau reprezentate de strada principală ci de şirul de morminte de la Double C.

Cizmele lui Lucas bocăneau zgomotos pe stradă în timp ce se îndrepta spre magazinul universal. Se iscase un vânt rece ce adusese cu el mirosul de zăpadă, ceea ce-l făcu să se uite iar la cer. Nori negri şi ameninţători acopereau deja munţii, ceea ce însemna că primăvara avea să întârzie iar. Vremea caldă se apropia, dar norii aceia dădeau de ştire că mai era un pic de aşteptat. Trecu pe lângă o femeie înfofolită bine cu un şal.

— Se pare că o să ningă iar, doamnă Padgett.

Beatrice Padgett îi zâmbi prietenos.

— Cam aşa ceva, domnule Cochran.

Intră în magazin şi-l salută din cap pe proprietar, pe domnul Winches. Se părea că omul prosperase în cei zece ani cât fusese el plecat pentru că îşi permisese să angajeze un vânzător care să se ocupe de marfă şi de

clienţi.

— Salut, Hosea, rosti Lucas.

— Ce mai faci? S-a lăsat iar frig afară, aşa-i?

— O să ningă până dimineaţă. Nu-i rău, mai ales pentru râuri, dar eu unul sunt gata pentru primăvară.

— Nu asta ne dorim cu toţii? Ai nevoie de ceva anume?

— Nişte unsoare pentru arme.

— În stânga, spre capăt.

— Mulţumesc mult.

Lucas o porni spre rafturile indicate de Hosea, lovindu-se de o femeie fermier care verifica nişte hamuri. Murmură nişte scuze şi-şi văzu mai departe de drum fără să-i arunce nici măcar o privire. Munca de la fermă era tare grea pentru o femeie, îmbătrânind-o cu mult înainte de vreme. În afară de asta, deja observase un căpşor blond peste sacii de făină, ceea ce îl umplu de satisfacţie. Olivia Millican era exact ceea ce-şi dorea atunci când avea să se hotărască să se însoare. Era bine crescută, cu o dispoziţie senină şi frumoasă cât să-l facă să-şi dorească să o trântească în pat la

tăvăleală până la sfârşitul vieţii. Avea planuri mari pentru Double C şi ambiţia necesară pentru a le pune în aplicare.

Olivia nu era singură, ci acompaniată de alte două femei, aşa că nu se apropie de ea, ci doar o salută curtenitor atunci când ochii ei se opriră asupra lui. Spre marea lui mulţumire, fata nu se apucă să chicotească asemeni celorlalte două. Se mulţumi doar să-i întoarcă salutul şi să roşească uşor, ceea ce o făcea încă şi mai frumuşică.

Plăti pentru unsoare şi nici nu se închisese bine uşa în urma lui, când izbucniră alte chicoteli nebune, dar fără ca Olivia să participe.

— A dansat cu tine de două ori!

— Ce ţi-a spus?

— Am fost aşa de năucită când m-a invitat, încât am crezut c-o să leşin!

— Măcar dansează bine? Jur că numai la gândul că m-ar strânge în braţe m-au apucat toţi fiorii! mai bine că nu m-a invitat pentru că m-aş fi făcut de râs, dar trebuie să recunosc că am fost tare geloasă pe tine!

Dee Swann privi spre grupul celor trei femei. Olivia stătea tăcută, în timp ce

celelalte două chicoteau şi pălăvrăgeau de zor. Toate trei se trăseseră într-o parte a magazinului şi făceau eforturi să vorbească mai încet, dar surescitarea din glasurile lor atrăsese atenţia lui Dee. Aceasta trase puţin cu urechea şi constată că era vorba de aceeaşi bârfă veche, discutau despre un bărbat, în cazul de faţă fiind vorba despre Lucas Cochran. Continuă să asculte distrată, în timp ce se străduia să aleagă un căpăstru. Pielea ţeapănă n-o mulţumea deloc, prefera pentru calul său ceva mai moale.

— A fost un adevărat domn, rosti Olivia, pe un ton liniştit. Fiica bancherului era întotdeauna foarte calmă.

Dee ridică privirea, în timp ce în ochi îi lucea amuzamentul pentru cum reuşea Olivia să-şi păstreze calmul. Cele două schimbară o ochiadă peste rafturi. Olivia înţelese imediat amuzamentul lui Dee, de parcă ar fi fost doar ele două şi ar fi comentat copios, la fel cum înţelegea de ce Dee nu li se alăturase, ci preferase să schimbe doar saluturi distante cu toţi cei de acolo. Dee avea mare grijă de intimitatea ei,

iar Olivia îşi respecta prea mult prietena pentru a nu încerca s-o includă într-o conversaţie care nu numai că n-o interesa, dar ar fi putut s-o irite.

Chiar dacă Prosper era doar un orăşel de” provincie, exista deja o structură socială. Dee nu ar fi avut acces în cercurile în care se învârtea Olivia, ceea ce o făcuse să-i explice foarte clar prietenei sale că nu dorea sub nicio formă să fie excepţia de la regulă. Iar pe ea oricum n-o interesa deloc să socializeze. Cum Dee era discreţia întruchipată, deşi oamenii din oraş ştiau că se cunoşteau pentru că fuseseră colege de şcoală, nimeni nu bănuia ce prietenie strânsă le lega pe cele două. Dee n-o vizita niciodată pe Olivia, ci era exact invers, fata bancherului venea întotdeauna în vizită la ferma micuţă a lui Dee, un aranjament ce le convenea de minune. Astfel, nu numai că Dee nu era expusă, dar şi Olivia avea parte de câteva ceasuri de libertate, în care nimeni nu o observa şi n-o judeca. Numai alături de ea putea Olivia să fie ea însăşi. La Dee îşi putea permite să spună exact ceea ce gândea. Asta nu însemna că nu era o

doamnă, ci doar că se simţea liberă de orice constrângeri. În schimbul acela de priviri, Olivia promise să se ducă la Dee s-o vadă şi s-o pună la curent cu ultimele noutăţi, căci nu se mai întâlniseră de mai bine de o lună, din cauza vremii rele.

După ce alese ce avea nevoie, Dee se duse cu toate cumpărăturile la casă, unde aştepta Hosea Winches. Proprietarul se apucă să facă totalul pe catastiful său, în dreptul numelui ei, ca apoi să-l scadă din creditul rămas de cu un an în urmă. Nu mai rămăseseră mulţi bani în cont, dar suficienţi cât să-i ajungă până la recoltă, socoti Dee, citind cifrele din catastif.

Domnul Winches întoarse catastiful spre ea ca să verifice totalul, şi, în timp ce Dee aduna, el privi încă o dată spre grupul celor trei femei care continuau să chicotească în partea din spate a magazinului.

— Parcă a intrat vulpea în coteţul găinilor, comentă el acru, aşa de tare chiţăie.

Dee puse catastiful la loc, după care îşi luă sacoşa de cumpărături.

— Mulţumesc mult, domnule Winches.

El scutură absent din cap.

— Fii fericită că dumneata ai capul pe umeri, rosti el. Ai crede că n-au mai văzut până acum un bărbat.

Dee privi în direcţia celor trei şi din nou la domnul Winches, apoi ridicară amândoi din umeri. Şi ce dacă Lucas Cochran se întorsese în oraş după o absenţă de zece ani? Nu însemna absolut nimic pentru niciunul dintre ei.

Îl recunoscuse pe Cochran din momentul în care se ciocnise cu ea, dar nu-i vorbise, pentru că doar îl recunoscuse, nu-l cunoştea personal şi oricum se îndoia sincer că el avea habar cine era ea. În fond, el plecase de acolo la scurt timp după ce ai ei se stabiliseră la Angel Creek. Pe atunci ea fusese doar o şcolăriţă de paisprezece ani, iar el, cu opt ani mai mare, era deja bărbat. Nici măcar nu se întâlniseră şi nu fuseseră prezentaţi. Ea îi ştia faţa, dar atât, nu-l cunoştea deloc, nici măcar din auzite.

Dee îşi însuşise bunul obicei de a-şi vedea de treaba ei şi se aştepta la acelaşi tratament din partea celorlalţi, dar chiar şi aşa, era la curent cu ceea ce se petrecea la Double C. Era cea mai mare şi mai veche

fermă din zonă, aşa că toată lumea era la curent cu evenimentele de acolo.

Ultimul eveniment mare fusese moartea lui Ellery Cochran, tatăl lui Lucas, petrecută cu câteva săptămâni în urmă.

Dee nu-l cunoscuse personal, dar îl ştiuse din vedere şi se salutase cu el în oraş, însă nu considera că moartea lui ar fi fost un eveniment ieşit din comun, omul se stinsese împăcat în patul lui, ceea ce era mai mult decât putea cineva să ceară de la viaţă.

Chestiunea respectivă se înscrisese la rubrica varietate, aşa cum se întâmpla atunci când se năştea vreun copilaş prin vecini.

Cum nu avusese niciun fel de afaceri sau certuri cu Ellery, tot aşa se aştepta să n-aibă nicio treabă nici cu Lucas. De altfel, deja uitase de familia Cochran atunci când ieşi din magazin, în frigul de afară.

Îşi strânse mai tare vechea haină a tatălui ei în jurul trupului şi-şi îndesă mai bine pe cap căciula ca să-şi apere faţa de frig, după care se urcă pe capra şaretei sale.

Ceva mai târziu în acea după-amiază începu să ningă, dar învârtejirea aceea

tăcută de alb mai degrabă o încânta decât s-o supere, nu suferea că primăvara întârzia să apară.

Dee iubea schimbarea anotimpurilor, fiecare dintre ele îi aducea bucurie în suflet şi cum trăia atât de aproape de pământ, simţea ritmul inexorabil al naturii. Animalele ei erau la căldură în grajd, terminase cu toate treburile pe ziua aceea, în căsuţa ei micuţă era cald şi focul vesel din sobă o încălzea pe dinafară în timp ce cana de cafea fierbinte de alături îi încingea interiorul.

Nu mai avea nimic altceva de făcut decât să se odihnească cu picioarele întinse în faţa focului şi în mâini cu una dintre preţioasele cărţi pe care le obţinuse la începutul iernii.

Iarna era anotimpul în care se putea odihni şi ea, în celelalte anotimpuri era prea ocupată şi avea prea multe treburi de făcut ca să mai aibă răgazul sau energia să mai stea seara să citească.

Însă curând cartea îi căzu în poală, în timp ce Dee îşi sprijini capul de spătarul înalt al balansoarului, plănuindu-şi de pe acum

grădina.

Porumbul mersese foarte bine anul trecut, aşa că poate n-ar fi rău dacă ar planta mai mult acum. Porumbul era o afacere bună, pentru că ce n-ar cumpăra oamenii de la oraş, ar putea folosi drept hrană pentru animale.

Numai că porumb în plus însemna să mai reducă din celelalte legume, ori nu se putea decide dacă era sau nu un lucru tocmai înţelept. Plănuind cu grijă şi experimentând, în acel moment ştia precis, până la metru pătrat, de câtă suprafaţă de grădină se putea ocupa foarte bine de una singură.

Nu avea de gând să se extindă şi să reducă astfel calitatea legumelor, tot aşa cum nu intenţiona să angajeze pe cineva s-o ajute.

Poate că era egoist din partea ei, dar cea mai mare plăcere pe care o avea, în afară de satisfacţia de a vedea plantele crescând, era independenţa de care se bucura. Se descurca foarte bine şi singură, ca atare avea de ce să fie mândră.

La început acest lucru o speriase, când la vârsta de optsprezece ani se trezise deodată

singură pe lume.

Când Dee avea şaisprezece ani, aproape imediat după ce se mutaseră acolo, mama ei, care fusese profesoară, murise subit, lăsându-i fiicei ei moştenire un teanc mare de cărţi, învăţăturile sale şi mult bun simţ.

Nu trecuseră nici doi ani de la moartea ei când tatăl său a fost lovit în cap de un catâr şi şi-a dat apoi sufletul în patul său, fără să-şi mai recapete cunoştinţa.

Liniştea şi singurătatea o chinuiseră la început. Vulnerabilitatea ei o speriase cel mai tare. O femeie singură, era o femeie fără apărare.

Dee săpase mormântul tatălui ei şi-l îngropase, nedorind ca altcineva să afle de moartea lui şi de faptul că rămăsese singură la fermă.

Când se dusese în oraş la târguieli, le explicase celor ce o întrebaseră de el că nu putuse pleca de la fermă, ceea ce într-un fel nu era o minciună, dar nici adevărul, însă îi liniştea conştiinţa.

George murise la începutul iernii, aşa că în timpul lunilor lungi de frig, Dee jelise şi se gândise foarte bine la situaţia ei.

De acum micuţa vale fertilă devenise proprietatea ei, însă era prea mică pentru o fermă de anvergură şi puţin cam prea mare pentru a o lucra de una singură.

Pe de altă parte, acolo solul era fertil, udat bine de apele reci şi repezi ale râului care izvora din canionul Prosper şi trecea chiar prin mijlocul acelei văi.

Nu-şi putea aminti în ce zi anume hotărâse ce să facă cu viaţa ei, cert este că luase fiecare zi în piept, muncind de zor.

În primul rând se apucase să înveţe cum să se apere. Cu încăpăţânare, scosese în fiecare zi armele tatălui ei: un revolver Colt de calibru 36, o carabină Sharp foarte veche şi o puşcă mare cu două ţevi.

Pistolul ruginise deja din cauză că George nu-l folosise niciodată, iar de când se mutaseră acolo zăcuse nebăgat în seamă.

De altfel, tot timpul glumise că nu era în stare să tragă cu un pistol, preferatele sale fiind puştile sau carabinele.

Dee nu era mare amatoare de arme, însă le luase şi se îngrijise de ele aşa cum îl văzuse pe tatăl ei făcând, după care ore în şir se antrenase, învăţând cum să le încarce

şi apoi să le descarce, până când ajunsese să facă acest lucru automat, Iară să mai stea pe gânduri.

De abia după aceea, începuse să exerseze trasul la ţintă. Începuse cu pistolul, crezând că era cel mai uşor, dar de abia după aceea constatase de ce nu-i plăcuse deloc tatălui ei.

La depărtare mai mare nu aveai deloc precizie cu el.

Experimentă cu pistolul, până când izbuti să-şi dea seama de la ce distanţă putea trage cu el ca să-şi nimerească ţinta.

Cu carabina era mult mai uşor de ţintit şi putea nimeri fără probleme de la o distanţă mult mai mare.

Dar, asemenea tatălui ei, cel mai mult i-a plăcut puşca. Orice nemernic ar fi putut presupune că nu l-ar nimeri dacă ar trage cu pistolul sau chiar şi cu carabina, dar niciunul întreg la minte nu s-ar fi pus cu puşca cea mare cu două ţevi.

Nu a stat să-şi piardă vremea să tragă foarte rapid cu pistolul, asta era pentru pistolarii ce-şi doreau o reputaţie, ori ea prefera precizia, aşa că se antrenă zi de zi

până când se simţi în stare să se apere cu oricare dintre arme i-ar fi fost mai la îndemână.

Grădina i se părea de asemenea absolut necesară. Ea şi mama ei se ocupaseră în trecut de grădina de legume, ca apoi în toamnă să le conserve pentru iarna cea lungă.

Lui Dee îi plăcea tare mult să lucreze în grădină ca apoi să se bucure de fructele muncii ei.

Pierderea părinţilor o ajutase să înţeleagă că viaţa era scurtă şi plină de neprevăzut, aşa că avusese nevoie de ceva mai permanent ca s-o ajute să trecă peste durere.

Descoperise că acest lucru era pământul, care dăinuia neschimbat aproape pe tot parcursul anotimpurilor.

Grădina era ceva teribil de productiv, care-i oferea extrem de multe doar dacă avea puţină grijă de ea.

Simţea cum i se mai uşura durerea atunci când lua contact cu solul acela mănos, iar munca fizică o ajuta să treacă cu bine peste nopţile de singurătate.

Ferma aceea îi dăduse un nou motiv pentru a trăi, pământul îi oferise din nou viaţă.

Primăvara anunţase moartea tatălui ei şi îndurase furtuna de întrebări ce se abătuse asupra ei.

Oameni cu care în trecut doar se salutase, o întrebaseră dacă avea rude care-i puteau purta de grijă atunci când se va întoarce înapoi în est, de unde venise.

Adevărul era că avea nişte veri prin Virginia, acolo unde se născuse, dar niciunul dintre ei destul de apropiat, încât să-şi dorească să se întoarcă acolo, ori ea nu-şi dorea deloc aşa ceva.

Şi nici nu considera că era treaba cuiva să afle ce urma ea să facă.

Curiozitatea celor din oraş i se păruse de nesuportat, pentru că ea îşi apărase mereu intimitatea şi admira discreţia.

Oamenii aceia se arătaseră de-a dreptul scandalizaţi atunci când le spusese că n-avea de gând să plece de la fermă.

După părerea aceloraşi oameni, la nouăsprezece ani nu era decât o copilă şi n-avea ce căuta să trăiască de una singură. O

femeie respectabilă nu ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Mai mulţi bărbaţi ce lucrau în zonă, precum şi alţii din oraş, care nici măcar nu aveau scuza tinereţii, se gândiseră atunci că rămăsese la fermă pentru că avea chef de un bărbat care să-i aline nopţile de singurătate, aşa că începuseră s-o asalteze.

Ca atare, în nopţile calde de vară veniseră la ferma ei, uneori singuri, alteori în perechi, gata s-o seducă.

Cu puşca în mâini, Dee se făcuse înţeleasă că dorea să fie lăsată în pace. În curând se răspândise zvonul că tânăra Swann nu era deloc interesată de bărbaţi.

Câţiva, mai încăpăţânaţi, îşi găuriseră pantalonii cu alice, înainte să înţeleagă că Dee nu se sfia deloc să tragă cu puşca, aşa că până şi aceia renunţaseră în cele din urmă şi nu mai reveniseră la ferma ei, cel puţin nu în postura unor amorezi.

În acea primăvară de singurătate plantase grădina din obişnuinţă ca pentru doi oameni şi trecuse destulă vreme până să-şi dea seama că avea un surplus uriaş.

Ca să nu se irosească, pusese tot ce era în

plus în şaretă şi se dusese la oraş ca să vândă, însă asta însemnase să-şi piardă întreaga zi acolo, ceea ce o întârzia cu munca la fermă. Aşa că aranjase cu domnul Winches de la magazin să-i dea lui produsele, pe care mai apoi el să le vândă mai departe şi să-i dea bani sau credit pentru mărfurile lui.

Acest aranjament le convenise de minune, pentru că Dee avea timp de grădină, iar domnul Winches vindea cu profit toate legumele ei.

În anul următor, Dee plantă o grădină de două ori mai mare, însă descoperi că nu se putea îngriji aşa cum trebuia de ea. Buruienile creşteau mai repede decât le putea ea stârpi, iar legumele aveau de suferit din această cauză. Cu toate acestea, scoase un profit frumos de pe urma ei şi destule provizii pentru iarnă.

A treia primăvară, atunci când Dee plantă următoarea grădină, un nou fermier se instală la sud de Prosper. Kyle Bellamy era tânăr, nu depăşise treizeci de ani şi era mult prea chipeş pentru binele lui.

Dee îl antipatizase imediat, era prea

agresiv şi necioplit, neascultând de nimeni şi întrerupând pe toată lumea.

Intenţiona să-şi clădească o fermă mare, fară a face un secret din asta, ca atare se apucase să cumpere terenuri, având totuşi grijă să nu-l calce pe bătături pe Ellery Cochran.

Bellamy decisese că avea nevoie de o sursă de apă în plus pentru imperiul său în plină dezvoltare, aşa că se oferise să cumpere Angel Creek de la Dee. Ea reuşise cu greu să nu-i râdă în nas atunci când venise cu o ofertă ridicol de mică, dar izbutise în cele din urmă să-l refuze politicos.

Următoarea sa ofertă a fost mult mai mare. Refuzul ei fusese mai departe politicos.

A treia ofertă era de-a dreptul uriaşă, iar el i-o făcuse aproape furios. O prevenise că mai mult de atât n-avea să urce, însă Dee îi explicase atunci că el nu înţelegea deloc care era poziţia ei.

— Domnule Bellamy, aici nu e vorba de bani. Nu vreau să-mi vând ferma nimănui, indiferent de preţ. Nu vreau să plec de aici,

ăsta este căminul meu.

Bellamy ştia din experienţă că orice lucru îşi avea preţul, important fiind cât de mult era dispus să cheltuie ca să obţină ceea ce-şi dorea.

Pentru el fusese un adevărat şoc să citească adevărul spuselor ei în ochii verzi şi neclintiţi. Indiferent cât de mult ar fi ridicat preţul, ea nu era dispusă să vândă.

Numai că el îşi dorea cu disperare terenul acela.

Următoarea dată venise la ea cu o cerere în căsătorie.

Dee s-ar. Fi amuzat copios dacă în acel moment nu ar fi realizat că n-o interesa în niciun fel să se mărite, tot aşa cum nu era interesată să-şi vândă ferma.

În general, când se gândise la viitor, îşi închipuise că la un moment dat avea să se mărite ca apoi să aibă copii, aşa că se mirase singură când îşi dăduse seama că de fapt nu-şi dorea deloc aşa ceva.

În cei doi ani şi jumătate de când rămăsese singură, devenise independentă şi nu trebuia să răspundă în faţa nimănui, în plus, se simţea foarte bine în singurătate.

În acel moment de sinceritate, viziunea sa asupra vieţii devenise deodată limpede, văzându-se ceea ce devenise, nu ceea ce îşi imaginase la un moment dat.

Aşa că, în loc să râdă de el, ridicase privirea şi-i spusese cu seriozitate:

— Mulţumesc, domnule Bellamy, dar nu am de gând să mă mărit vreodată.

După refuzul ei categoric se trezise cu diverşi muncitori de la fermă care veniseră călare şi intraseră în grădină, trăgând cu pistoalele ca s-o sperie.

Dacă cumva aceştia se aşteptaseră să se ascundă sub pat, se înşelaseră, pentru că acea grădină îi asigura traiul, aşa că era dispusă s-o apere cu puşca cu două ţevi.

Dee era convinsă că mulţi dintre aceştia fuseseră trimişi de către Bellamy, dar la fel de adevărat era că în zona lor se ridicaseră nenumărate alte ferme mici, aşa că şi acei străini trebuiau să afle că nu era deloc de glumit cu ea.

În timpul acelei veri se obişnuise să doarmă iepureşte şi cu puşca alături, ca să evite atacurile mârşave ale celor ce-şi imaginau că puteau hărţui în voie un

agricultor singur.

Una peste alta, se descurcase destul de bine cu toţi acei nemernici şi nu avusese o reţinere să tragă după ei cu alice ori de câte ori se simţise ameninţată, promiţându-le că data următoare avea să tragă cu gloanţe adevărate.

Trecuseră deja şase ani de când murise tatăl ei. Dee privi în jur prin casă, fiind foarte mulţumită de ceea ce realizase până acum şi de viaţa ei în general.

Avea tot ce era necesar, plus câteva articole de lux, un cont ce creştea mereu la bancă, credit bun la magazinul universal şi în plus deţinea o vale micuţă în care-şi creştea legumele an de an.

În grajd avea două văcuţe pentru lapte şi un taur de pe urma căruia se alegea cu câte un viţel în fiecare an, ceea ce însemna carne proaspătă.

În cele din urmă taurul şi vacile aveau să fie înlocuite de viţeii nou-născuţi, iar viaţa avea să meargă astfel mai departe.

În afară de asta mai avea şi un cal solid care o ajuta la arat, pe care-l înhăma la şaretă şi pe care din când în când îl mai şi

călărea.

Iar cele câteva găini îi ofereau ouă şi ocazional carne. Toate erau ale ei şi reuşise să se descurce de una singură.

Atunci când o femeie se mărita, tot ceea ce avea devenea automat proprietatea soţului, care apoi putea decide absolut tot ce dorea, iar Dee nu vedea de ce ar fi renunţat la tot ce realizase în favoarea unui bărbat.

Iar dacă acest lucru însemna să devină o domnişoară bătrână, ei bine, existau altele şi mai rele în viaţă.

Ea chiar era independentă, aşa cum foarte puţine femei s-ar fi putut lăuda, muncind singură pământul ca să se întreţină.

Poate că oamenii din oraş o considerau cam ciudată, dar o respectau ca pe o femeie muncitoare şi ca pe o negustorească cinstită, ori ei acest lucru îi ajungea.

CAPITOLUL 2

Copacii de la Double C scoseseră în fine mugurii, ceea ce era un semn sigur că primăvara era foarte aproape.

În pofida vântului rece venit de pe munţii

care încă aveau pantele acoperite de zăpadă, Lucas Cochran putea mirosi verdele proaspăt al naturii.

Petrecuse zece ani lungi departe de pământul pe care-l iubea, iar acum că se întorsese, parcă nu se mai sătura să-l privească şi să-l admire. Era ca şi cum o parte din el se pierduse, iar acum o regăsise deodată.

El fusese primul care se născuse acolo, într-o căsuţa de chirpici, la numai cinci luni după ce tatăl său îşi luase familia din Tennessee şi cumpărase valea aceea largă ce urma să devină centrul fermei Double C.

Uneori se minuna de ce curaj avusese maică-sa, să plece la drum spre necunoscut, în braţe cu un copil de niciun an şi cu un altul pe drum, renunţând la casa ei confortabilă ca să locuiască într-o căbănuţă de chirpici ce semăna mai degrabă cu o groapă săpată în pământ, fără picior de alb pe o rază de multe mile în jur.

Din fericire, acele zile de început fuseseră şi cele mai sigure, pentru că indienii nu se simţiseră ameninţaţi de albii care mai apoi le cotropiseră teritoriul.

Încercând să-şi amintească mai multe, se gândi că probabil febra aurului din 1849 din California fusese începutul ostilităţilor dintre indieni şi albi.

Atunci mii de oameni se îndreptaseră către vest şi, după ce febra aurului dispăruse, prea puţini dintre aceştia mai făcuseră cale întoarsă.

Numărul celor care se aventuraseră la vest de Mississippi crescuse foarte mult, ca atare şi ostilitatea dintre cele două naţii escaladase.

Apoi Teritoriul Colorado avusese şi el parte de o febră a aurului în 1858, iar cea de-a doua creştere a populaţiei dusese la un adevărat război.

Pe atunci însă, ferma lor ajunsese la dimensiunile din prezent, cu peste o sută de oameni angajaţi acolo, căsuţa din chirpici făcuse loc unei case destul de încăpătoare, iar Ellery Cochran începuse deja construcţia unui conac uriaş pentru familia sa.

Lucas avusese atunci vreo paisprezece ani, aproape un metru nouăzeci înălţime şi forţa unui bărbat, după o viaţă de muncă grea.

Fratele său mai mare avea şaisprezece ani, fiind un adolescent impetuos, aşa cum erau toţi băieţii la acea vârstă.

Cei doi fuseseră nedespărţiţi o viaţă, veselia lui Matt atenuând cumva firea mai tăcută a lui Lucas, iar bunul simţ al lui Lucas înfrânând puţin spiritul de aventură a lui Matt.

Mezinul familiei, Jonah, cu şase ani mai mic decât Lucas, fusese cu totul exclus din relaţia foarte strânsă dintre cei doi fraţi mai mari, nu din răutate, ci din cauza distanţei în ani dintre ei.

Lucas şi Matt fuseseră împreună din fragedă copilărie, dormiseră sub aceeaşi pătură, se jucaseră laolaltă, lucruri pe care nu le aveau în comun cu micuţul Jonah, care fusese lăsat mai mult sau mai puţin singur.

Jonah fusese un băiat tăcut, care se mulţumise tot timpul să stea deoparte şi să-şi observe mai de la distanţă fraţii mai mari şi isprăvile lor.

Ce ciudat, oftă Lucas deodată, îşi amintea cu precizie fiecare trăsătură a fratelui său mai mic, deşi fusese tot timpul mai aproape de Matt.

Indienii le atacaseră casa într-o zi în care bărbaţii erau deja la muncă pe tot cuprinsul fermei, ceea ce ştiuseră sigur de dinainte.

Matt şi Lucas se duseseră acasă în acel moment pentru că din nefericire, calul lui Matt îşi pierduse o potcoavă, iar cei doi fraţi erau de nedespărţit, unde se ducea unul, mergea şi celălalt Alice, mama lor, insistase să stea să mănânce de prânz înainte să plece iar la muncă. Aşadar, erau cu toţii laolaltă la masă atunci când auziseră primele strigăte.

Indienii nu aveau arme de foc, însă îi copleşiseră în proporţie de cinci la unul pe cei câţiva apărători ai casei.

Din nefericire, armele pe care le aveau ei se încărcau greu şi dura până să poţi trage iar cu puşca, iar viteza acelui atac prin surprindere era o specialitate a indienilor.

Lucas nu-şi amintea decât de o nebunie de mişcare şi sunete, fiind pe jumătate asurzit de împuşcături, în timp ce se chinuia din răsputeri să-şi încarce mai repede puşca, cu un ochi aţintit asupra atacatorilor.

El cu Matt şi cu Alice îşi ocupaseră fiecare poziţia în faţa unei ferestre şi-şi amintea cu

claritate strigătul de disperare al mamei lui atunci când îl văzuse pe micul Jonah, singur la o fereastră cu un pistol mult prea greu pentru el, încercând să apere casa.

Lucas, care fusese cel mai aproape de el, îl smulsese pe Jonah de acolo şi-l ascunsese după o masă răsturnată, poruncindu-i să nu iasă de acolo.

Nici nu izbutise să-şi reia locul la fereastră, când uşa casei se deschisese brusc, iar Matt se pomenise luptând corp la corp cu un războinic. Indianul venise cu o toporişcă într-o mână şi un cuţit mare în cealaltă.

Lucas prinsese atunci pistolul pe care-l scăpase Jonah şi, într-un genunchi, încercase să ţintească. Însă în acel moment Matt căzuse deja sub greutatea atacatorului, care îi şi înfipsese cuţitul lung în piept. Lucas trăsese şi-şi nimerise ţinta fără greş, însă prea târziu pentru a-l mai salva pe Matt.

Atacul se încheiase la fel de brusc pe cât începuse, poate şi pentru că indienii intuiseră că cei plecaţi la muncă aveau să vină mâncând pământul la auzul

împuşcăturilor. Toată acea luptă nu durase mai mult de cinci minute.

După pierderea lui Matt, Lucas fusese asemenea unui animal rănit, incapabil să-şi mai găsească alinarea.

Părinţii săi se alinaseră reciproc şi jeliseră împreună pierderea primului lor născut, jonah se retrăsese şi mai mult în sine.

Lucas fusese cel care nu-şi mai găsise locul, pentru că întotdeauna îl avusese pe Matt alături, iar în acel moment întreaga lui lume se schimbase. În anul acela se maturizase foarte mult, pentru că văzuse moartea cu ochii şi ucisese, iar fără Matt ca să-l înveselească, latura sa întunecată preluase controlul.

În 1861 începuse războiul civil, iar armata se retrăsese din Teritoriul Colorado, lăsându-i pe cetăţenii de acolo să se lupte singuri cu indienii.

Numai câteva oraşe mai bine dezvoltate se aflau în siguranţă, Prosper numărându-se printre acestea, însă caravanele de căruţe, poştalioanele şi fermele mai îndepărtate trebuiau să se apere cum puteau.

Ferma lor se transformase într-o tabără

armată, dar nu se putea altfel dacă voiau să supravieţuiască.

Din păcate Alice Cochran nu reuşise să supravieţuiască, dar nu din cauza indienilor. O răceala se transformase în pneumonie în iarna lui 1863, iar la numai o săptămână după aceea fusese aşezată în mormântul ei, alături de Matt.

Cea de-a doua piatră de hotar a vieţii lui dispăruse.

Războiul cu indienii se înrăutăţise apoi în 1864. În noiembrie colonelul John Chivington îşi condusese trupele împotriva indienilor la Sand Creek şi masacrase fără milă sute de femei şi copii, cauzând o adevărată explozie de violenţă ce se întinsese din Mexic până în Canada, unind triburile de indieni care-şi doreau să se răzbune.

Trupele armate începuseră să revină în Colorado după încheierea războiului civil din 1865, însă Teritoriul era deja scufundat în propriul război.

Cu tot pericolul care pândea la orice pas, începuseră să apară noi colonişti, care-şi doreau să încerce o viaţă nouă în vest.

Prosper se mărise şi devenise un orăşel plin de viaţă, angajând în acel an şi o învăţătoare, ceea ce reprezenta clar un semn de civilizaţie.

O comunitate în plină dezvoltare era obligată să deţină o şcoală dacă îşi dorea să atragă mai mulţi oameni.

Boulder îşi ridicase şcoala în 1860, dar Prosper se putea lăuda că izbutise această performanţă la cinci ani după aceea.

Lucas şi Matt fuseseră educaţi acasă, de către mama lor, însă micul Jonah nu mai avusese această opţiune. Ca atare, în acel an, Jonah a fost trimis la şcoală, la vârsta de cincisprezece ani, fiind obligat să meargă zilnic călare până în oraş şi înapoi.

Jonah nu vorbise niciodată prea mult, preferase mereu să îi privească pe ceilalţi şi să asculte. Pe măsură ce Lucas înaintase în vârstă începuse să regrete lipsa de apropiere dintre el şi fratele rămas, însă Jonah nu păruse să-şi dorească aşa ceva.

Băiatul era un singuratic, preferind să-şi păstreze visele şi aspiraţiile doar pentru el. Uneori Lucas se întrebase ce se petrecea în spatele acelor ochi albaştri asemenea

ochilor lui, însă nu avea să afle niciodată.

Într-o după-amiază, calul lui Jonah îl adusese încet acasă, băiatul de abia atârnând în şa, cu pieptul străpuns de o săgeată indiană. Lucas fusese primul care ajunsese la el, iar Jonah, cu ultimele puteri se lăsase să cadă în braţele fratelui său mai mare. Privise în sus spre el, şi, pentru prima dată, ochii lui serioşi fuseseră luminaţi de o dragoste profundă.

— Mi-aş fi dorit… însă dorinţa aceea rămăsese neexprimată, căci băiatul muri în braţele fratelui său.

Lucas se lăsase în genunchi şi-şi legănase frăţiorul, întrebându-se ce anume îşi dorise băietanul care nu avusese încă parte de viaţă?

Oare îşi dorise ceva simplu, cum ar fi fost să nu-l mai doară? Sau poate că-şi dorise sărutul unei fete, un viitor, plăcerile vieţii ce-i fuseseră refuzate?

Lucas nu aflase niciodată, nu ştia decât că în acele ultime clipe, ochii băiatului fuseseră mai vii şi mai plini de dragoste decât oricând în alt moment din scurta lui viaţă.

Double C fusese stropit din belşug cu sânge, atât al familiei Cochran, cât şi al indienilor. Acum Lucas rămăsese singurul din familia lui, restul zăceau îngropaţi în pământul de la marginea fermei.

Visele sale se concentrau asupra proprietăţii, ca întotdeauna. De altfel, din acest motiv se certase şi se rupsese cu totul de tatăl său.

Poate că dacă Jonah n-ar fi murit, n-ar fi fost nici el aşa de pornit şi de aspru, însă fără fratele său drept tampon, certurile izbucneau din nimica toată.

Adevărul era că ferma nu putea avea decât un singur conducător, iar certurile dintre el şi Ellery nu ajutaseră la nimic. Ellery era mulţumit cu ceea ce avea, pe când Lucas îşi dorea să se extindă.

Double C îi aparţinea de fapt şi de drept lui Ellery, aşa că Lucas s-a văzut nevoit să plece. Amândoi se împăcaseră în cele din urmă, ştiind însă că doi tauri n-aveau ce căuta pe aceeaşi păşune.

Au regretat amândoi acea ruptură, însă au ştiut că aşa era cel mai bine, ca Lucas să trăiască undeva, departe de ferma pe care o

iubea.

Amândoi îşi scriseseră şi chiar se întâlniseră de câteva ori în Denver, însă Lucas nu se mai întorsese acasă până după moartea lui Ellery.

Cei zece ani petrecuţi departe nu-i irosise pe o viaţă de huzur. Se întreţinuse singur muncind pe la ferme, jucând cărţi, ba chiar la un moment dat fusese şi şerif.

Ştia foarte bine toate treburile de la o fermă şi era îndemânatic cu pistolul, dar rămăsese în viaţă datorită minţii ascuţite şi a ambiţiei nemăsurate.

Lucas Cochran nu era omul cu care să te joci, atunci când îşi dorea ceva, nimeni nu-i mai putea sta în cale. Iar dacă preţul era prea mare, ei bine, el unul era gata să-l plătească dacă îşi dorea cu adevărat acel ceva.

Nu prea erau multe care să stea în calea unui bărbat care era gata să plătească în bani sau sânge ceea ce-şi dorea, iar Lucas ştia foarte bine acest lucru.

O dată cu moartea lui Ellery, Double C devenise a lui. Ferma era deja extrem de profitabilă, numai că el intenţiona s-o facă şi

mai şi.

Colorado mai avea puţin şi devenea stat, ceea ce însemna că urmau să apară nenumărate oportunităţi pentru cineva suficient de iscusit ca să ştie cum să profite de ele.

El personal nu petrecuse chiar toţi cei zece ani făcând doar munci grele, în ultimii doi stătuse în Denver alături de guvernatorul teritoriului, încercând să obţină pentru Colorado statutul de stat, învăţând astfel cum se trăgeau sforile în politică şi ce însemna puterea.

Făcuse parte din cei prezenţi la convenţia de la Denver din decembrie, în care se creionase constituţia viitorului stat ce urma să fie votată în iulie anul următor.

Pentru Double C ar fi fost o adevărată binecuvântare transformarea teritoriului în stat, pentru că atunci ar fi atras noi colonişti, iar o dată cu ei s-ar fi întins şi calea ferată.

Iar calea ferată însemna că-şi puteau transporta carnea mult mai uşor şi pe alte pieţe, ceea ce însemna că profitul avea să crească simţitor.

Voia ca ferma lui să fie cea mai mare şi cea mai bună. Asta era tot ce-i mai rămăsese, pământul, în care erau îngropaţi ceilalţi membri ai familiei, pe care acelaşi pământ îi şi hrănise.

Pe măsură ce ferma lui avea să se dezvolte, el putea lucra şi din culise la Denver pentru o şi mai mare prosperitate a zonei. Double C avea să-i aducă banii necesari pentru a influenţa deciziile politice în favoarea lui, ceea ce avea să aducă o şi mai mare prosperitate fermei.

Nu se simţea deloc tentat de o carieră politică, pe el îl interesa doar prosperitatea fermei sale şi atât, iar pentru acest lucru era gata să plătească oricât ar fi fost nevoie.

Cei zece ani petrecuţi departe de casă îl învăţaseră ce însemnau greutăţile şi-l ajutaseră să se maturizeze complet, în acel moment fiind gata să-şi dezvolte un adevărat imperiu.

Numai că un imperiu avea nevoie de moştenitori.

Nu se grăbea prea tare să se însoare, iar de când se întorsese, singura care-i atrăsese atenţia fusese Olivia Millican, fiica

bancherului.

Era frumoasă şi demnă, rafinată, manierată şi ştia cum să se poarte în societate. Pentru el ar fi fost soţia perfectă.

Numai că o asemenea femeie trebuia mai întâi curtată, de abia după aceea cerută în căsătorie, dar Lucas era gata s-o facă şi pe asta.

O plăcea şi se gândea că aveau să se înţeleagă probabil mai bine decât marea majoritate a cuplurilor, într-un an şi ceva, după socotelile lui, avea să-i devină nevastă.

Dar deocamdată trebuia să-şi pună celelalte planuri în aplicare.

În primul rând trebuia să-şi înnoiască puţin cireada, să aducă şi alţi tauri şi să încerce să încrucişeze câteva rase pentru a obţine animale mai rezistente, fără a scădea nimic din calitatea cărnii.

De asemenea voia să mai încerce şi alt fel de iarbă, în loc să-şi lase animalele să pască pe oriunde se nimerea.

Şi mai vroia să-şi extindă terenurile. Nu foarte mult, pentru că n-ar mai fi avut un bun control asupra lor, dar după ce avea să îmbunătăţească cireada, intenţiona s-o

multiplice, ori asta însemna mai multă păşune şi o altă sursă de apă.

El ştia foarte bine valoarea apei, care reprezenta diferenţa între viaţă şi moarte pentru o cireadă. Mulţi fermieri dăduseră faliment atunci când le secase sursa de apă.

Îmbunătăţirea şi extinderea fermei urmau să-i ofere baza solidă de care avea nevoie pentru a-şi îndeplini ambiţiile, acesta era primul pas, extrem de necesar.

Pe moment avea o sursă de apă destul de bună, sub forma unui râu leneş care înconjura terenurile fermei. Râul acela nu secase niciodată, din ce ţinea el minte, însă fuseseră două veri secetoase în care aproape că se subţiase cât un fir.

Desigur „plouase de fiecare dată înainte ca situaţia să devină cu adevărat serioasă, dar era foarte posibil ca la un moment dat ploaia să nu mai vină la timp.

Şi aşa Colorado nu era renumit pentru ploile abundente, majoritatea surselor de apă depindeau de câtă zăpadă se depunea în munţi.

Un an bun depindea mai ales de cât de mult ningea iarna, nu de ploile din vară. Un

fermier deştept avea întotdeauna două surse de apă pentru vitele lui, pentru orice eventualitate.

Desigur, existau râuri curgătoare care izvorau direct din munte, iar altele care depindeau de zăpadă şi dacă aceasta nu era abundentă, vara secau.

Unul dintre motivele de ceartă cu ellery fusese necesitatea obţinerii unei surse de apă suplimentare, mai precis Angel Creek. Angel Creek şi râul de la Double C proveneau din aceeaşi sursă, despărţindu-se sus pe munte.

În locul în care râul se împărţea în două, albia lui Angel Creek era mai adâncă şi mai joasă, aşa că primea mai multă apă, ca atare, pe timp de secetă, Angel Creek era în continuare alimentat, în timp ce celălalt râu aproape seca dacă nu primea câteva runde bune de ploaie.

Lucas dorise să achiziţioneze întreaga vale Angel Creek numai şi numai pentru apă, însă Ellery refuzase categoric, spunând că aveau destulă apă pentru vite şi pentru grădini, iar Angel Creek oricum se afla de cealaltă parte a munţilor, deci nu era deloc

practic să plimbe cireada de colo-colo atâta cale. În afară de asta, valea era prea mică pentru a putea susţine o cireadă aşa de mare.

Lucas însă nu fusese deloc de acord cu raţionamentul tatălui său.

Angel Creek. Lucas îşi îngustă ochii atunci când îşi aminti cât de frumoasă şi bogată era valea aceea. Poate că va deveni o parte a terenurilor Cochran în cele din urmă.

Lăsă deoparte amintirile şi porni în căutarea administratorului său.

— Toby, ai idee dacă a cumpărat cineva Angel Creek?

William Tobias, cel care fusese administratorul fermei de când se ştia Lucas pe lume, încuviinţă din cap.

— Da, a cumpărat-o un agricultor pe nume Swann. După expresia feţei se vedea bine cât de mult îi displăcea să pronunţe cuvântul „agricultor”.

Lucas se încruntă şi el. Ca proprietar de vite, nici el nu suporta agricultorii şi gardurile lor pe ceea ce ar fi trebuit să fie păşune deschisă. Dar poate că cel de la Angel Creek putea fi convins să vândă

valea, deşi în general agricultorii erau mai încăpăţânaţi decât cei mai îndărătnici catâri.

Cine ştie, poate că se înşela, aşa că merita să facă un drum până acolo, pentru că nu avea de unde să ştie dacă nu întreba.

Un bărbat călare putea traversa fără probleme trecătoarea din munte, deşi mânatul unei cirezi întregi prin ea ar fi fost cu adevărat problematică.

Lucas privi spre soare şi-şi făcu socoteala că avea timp să dea o fugă până acolo şi apoi să se întoarcă înainte de lăsarea serii.

Nu era deloc optimist atunci când o porni la drum, dar merita să încerce să-l determine pe agricultor să-i vândă lui proprietatea, discuţie care deja îl irita.

Dacă Ellery l-ar fi ascultat, acum Angel Creek ar fi fost al lui. Ce bine ar fi fost dacă l-ar fi cumpărat chiar el, numai că pe vremea aceea era un tânăr prea înfierbântat ca să fie capabil să facă planuri pe termen lung. Însă era o pierdere de vreme să privească spre trecut şi să se gândească la ce ar fi trebuit să facă.

Ferma micuţă îl luă prin surprindere

atunci când o văzu în timp ce străbătea panta văii. Nu erau decât două vaci şi un taur, dar erau bine hrăniţi şi sănătoşi. Ceva mai departe, într-un ţarc mare, zburda un cal, care deşi nu părea a fi de rasă, era în mod limpede foarte bine îngrijit.

O puzderie de găini îşi văzură liniştite de ciugulitul lor atunci când descălecă şi-şi legă calul de un stâlp al gardului, privind în jur cu interes.

Căsuţa mică, deşi construită rudimentar, era solidă şi părea foarte bine întreţinută, aşa cum erau şi hambarul sau grajdul măricel. În spatele lor se vedea o parcelă mare de teren bine arat, pregătit probabil pentru grădina de legume, deşi era un pic cam devreme.

Nu vedea nimic în jur nelalocul lui sau care să fie cât de cât neîngrijit, aşa că speranţa lui se destrămă.

Dacă ferma ar fi fost părăginită, poate că ar fi avut o şansă să-l convingă pe proprietar să vândă, însă aşa, era limpede că agricultorul scotea un profit frumuşel de pe urma ei, ca atare, de ce ar fi plecat de acolo?

Uşa căsuţei se deschise deodată şi pe verandă apăru o femeie subţirică cu o ditamai puşca în mâini. Părea să fie calmă, însă ţinea degetul pe trăgaci.

— Cu ce treburi pe aici, domnule?

O puşcă îl făcea pe Lucas să fie deodată foarte nervos, iar una ţinută de o femeie deja era un pic cam prea mult. Dacă devenea puţin agitată ar fi fost în stare să-l omoare pe el, sau calul, sau poate pe amândoi. Îşi alungă din glas orice urmă de enervare şi rosti pe un ton politicos şi foarte calm:

— Nu vreau să vă fac niciun rău, doamnă. Puteţi lăsa puşca jos.

Din păcate puşca aceea afurisită nu se clinti. Iar cele două ţevi ale ei păreau în acel moment uriaşe.

— Eu sunt cea care decide, răspunse ea la fel de liniştită. Prea mulţi cowboy au crezut că se pot distra distrugându-mi grădina de legume.

— Încă nu aveţi o grădină, rosti Lucas.

— Dar am animale şi păsări care ar putea să fugă, aşa că n-am de gând să renunţ la puşcă până numi răspundeţi la întrebare.

Lucas îi văzu verdele ochilor chiar şi în umbra de pe verandă. Nu găsi nici urmă de teamă sau nesiguranţă în privirea ei, dar nici ostilitate, doar hotărâre. Se simţi deodată inundat de admiraţie. Agricultorul era un bărbat al naibii de norocos să aibă o asemenea mândreţe de nevastă.

Lucas de acum era convins că femeia aceea nu glumea şi ar fi tras în el fără să clipească. Îşi scoase pălăria cu gesturi încete şi măsurate.

— Eu sunt Lucas Cochran de la Double C. Am venit până aici ca să-l cunosc pe soţul dumitale, doamnă Swann şi să discut despre nişte afaceri.

Femeia îl privi oarecum surprinsă.

— George Swann a fost tatăl meu, nu soţul, şi a murit în urmă cu şase ani.

Lucas simţi cum se enervează iar.

— Atunci poate discut cu soţul dumitale. Sau cu fratele. Cu cel care este acum proprietarul.

— Nu am un frate sau un soţ. Numele meu este Dee Swann, iar aceasta este ferma mea.

Interesul lui pentru ea crescu deodată.

Privi iar în jur la ferma bine îngrijită, întrebându-se cine anume o ajuta. Poate mai erau şi alte femei acolo, dar şi asta era ceva de neconceput, pur şi simplu femeile nu puteau face muncile grele de la o fermă. Dacă le mureau bărbaţii, atunci mergeau să locuiască la rude. Ascultă cu atenţie, dar nu se mai auzea nimic în jur.

— Eşti singură aici?

Femeia îi zâmbi cu o expresie rece pe chip.

— Nu. Sunt eu şi puşca.

— Poţi s-o laşi deoparte, se răsti el la ea, lăsând să se vadă cât era de iritat Am venit numai ca să facem cunoştinţă, n-am de gând să-ţi fac vreun rău.

Dee îl privi cu atenţie, iar Lucas avu sentimentul neplăcut că nu vorbele lui o făcuseră să lase puşca jos, ci mai degrabă felul în care-l judecase ea.

— E aproape ora mesei, rosti ea. Eu mănânc mai devreme, dar dacă vrei, te invit la cină.

Lucas nu era deloc flămând, dar era o ocazie bună pentru a mai sta cu ea, aşa că intră în casă.

Casa în sine era tare mică, nu avea decât două camere şi o mansardă, dar era extrem de curată şi bine organizată în stânga era bucătăria, iar în dreapta putea presupune că se afla dormitorul ei. Lângă focul vesel din sobă era tras un balansoar mare şi comod, alături de care era o măsuţă mică pe care se afla o lampă cu gaz şi, spre marea lui uimire, o carte deschisă.

Ridică privirea şi observă câteva rafturi groase, din lemn, prinse de perete, pe care se aflau înşirate nenumărate alte cărţi. Deci femeia aceea citea, nu era o analfabetă.

Dee se afla lângă plita cu lemne şi era preocupată să toarne supă dintr-o oală pântecoasă în două boluri mari.

Lucas îşi scoase pălăria şi se aşeză la masa mare de lemn, în timp ce ea îi aşeză dinainte bolul cu supă fierbinte. Alături era o farfurie cu pesmeţi, iar ceva mai departe ibricul cu cafea aburindă. Supa era groasă şi plină de legume şi bucăţele moi de carne de vită, iar mirosul ce se ridica din bol îţi lăsa gura apă.

Lucas se trezi înfulecând cu poftă, de parcă n-ar mai fi pus nimic în gură toată

ziua.

Dee Swan stătea în faţa lui şi mânca liniştită, aşa cum probabil ar fi făcut şi dacă ar fi fost de una singură.

Lucas o privi, sincer intrigat de ea. Nu flirtase deloc cu el, aşa cum făceau toate celelalte femei, nici măcar nu părea conştientă că e bărbat în afară de simpla identificare.

Vorbea deschis şi se purta la fel de natural, deşi din punctul lui de vedere acel calm de la suprafaţă nu făcea altceva decât să ascundă focul mocnit din adâncul ochilor ei frumoşi.

La prima vedere părea o oarecare în simplitatea ei extraordinară, deşi, după părerea lui, asta era imaginea pe care încerca ea s-o proiecteze, cu îmbrăcămintea aceea ternă şi cu părul strâns într-un coc sever la spate.

Era atrăgătoare într-un mod exotic, cu ochii aceia verzi, pometii înalţi şi gura generoasă, însă nu genul de frumuseţe la modă, care să te izbească dintr-o dată.

Lucas se simţi deodată încins, pântecele parcă îi luase foc şi asta doar privind-o cum

mânca cu graţie, fără a da vreun semn că îi plăcea sau nu compania lui.

— Mai ai cumva şi alte rude? o întrebă el deodată, decis să-i atragă atenţia.

Ea dădu din umeri şi lăsă lingura în bol.

— Cred că mai am nişte veri, dar n-am fost niciodată tocmai apropiaţi.

— Şi n-ar fi de acord să te ia la ei?

Ochii ei verzi îl studiară cu multă atenţie, înainte să se decidă să-i dea un răspuns.

— Bănuiesc că m-ar accepta dacă le-aş cere aşa ceva. Numai că eu prefer să stau aici.

— De ce? Cred te simţi singură, ca să nu mai punem la socoteală că e periculos.

— Dar am puşca, îi reaminti ea. Şi nu mă simt deloc singură. Îmi place tare mult aici.

— Să înţeleg că ai mai mulţi prieteni bărbaţi?

Nici nu s-ar fi putut altfel, cugetă el, o femeie frumoasă şi singură ar fi atras automat atenţia tuturor.

Dee începu să râdă. Nu era chicotitul specific fetelor, ci un râs plin, de femeie care ştia cum să se amuze.

— N-au mai venit de când au aflat că-mi

nimeresc ţinta de fiecare dată când trag cu puşca. Şi după ce i-am umplut pe unii de alice, ceilalţi s-au decis să mă lase în banii mei.

— Dar de ce să faci aşa ceva? Până acum ai fi putut fi deja măritată.

Râsul ei îl făcu să se foiască jenat din cauza arşiţei din pântec.

Indiferent de motiv, se bucura sincer că nu se măritase, pentru că el nu se dăduse niciodată la femeile altor bărbaţi, chiar dacă acestea erau mai mult decât doritoare.

— Da, am primit câteva cereri în căsătorie, domnule Cochran. Trei la număr, dacă nu mă înşel. Nu am acceptat niciuna dintre ele pentru că nu am de gând să mă mărit vreodată.

Din câte ştia el, toate femeile îşi doreau să se mărite. Sorbi din cafea şi apoi o privi pe deasupra ceştii.

— Dacă te-ai mărita, atunci ai avea un bărbat care să facă toată munca grea de aici.

— Pot să mă descurc şi singură cu munca de aici. Şi dacă m-aş mărita, n-ar mai fi ferma mea, ar fi a lui. Prefer să stau eu

singură pe picioarele mele.

Stăteau amândoi în căsuţa ei caldă şi primitoare, el tocmai gustase din bucatele preparate de mâna ei, iar conversaţia devenise mult mai intimă şi mai plăcută decât ar fi trebuit la o primă întâlnire.

O aură de intimitate confortabilă se încolăcise în jurul lor, făcându-l pe Lucas să-şi dorească s-o tragă în poală, aşa cum ar fi procedat dacă ea ar fi fost femeia lui.

Era doar o fantezie, desigur, pentru că ochii ei nu invitau la altceva decât la o conversaţie politicoasă şi nimic mai mult.

Lucru care-l deranja cumva, pentru că era obişnuit ca femeile să-i acorde întotdeauna atenţie. Chiar şi Olivia cea bine educată şi reţinută, se comportase aşa cum se aşteptase el.

Acela era probabil ultimul lucru pe care şi-l dorise Dee Swann, însă lipsa ei totală de interes mai degrabă îl întărâtase.

Lui Lucas îi plăcuseră dintotdeauna provocările, iar o femeie care ieşea cu puşca să-şi alunge peţitorii, în mod sigur îi atrăsese atenţia într-un fel inedit.

Poate că n-avea nevoie de un bărbat care

să-i muncească terenul, dar ca femeie în mod sigur avea nevoie de un bărbat pentru celelalte dorinţe.

Nu-l deranja deloc că n-avea de gând să se mărite pentru că oricum nu era genul de soţie pe care să şi-o aleagă. Însă Dee ar fi fost o parteneră de pat al naibii de bună.

Lucas ieşise cu bine din multe situaţii încurcate pentru că-şi folosise capul şi era prea isteţ ca să lase vreunul dintre acele gânduri să i se reflecte pe chip. Ştia că Dee ar fi luat puşca înainte să apuce el să clipească, numai dacă ar fi insinuat ceva de natură sexuală.

Cel mai bine era s-o lase să se obişnuiască cu el, să devină mai întâi prieteni şi de abia după aceea să fie cu adevărat foarte apropiaţi. Aşa că izbuti să-şi păstreze o expresie neutră pe chip şi continuă cu discuţia de abia începută.

— Te-ai descurcat până acum pentru că n-ai avut de-a face decât cu câţiva muncitori beţi, care nu se gândesc decât la distracţie. Dar dacă un bărbat s-ar năpusti pe neaşteptate, fără tropote de cai şi urlete care să-i anunţe venirea, te-ar putea

surprinde înainte să apuci să-ţi iei puşca.

Sau dacă se aliază mai mulţi şi te atacă din răzbunare, n-ai avea cum să păzeşti uşa, plus cele două ferestre. E tare periculos să trăieşti de una singură aici, continuă el.

Cu banii pe care ai putea să-i iei de pe ferma asta, te-ai instala frumos în oraş şi ţi-ai deschide orice fel de afacere ţi-ai dori şi ai fi în siguranţă. Ia gândeşte-te un pic. Sunt dispus să-ţi ofer un preţ generos.

— N-am la ce să mă gândesc, rosti ea. Nu vreau să vând. Ăsta e căminul meu şi-mi place foarte mult tot ce am reuşit să creez. Mă îngrijesc de grădină şi vând legumele în oraş şi mă descurc foarte bine. Dacă aş fi vrut să-mi vând ferma aş fi putut s-o dau cu multă vreme în urmă domnului Bellamy.

Lucas se încruntă nemulţumit.

— Bellamy a vrut să-ţi cumpere ferma?

— Da, mi-a făcut nu ştiu câte oferte.

— Ar fi trebuit să accepţi. Eşti o femeie singură în pustiul ăsta.

Nu era deloc încântat la gândul că Bellamy ar fi devenit proprietarul fermei Angel Creek, dar era sincer îngrijorat de siguranţa ei. O femeie aşa de frumoasă ca

ea, care trăia de una singură, era o invitaţie la necazuri din partea oricărui nespălat care trecea pe acolo.

Însă Dee se mulţumi numai să ridice din umeri.

— Ei şi? Aş fi tot singură indiferent unde m-aş duce, aşa că la fel de bine pot să stau şi aici.

— Nu-i aşa, dacă te-ai muta la oraş ai avea vecini care să-ţi sară în ajutor la nevoie. Acolo ai fi în siguranţă şi nici munca aspră nu te-ar omorî cu zile.

— Şi ce naiba aş face în oraş? întrebă ea, ridicându-se de la masă şi punându-şi bolul gol de supă în ligheanul de spălat vase. Cum aş izbuti să-mi câştig traiul? Oraşul n-are nevoie de încă o croitorie, sau de un alt magazin de confecţii sau de pălării, nici măcar de încă un magazin universal. Unde mai pui că banii scoşi din vânzarea fermei n-o să mă ţină la nesfârşit. Nu aş avea ce să fac acolo, decât să accept o cameră deasupra barului şi nu sunt tocmai convinsă că aş avea mare succes din acest punct de vedere.

Lucas tresări neplăcut surprins la gândul

că ea ar fi putut să se transforme într-o femeie uşoară. Nu, vorba ei, n-ar fi avut niciun fel de căutare. Era prea mândră din fire şi prea independentă.

Un bărbat care se ducea la bordel n-avea nevoie de o provocare, ci doar de o uşurare rapidă şi plăcută. Şi-o imagină dezbrăcându-se în penumbra unei odăi, în timp ce ochii i-ar fi sclipit în întuneric de pasiune şi se încinse iar. Ca să călăreşti o asemenea iepşoară sălbatică trebuia să fii bărbat nu glumă, dar ar fi meritat efortul ca s-o pătrunzi adânc şi să-i simţi focul acela lăuntric. Da, numai un bărbat cu adevărat puternic ar fi fost în stare s-o strunească şi să-i ofere satisfacţie.

El de exemplu, era puternic şi-i plăceau la nebunie provocările, iar gândurile de mai devreme se transformară dintr-o dată în hotărâre de neclintit. Intenţiona s-o înveţe pe Dee Swann că avea nevoie de un bărbat, fie şi numai pentru un singur lucru.

Pentru că era un om deştept, încheie pe loc acea discuţie, fără a mai aduce vorba despre vânzare, îi mulţumi pentru masă, îşi oferi ajutorul dacă ar fi avut vreodată

nevoie, o salută curtenitor şi apoi plecă de acolo ca un adevărat domn.

Numai că nu se simţea deloc ca un domn atunci când se îndreptă către trecătoarea dintre munţi. Se simţea aţâţat şi plin de viaţă, cu toate simţurile la pândă şi gata de împerechere.

Nu, nu era nimic demn de un domn în gândurile şi intenţiile sale, nu mai era decât un mascul care simţise o femelă pe care acum şi-o dorea. Singurul avantaj era că femela în chestiune n-avea deocamdată habar că era urmărită, ca atare n-avea de ce să fugă.

Dee rămase în pragul uşii privind în urma lui. Se simţea tulburată şi prea încinsă, aşa că-şi desfăcu nasturii de la bluză, lăsând aerul să-i răcorească pielea fierbinte. Deci acela era Lucas Cochran. Privirea rapidă pe care i-o aruncase la magazinul universal n-o pregătise pentru întâlnirea aceea faţă-n faţă.

Până în acel moment nici nu-şi dăduse seama că era aşa de înalt şi bine clădit, sau că voinţa aceea de fier i se oglindea în ochii albaştri. Lucas Cochran era genul de om

care obţinea ceea ce-şi dorea şi nu-i plăcuse deloc că-i refuzase oferta.

Dee ar fi pus pariu şi pe ultimul ei bănuţ că Lucas avea să se întoarcă. În scurt timp!

CAPITOLUL 3

Olivia Millican îşi petrecuse întreaga viaţă fiind fiica şi doamna perfectă. Nu i se păruse niciodată dificil, deoarece avea o fire calmă şi blândă.

Uneori chiar se simţea vinovată pentru viaţa privilegiată pe care o ducea, pentru că vedea cum cei din jur se luptau să aibă măcar o mică frântură din luxul cu care se obişnuise ea, însă era suficient de inteligentă ca să-şi dea seama că nu era nicidecum vina ei.

Tatăl ei muncise din greu ca să ridice banca la nivelul la care era în prezent, aşa că orice copil al lui ar fi dus aceeaşi viaţă îndestulată.

Ca atare, se ocupa mereu de diverse opere de caritate şi încerca din răsputeri să nu fie rea sau mojică.

Regulile sale de comportament erau foarte simple şi căuta în permanenţă să nu se

abată de la ele.

Nu-şi dorise nimic altceva decât să se îndrăgostească de un om bun, care s-o iubească la rându-i şi să-şi dorească să se însoare cu ea ca apoi să-i ofere copii.

Pe când era doar o fetişcană nu i se păruse deloc nerezonabilă această dorinţă a ei, doar Dumnezeu îi era martor că pentru celelalte prietene păruse să fie ceva destul de simplu şi de uşor de realizat.

Nu i se păruse un vis prea extravagant şi cu toate astea, ei nu i se întâmplase niciodată.

Avea deja douăzeci şi cinci de ani, virtual putea fi considerată o fată bătrână, deşi şi de această dată, banii tatălui ei o fereau de această etichetare.

O femeie săracă de vârsta ei ar fi fost etichetată automat de către societate drept o fată bătrână, însă ea nu rămăsese altceva decât „o partidă bună”.

Cu toate astea, deşi erau destui bărbaţi buni de însurat prin oraş, niciunul dintre ei nu păruse vreodată îndrăgostit de ea şi nici Olivia pe de altă parte, nici măcar nu-l simpatizase pe vreunul dintre ei în mod

special.

Din păcate, în acel moment majoritatea deja se căsătoriseră cu alte fete.

Excepţie făcea Lucas Cochran.

Când numele lui îi apăru în minte, în timp ce lucra alături de mama ei la o broderie fină pentru o nouă faţă de masă, se simţi scuturată de un fior.

Nu se punea problema că îl găsea neplăcut, în felul lui aspru era extrem de chipeş, era bogat, inteligent, manierat şi unul dintre cei mai vânaţi burlaci. Şi nu îşi imaginase doar că-i făcea curte în mod discret, pentru că despre treaba asta discutau cam toţi oamenii din oraş.

Dansaseră împreună de câteva ori şi o tratase cu mult respect, dar instinctul îi spunea Oliviei că după ce avea să treacă suficient timp în care să se cunoască, probabil că avea s-o ceară în căsătorie.

Din nefericire pentru ea, dacă se întâmpla acest lucru, se temea că avea să accepte, pentru că asta ar fi fost cam ultima ei şansă să se mai mărite în această viaţă.

Dar Lucas Cochran n-o iubea. În pofida atenţiilor delicate şi a privirilor uşor

posesive pe care i le arunca atunci când se vedeau, ştia că nu-i inspira vreo pasiune arzătoare, aşa cum visase că avea să se întâmple cu cel ce avea să-i fie sortitul.

În afară de asta era un om tare dur. Semăna cumva cu tatăl ei, om cu o personalitate foarte puternică, dar care nici măcar el nu se putea măsura cu voinţa lui Lucas, de neclintit.

Lucas Cochran n-avea să permită nimănui să stea în calea a ceea ce-şi dorea.

Olivia ştia prea bine că n-ar fi putut să-i ţină piept. Desigur, avea să-şi protejeze soţia, era gata să-i dăruiască copii, dar n-avea să conteze pentru el mai mult decât oricare altă femeie pe care ar fi ales-o pentru postul de nevastă.

Putea să se aştepte din partea lui la consideraţie, dar nu la pasiune, era sigură că urma să-i acorde atenţie în pat, dar nu dragoste, protecţie dar nu şi devotament.

Problema dacă-l refuza era simplă, mai mult ca sigur că avea să moară fără să aibă şi ea o familie, ori inima ei de femeie tânjea după copilaşi.

— M-am răzgândit, nu mai mergem în

vizită la Patience, rosti deodată Honora Millican pe un ton măsurat.

Olivia ridică privirea, uluită. Honora de abia aşteptase să meargă în vizită la sora ei la San Francisco în vara care urma, iar Olivia în acel moment nu putea să înţeleagă nici în ruptul capului de ce îşi schimbase planurile.

Ca să fie foarte sinceră şi ea de abia aşteptase acea călătorie, plănuind să meargă pe la toate magazinele din San Francisco.

— Dar am plănuit călătoria asta de mai bine de un an!

— Ştiu scumpa mea, numai că nu cred că ar fi tocmai indicat să lipsim din oraş câteva luni la rând, rosti Honora zâmbindu-i dulce Oliviei.

Însă Olivia era nedumerită şi teribil de dezamăgită.

— Şi de ce să nu mai mergem?

— Şi să ieşi cu totul din atenţia pe care ţi-o acordă domnul Cochran? Nu cred că ar fi bine să-l laşi să-şi întoarcă această atenţie asupra altcuiva din oraş.

Olivia lăsă capul în jos ca să-şi ascundă

unda de panică pe care o simţea. Oare sperase ca disperata că poate de această dată avea să găsească pe cineva mai apropiat de gusturile ei în San Francisco?

— Vorbeşti de parcă ar fi ceva sigur că are de gând să vină să mă ceară, rosti ea cu neîncredere, deşi acelaşi lucru îl bănuia şi ea.

Honora alungă spusele ei cu o fluturare a mâinii.

— Sigur că asta are de gând. Toată lumea a văzut felul în care se uită la tine.

— Dar nu mă iubeşte, rosti Olivia, ridicându-şi ochii tulburaţi spre mama ei.

Honora nu părea deloc tulburată.

— Sunt de acord cu tine că domnul Cochran nu e omul care să-şi arate sentimentele, dar altfel de ce s-ar purta aşa cu tine?

— Pentru că sunt fiica bancherului, i-o trânti Olivia. Şi pentru că am fost şcolită în Est.

Honora lăsă acul jos şi se încruntă, fără a fi cu adevărat interesată de spusele fiice ei.

— Este o observaţie cel puţin cinică, scumpa mea. Ce te face să crezi că domnul

Cochran nu este deloc interesat de tine ca femeie? Eşti foarte frumoasă, chiar dacă treaba asta o spun chiar eu.

Olivia îşi muşcă buzele ştiind că nu avea niciun argument mai solid în favoarea sa, decât intuiţia. În plus, nu avea de gând să-i dea mamei ei motive de îngrijorare.

Honora avea prostul obicei de a se agita peste măsură dacă fie şi unul dintre cei doi oameni pe care-i iubea cel mai mult pe lume, adică ea sau tatăl ei, tuşea sau strănuta numai. Era şi o bucurie, ştiindu-se iubită şi apărată, dar şi o responsabilitate faţă de mama ei, pentru că nu voia s-o supere sub nicio formă.

Ca atare, în acel moment se forţă să zâmbească spre ea şi să-i spună pe un ton liniştit:

— Chiar şi aşa, eu sunt de părere că domnului Cochran chiar nu i-ar strica să ştie că merg la San Francisco unde am posibilitatea să cunosc atâţia bărbaţi interesanţi şi eleganţi.

Chipul Honorei se însenină deodată şi începu să chicotească.

— Am priceput, nu vrei să fie mult prea

sigur de el. E o idee minunată! Dar tot nu cred că ar fi bine să fim plecate întreaga vară când relaţia voastră e de abia la început.

Olivia îşi înăbuşi un oftat. Ea sperase ca Honora să se răzgândească iar şi să plece la San Francisco. Ca s-o facă să meargă la sora ei, ar fi trebuit să-i spună mamei sale despre toate temerile şi nesiguranţele care o măcinau, însă Olivia nu credea că era în stare să facă aşa ceva.

În primul rând că nu era deloc sigură că nu era doar o proastă agitându-se atâta din cauza „iubirii”.

Nicio altă femeie din oraş n-ar fi stat pe gânduri dacă ar fi fost vorba despre Lucas Cochran, mă rog, singura excepţie fiind probabil Dee, numai că ea era altfel decât toată lumea.

Un alt motiv era acela că şi Olivia, asemenea lui Dee, era o persoană extrem de discretă, care-şi apăra intimitatea.

Nu se îndurase să-i spună nimic din frământările ei mamei, pentru că aceasta s-ar fi simţit poate obligată să-i povestească mai departe tatălui ei şi poate şi celor

câtorva prietene bune, astfel încât în cel mai scurt timp ar fi aflat tot oraşul ce anume o măcina.

Oricum, dacă le-ar fi spus ceva părinţilor ei, amândoi s-ar fi întristat şi s-ar fi agitat atâta, încât Olivia nu era deloc sigură că ar fi putut suporta.

Era singurul lor copil, care se născuse după ce Honora pierduse înaintea ei alte două sarcini, aşa că primise toată dragostea de care ar fi avut parte o liotă de copii.

Era limpede că ai ei îi doreau numai binele şi în ochii lor parcă nimic nu era suficient de bun pentru fetiţa lor, aşa că Olivia era în stare de multe lucruri ca să nu-i lase să afle cât de nefericită era de fapt.

Îşi plecă iar ochii asupra broderiei şi lăsă subiectul baltă, împingându-şi nefericirea undeva în spatele minţii în timp ce-o asculta pe Honora cum trăncănea mulţumită despre următorul eveniment social.

Prosper-ul avea, faţă de alte orăşele asemenea lui, o viaţă socială destul de agitată, cu diverse petreceri şi evenimente mari tot timpul anului.

La finele fiecărei primăveri femeile din

oraş organizau un picnic mare, urmat de dans, la care era invitată toată lumea.

Doamnele din oraş organizau cu schimbul acest eveniment, iar în acea primăvară era rândul Honorei să se ocupe de el.

Mama Oliviei era în acel moment în elementul ei, planifica, delega treburile, verifica şi răsverifica fiecare detaliu în parte. În fiecare zi, de câteva săptămâni, nu discuta decât despre cât de bine sau cât de prost merseseră treburile, iar ziua aceea nu făcea excepţie de la regulă.

Olivia o asculta cu răbdare, oferind câte un sfat de bun simţ atunci când i se cerea, dar în mare parte fiind doar spectator, adică exact ceea ce-şi dorea Honora.

De cele mai multe ori, în timp ce povestea, Honora îşi mai amintea de câte un mic detaliu pe care-l omisese, situaţie ce trebuia îndreptată pe loc, ceea ce se petrecu şi în acel moment. Lăsă deoparte broderia în poală şi oftă.

— Vai de mine!

Momentul crizei fusese aşa de previzibil, încât Olivia îşi ascunse zâmbetul amuzat şi întrebă politicoasă:

— S-a întâmplat ceva?

— Am uitat complet să vorbesc cu Beatrice Padgett dacă pot sau nu să folosesc setul ei de punch! Nu pot să cred că mi-a ieşit cu totul din minte.

— Sunt convinsă că este sigură că vei folosi setul ei, încercă Olivia s-o mai liniştească. În fond este singura persoană din oraş care deţine mai bine de trei sute de ceşti de punch.

— Chiar şi aşa, ar fi foarte nepoliticos din partea mea să nu-i cer oficial să ne împrumute setul, nu să presupun că lucrurile ei sunt automat ale noastre, pentru a le folosi când vrem. O să-i scriu un bileţel chiar acum, decise Honora, ridicându-se şi îndreptându-se spre biroul ei cel mic. Crezi că o să ai un moment liber ca să-l duci chiar tu, scumpo? Eu am încă multe de făcut şi, deşi mi-ar fi plăcut tare mult să merg în vizită la Beatrice, dacă ajung acolo nu mai scap de ea, ştii cât de mult îi place să trăncănească. Dacă apucă să se pornească, nu mai ai cum să mai pleci de acolo.

— Sigur că mă duc, răspunse Olivia bucuroasă că scăpa de cusut. Se pricepea

foarte bine la broderie, dar asta nu însemna că-i şi plăcea acest lucru. Şi dacă tot ies, am chef să mă plimb un pic călare.

Olivia îşi dorea câteva momente doar pentru ea, poate aşa reuşea să scape un pic de melancolia aceea care nu-i dădea pace de ceva vreme.

Sau şi mai bine, poate se ducea în vizită la Dee. În acel moment îşi dădu seama că asta era exact ceea ce avea nevoie.

Logica implacabilă a lui Dee mergea întotdeauna direct în inima problemei. În plus, Dee spunea întotdeauna exact ceea ce credea. Olivia avea mare nevoie de acel gen de gândire limpede.

Se duse la etaj ca să se schimbe în costumul de călărie, în timp ce Honora se instalase la birou şi începuse să scrie. Atunci când coborî din nou, mama ei tocmai împăturea bileţelul.

— Poftim, rosti ea, punând biletul în buzunarul Oliviei. Nu te grăbi şi spune-i lui Beatrice că îmi pare sincer rău că n-am putut să vin chiar eu, dar că promit că o să trec pe la ea cât de curând ca să discutăm despre eveniment.

Familia Millican îşi ţinea cei doi cai în grajdul din centrul oraşului, aşa că Olivia o porni mai întâi spre Beatrice, care se afla la cinci minute de mers pe jos.

Din nefericire, lui Beatrice Padgett chiar îi plăcea să vorbească, aşa că Olivia izbuti să plece de la ea după mai bine de un ceas. Beatrice insistase să intre să bea un ceai, aşa că Olivia se văzuse nevoită să accepte în cele din urmă.

Intrase şi o ascultase vorbind, dând din cap şi strecurând câte un comentariu din când în când.

Desigur, fusese o oră plăcută, pentru că Beatrice chiar era o femeie extrem de simpatică, prietenoasă şi lipsită de răutate.

Olivia se gândise adesea că Beatrice şi Ezekiel Padgett nu se potriveau deloc.

Beatrice, deşi depăşise patruzeci de ani era încă foarte frumoasă, senzuală şi voluptoasă, afectuoasă cu toată lumea, pe când Ezekiel era înalt şi dur, zâmbea doar rareori şi avea un chip prea osos pentru a fi considerat chipeş.

Olivia se întrebase adesea ce fel de armonie puteau avea în casă, deşi, la un

moment dat îl observase pe Ezekiel privind în jos spre soţia sa cu mare tandreţe, atunci când credea că nu-l vedea nimeni.

Deci dragostea putea creşte şi în cele mai nepotrivite familii, sau poate că existase acolo chiar de la început, pentru că altfel Olivia nu vedea cum o femeie aşa de drăguţă ca Beatrice s-ar fi măritat cu un om aşa de aspru precum Ezekiel.

Era evident pentru oricine de ce se însurase el cu o femeie ca Beatrice, chiar şi fără a o iubi, îşi zise Olivia nedumerită.

Poate că era idioată că îşi făcea atâtea griji în legătură cu o eventuală căsătorie cu Lucas. Poate că aveau să ajungă să se iubească unul pe altul aşa cum se întâmplase cu Beatrice şi Ezekiel şi cu părinţii ei.

Din păcate, oricât de mult ar fi încercat, nu-şi putea imagina acea privire plină de tandreţe pe chipul lui Lucas, aşa cum văzuse la Ezekiel.

Dee se uită pe fereastră atunci când auzi tropot de cal şi zâmbi încântată când văzu că era Olivia. Trecuse multă vreme de când nu mai avuseseră ocazia să stea să

vorbească, dar acum cu vremea care se făcea tot mai frumoasă, vizitele Oliviei aveau să se înmulţească. Turnă repede cafea în două ceşti şi ieşi pe verandă ca să-şi întâmpine prietena.

Olivia descălecă şi acceptă cafeaua cu un zâmbet, în timp ce se instalau comod în balansoare.

— Am crezut că nu se mai termină o dată cu iarna asta, oftă ea. Am vrut să vin să te văd de nu ştiu câte ori, însă vremea n-a ţinut cu mine.

— Din câte am auzit la magazinul universal, se pare că Lucas Cochran îţi cam face curte.

Aşa era Dee, mergea direct la ţintă.

Olivia se mai relaxă un pic. Era o adevărată uşurare să vorbească oricând cu Dee, pentru că nu trebuia să poarte o mască sau să-şi măsoare cu grijă cuvintele, ca nu cumva să şocheze. Nu că ar fi fost în stare să spună ceva şocant, recunoscu Olivia în sinea ei. Era doar plăcut să ştie că alături de Dee putea să zică absolut orice îi trecea prin minte.

— Aşa se pare, admise Olivia.

— Se pare? Te curtează sau nu, e foarte simplu.

— Păi, încă nu mi-a spus absolut nimic. Mi-a dat doar atenţie, asta-i tot.

— Suficientă atenţie încât cei din jur să discute deja despre o eventuală căsătorie?

— Da, încuviinţă Olivia, incapabilă să-şi ascundă deprimarea.

— Îl iubeşti?

— Nu.

— Atunci nu te mărita cu el, rosti Dee foarte serioasă, semn că încheiase acel subiect.

— Dar dacă el este ultima mea şansă? rosti Olivia încetişor.

— Şansă la ce?

— Să mă mărit.

Dee sorbi tacticoasă din cafea.

— Chiar crezi sincer că n-o să mai întâlneşti pe nimeni?

— Nu e aşa. Problema e că nimeni nu s-a îndrăgostit de mine până acum, poate că nici n-o să se întâmple vreodată. Dar dacă n-o să am parte de dragoste, mi-ar plăcea totuşi să am o familie. De aceea am spus că el ar putea să fie ultima mea şansă.

— Ce să-ţi spun? Probabil că nu sunt cea mai potrivită persoană la care să vii pentru asemenea sfaturi, rosti Dee chicotind. Eu una am refuzat deja trei cereri în căsătorie. Ştii că a trecut pe aici deunăzi, Cochran ăsta al tău? Vroia să cumpere Angel Creek.

Ce interesant, cugetă Olivia. Lucas era obişnuit să obţină ceea ce-şi dorea, aşa că doar putea să-şi imagineze reacţia lui atunci când dăduse peste încăpăţânata Dee.

— Şi cum ţi s-a părut?

Dee zâmbi larg.

— Ar putea fi un inamic periculos. Şi în general nimeni nu-i spune nu. Am observat că nu primeşte prea bine refuzurile.

— Iar ţie ţi-a plăcut să-i spui nu!

— Sigur că da, răspunse Dee cu ochii strălucind de încântare. I-ar prinde bine să-i mai taie cineva din nas.

— Vezi că nu cred c-o să se lase păgubaş aşa de uşor, o preveni Olivia.

— Sunt convinsă că nu.

Dee arăta de parcă de abia ar fi aşteptat următoarea înfruntare cu Lucas, iar Olivia îşi dori din nou să fi semănat cât de puţin cu prietena ei. Dee nu se lăsa intimidată de

Lucas sau de oricine altcineva. Părea să aibă un fel de forţă interioară pe care marea majoritate a oamenilor n-o aveau.

Olivia nu se simţea sigură de nimic, dorinţa ei de a avea o familie şi copii se bătea cap în cap cu spaima de a se mărita cu un bărbat pe care nu-l iubea.

Nu şi-o putea imagina pe Dee în ghearele unei asemenea dileme, prietena ei s-ar fi decis ce anume îşi dorea mai mult şi cu asta basta.

— Cred că Lucas o să mă copleşească cu totul dacă m-aş mărita cu el, rosti Olivia, după care începu să-şi muşte buzele.

Dee se gândi puţin apoi încuviinţă din cap.

— Este foarte posibil.

Constatarea aceea directă o făcu pe Olivia să izbucnească în râs.

— Chiar nu era nevoie să fii de acord!

— Nu te consider deloc slabă, îi explică Dee cu un zâmbet pe buze. Problema e blândeţea ta, nu ai fi în stare să-i ţii piept la nevoie. Dar nu e totul pierdut, poate o să cunoşti pe cineva la San Francisco de care să te îndrăgosteşti şi cu care apoi să te căsătoreşti.

— Mama a anulat călătoria. S-a gândit că n-ar fi bine să-l las pe Lucas singur atâta timp când el se arată aşa de interesat de persoana mea. Desigur, poate că Lucas n-are de gând să se însoare cu mine şi atunci îmi fac griji degeaba. Oliviei îi veni deodată în minte că Dee ar fi fost o soţie mult mai potrivită pentru Lucas, însă se abţinu să-i împărtăşească prietenei ei acest gând, ca să n-o considere nebună de-a dreptul.

Cu toate astea era perfect adevărat, Dee era egalul lui Lucas atât ca temperament cât şi ca fire. Erau amândoi atât de puternici încât un om normal nu ar fi avut cum să le ţină piept. Singura problemă era că Dee n-avea nici cea mai mică intenţie să se mărite.

Olivia rămase mai departe pe gânduri, pentru că acea idee nouă nu-i dădea pace.

În drum spre casă, Olivia se opri la bancă pentru a-şi saluta tatăl. Exact atunci când păşi pe trotuar, uşa băncii se deschise, iar peste pragul ei păşi Kyle Bellamy, însoţit de două ajutoare de la fermă. În clipa în care o observă, îşi scoase curtenitor pălăria.

— Domnişoară Millican, ce mai faceţi?

— Mulţumesc, bine, domnule Bellamy. Dar dumneavoastră?

— Nici că se putea mai bine, rosti el zâmbindu-i ameţitor.

Nu exista nicio îndoială, Kyle Bellamy era un bărbat extrem de chipeş şi acest lucru îl ştia şi el. Avea păr negru bogat şi ondulat, ochi căprui mari, dedesubtul unor sprâncene frumos arcuite, la fel de negre ca şi părul, iar dinţii albi îi confereau zâmbetului său o anume luminozitate. În plus, era înalt şi musculos, iar ferma sa, chiar dacă nu era la fel de mare ca Double C, era prosperă şi în continuă creştere. Şi cu toate astea, ceva din atitudinea lui o făcea să se simtă nelalocul ei.

Cum el nu dădu niciun semn că avea de gând să elibereze drumul, buna creştere a Oliviei intră în acţiune.

— Sper că nu veţi rata evenimentul nostru de primăvară care va avea loc cât de curând, rosti ea graţioasă.

— Nici prin cap nu-mi trece să ratez aşa ceva, îi zâmbi el şmechereşte. Mai ales dacă veţi participa şi dumneavoastră.

— Cred că toată lumea din oraş va

participa, încercă Olivia să-l pareze cumva, pentru că deja se simţea destul de jenată de prezenţa lui.

— De abia aştept să vă cer favoarea unui dans, încheie el, ridicându-şi iar pălăria şi apoi eliberându-i drumul, fiind urmat îndeaproape de cei doi oameni ai săi.

Atunci când cel de-al doilea ajutor trecu pe lângă ea, ridicându-şi politicos pălăria, o surprinse pe Olivia care se întoarse să se uite după el. Reuşise să-i vadă doar părul negru, pielea bine bronzată şi o pereche de ochi întunecaţi ce păruseră a străluci de admiraţie, ceea ce o ului peste măsură.

Mai mult ca sigur că-i citise greşit expresia de pe faţă, în fond de abia dacă apucase să-l vadă bine. Sigur omul acela n-o privise cu tandreţea cu care-şi urmărea Ezekiel nevasta. Nici măcar n-ar fi fost posibil aşa ceva, pentru că nu se cunoşteau. Cu toate astea, inima începu să-i bată mai repede, iar pielea i se încălzi în mod inexplicabil.

Intră în bancă, zâmbind politicos şi salutându-se cu toţi cei aflaţi acolo, în timp ce se îndrepta zorită spre biroul tatălui ei.

Wilson Millican se ridică atunci când o văzu intrând şi-i zâmbi încântat.

— Bănuiesc că te-a trimis maică-ta să-i mai faci vreun comision, nu? râse el, privind-o complice. Îi place aşa de tare ce face de zici că-i o fetişcană de şaisprezece ani la prima ei petrecere.

— Jură că e ultima oară când se mai implică în aşa ceva, dar parcă văd că în februarie viitor o să se agite iar.

Tată şi fiică rămaseră să pălăvrăgească în tihnă câteva momente, Olivia povestindu-i pe scurt de vizita ei la Beatrice. Cum nu voia să-i răpească prea mult timp, încheie discuţia destul de repede. Tocmai se ridica să plece, când se lăsă învinsă de curiozitate.

— Înainte să intru aici, m-am oprit câteva clipe în faţă ca să vorbesc cu domnul Bellamy. Cine erau cei doi indivizi care-l acompaniau?

— Două dintre ajutoarele sale, Pierce şi Fronteras, deşi după cum arătau, aş zice că sunt mai îndemânatici cu pistoalele decât cu lasoul.

— Pistolari? murmură ea uluită. De ce ar avea nevoie de pistolari?

— N-am zis că sunt pistolari, am zis că păreau să se priceapă să tragă cu pistolul, dar marea majoritatea a oamenilor din zona noastră sunt foarte buni la tras cu arma. Din câte ştiu eu, ajutoarele lui asta sunt, ajutoare la fermă, rosti el, încercând s-o liniştească, deşi nu prea credea în ceea ce tocmai spusese.

De un lucru era foarte sigur, n-ar fi vrut ca niciunul dintre cei trei indivizi să se apropie de Olivia lui. Ea era mult prea blândă şi delicată pentru a sta în preajma vreunuia dintre ei. Niciunul dintre ajutoarele de la ferme nu făcuse necazuri prin oraş, exceptând uneori beţiile sau bătăile cu pumnii, dar el ca tată, era mai bine să o ştie pe Olivia în siguranţă, departe de aşa ceva.

— Şi care era care? insistă Olivia.

— Poftim?

— Care era Pierce şi care Fronteras?

— Pierce este alături de Bellamy de vreo doi ani. E un tip tăcut, niciodată nu spune prea multe. Iar cel mai negricios, cu aspect de mexican este Fronteras. Bănuiesc că este mexican, deşi pare un pic cam prea înalt, dacă mă întrebi pe mine. Probabil că e mai

mult spaniol.

Deci era mexican. Olivia se mira că nu-şi dăduse seama imediat, deşi, aşa cum observase şi tatăl ei, era foarte înalt. Nu înţelegea ce era cu acea curiozitate legată de un om pe care nu-l mai văzuse până atunci niciodată. Nu se comporta ca de obicei şi era deranjată de faptul că se simţea prinsă în capcană. Şi speriată!

— Un bărbat n-ar face o alegere proastă dacă s-ar însura cu fiica unui bancher, cugetă cu glas tare Kyle Bellamy. Mai ales cu una care arată ca Olivia Millican.

Pierce mormăi ceva de nedesluşit, în timp ce Fronteras rămase tăcut.

— E singurul lui copil, aşa că atunci când bătrânul o să moară, ea o să moştenească totul. Mă rog, mai degrabă soţul ei.

— Am auzit că o curtează şi Cochran, murmură Fronteras.

Kyle dădu din umeri.

— Asta nu înseamnă că nu pot să-i dau şi eu atenţie, nu?

Sorbi din whiskey, gândindu-se intens la Olivia Millican. De ce nu? Avea la fel de multe şanse cu ea ca oricine altcineva, ba

chiar poate mai multe. Femeile îl plăcuseră mereu. Desigur, îl tentau femeile cu mai multă vlagă, dar era foarte drăguţă şi banii ei ar fi compensat multe neajunsuri. În acel moment avea destui bani, însă ştia din proprie experienţă că viitorul putea fi uneori nesigur. Iar banii lui Wilson Millican i-ar fi făcut viaţa mult mai confortabilă. Da, era preferabil să înceapă s-o curteze pe Olivia, şi la naiba cu Cochran.

Tocmai savura cel de-al doilea pahar de whiskey, bucurându-se de aroma sa un pic afumată şi gândindu-se la o eventuală nuntă cu Olivia, când o observă pe Tillie apropiindu-se. Se sprijini leneş de bar ca să se bucure de privelişte, pentru că Tillie avea un mers care făcea orice bărbat ce încă nu murise să se simtă pe dată aţâţat.

Tillie era o mare figură. Prima dată o întâlnise la New Orleans cu vreo zece ani în urmă. Pe atunci n-avusese mai mult de cincisprezece ani şi era sălbatică şi proaspătă. Zâmbi gândindu-se că el era probabil singurul din acel oraş care ştia că numele ei era de fapt Mathilde. Uneori îi mai spunea şi aşa, când erau doar ei doi

singuri în pat, întotdeauna primind o privire încărcată de mustrări din partea ei. Pentru el nu conta dacă alegea să fie doar Tillie, fata de la bar, însă nu voia ca ea să uite că el ştia prea bine de unde venise.

Desigur, şi ea ştia mai multe despre el decât oricine altcineva, numai că nu-şi făcea deloc griji în privinţa asta. Tillie nu încercase niciodată să se folosească de vreo informaţie ca să obţină bani de la el. În mod foarte straniu acceptase fără crâcnire viaţa aceea de două parale, ca fată de bar într-un orăşel prăfuit, fără a se vedea vreodată în ochii ei căprui mărginiţi de gene dese că n-ar fi fost mulţumită de acest lucru. Un bărbat simţea imediat că Tillie nu-l judeca ci îl accepta aşa cum era, ca atare mulţi locuitori din Prosper, inclusiv cei căsătoriţi, îşi găsiseră drumul în braţele ei gingaşe. Era generoasă, chiar şi atunci când era plătită, oferind măcar senzaţia de afecţiune sau pasiune.

Kyle nici nu discuta, se aştepta de la ea să participe fără reţineri în actul dragostei, iar atunci când încerca să mimeze numai, cunoscând-o atât de bine, izbutea s-o facă

să se dezlănţuie, ca să-i dea în cele din urmă ceea ce-şi dorea.

În acel moment nu părea să aibă nici douăzeci de ani, deşi împlinise demult douăzeci şi cinci, cugetă el, admirându-i pielea albă şi părul negru precum pana corbului. Se păstrase subţire şi mlădioasă, iar sânii îi erau la fel de fermi şi plini.

Ajunsă alături de el, se sprijini de bar, murmurând voluptoasă:

— Kyle!

Lui Bellamy nu-i trebuiau prea multe imbolduri. Doar numele lui rostit cu atâta ardoare îi era suficient. Puse paharul pe tejghea şi o prinse de braţ.

— Sus!

Ea clipi repede, mimând surprinderea.

— Bună ziua şi ţie. Ce zi frumoasă, nu?

El însă îi ignoră sarcasmul şi continuă s-o împingă spre scări. Dădu absent din mână spre Pierce şi Fronteras, în semn că avea să întârzie şi că ei puteau să facă tot ce voiau.

Luis Fronteras rămase să-l privească pe Bellamy dispărând în sus pe scări, cu un braţ petrecut pe după talia lui Tillie, înainte să-şi întoarcă atenţia asupra berii din faţa

sa. Pierce stătea la masă cu el, sorbind în tăcere din propria halbă. Dar era ceva obişnuit pentru Pierce, care rareori rostea mai mult de trei cuvinte deodată.

Luis se simţea iritat de mica împunsătură de gelozie pe care o simţise privindu-i pe Bellamy şi Tillie cum dispăreau pe scări. Nu din cauza lui Tillie, deşi era o femeie care întorcea toate capetele pe stradă, ci pentru legătura pe care o avea cu Bellamy, chiar dacă aceasta se baza în mare măsură doar pe sex. Trecuse prea multă vreme de când nu se mai simţise legat de un alt suflet. De fapt, trecuseră cam zece ani de atunci. Zece ani de când hoinărea fără ţintă, cedând din când în când nevoilor trupeşti şi împărţind patul cu câte o femeie doritoare, fără însă a-i oferi mai mult decât trupul său şi atât. La început simţise nevoia solitudinii mentale şi emoţionale, apoi devenise un obicei, iar acum i se părea imposibil să se mai schimbe, deşi ar fi vrut mai mult. Mai mult... Însă ce anume?

Mai multe femei? Putea avea femei oricând şi-ar fi dorit acest lucru. Luis avea un dar, ştia cum să le mulţumească pe

femei. În mare poate şi din cauză că îi plăceau absolut toate calităţile şi defectele unei femei, chiar scenele de gelozie sau accesele de furie, şi care doamnă sau domnişoară ar fi fost în stare să reziste în faţa unui asemenea bărbat? Pentru Luis era foarte simplu, el era bărbat şi iubea femeile. Erau cele mai delicioase creaturi pe care şi le-ar fi putut imagina vreodată. Iar femeile îl asaltaseră încă din momentul în care-şi schimbase vocea.

Numai că nu era interesat să aibă cât mai multe femei în palmares. În clipa aceea interesul îi fusese aprins doar de una singură, de fata cea blondă cu care discutase Bellamy în faţa băncii. Domnişoara Millican, fiica bancherului. Olivia. Îi plăcuseră manierele ei şi firea blândă, precum şi pieptul frumos ce se putuse întrezări pe sub costumul de călărie.

Nu-i plăcuse deloc ideea lui Bellamy de a o curta, pentru că acesta intenţiona să se folosească de ea pentru a pune mâna pe banii bancherului. O femeie merita mai mult de la viaţă, mai ales una aşa de delicată şi de frumoasă ca Olivia. Ştia că lui Bellamy

nu-i păsa de ea şi că n-avea să aibă scrupule în a o folosi, dar instinctul îi spunea că aşa ceva ar distruge-o.

Văzuse tristeţe în ochii ei albaştri, e adevărat într-o fracţiune de secundă, dar acea mâhnire exista şi o percepuse foarte bine. Era ceva ce o făcea nefericită. Bellamy n-ar fi făcut altceva decât să accentueze acea stare.

Ce i-ar mai fi plăcut să-i alunge tristeţea din priviri cu câteva săruturi, s-o poată ţine în braţe ca s-o aline. O femeie îşi dorea mereu să i se spună cât era de apreciată şi de dorită.

Zâmbi cu cinism şi amărăciune. Cine era el să facă aşa ceva? Un mexican vagabond, prea îndemânatic Ia mânuit pistolul pentru binele său. Ea era fiica bancherului şi avea de ales între cei doi mari fermieri ai ţinutului. Nu existau prea multe şanse ca domnişoara Millican să-i afle măcar numele, necum să-l mai şi lase s-o ia în braţe.

CAPITOLUL 4

Dee nu era deloc surprinsă să-l vadă iar pe Lucas Cochran venind călare spre ea,

trei zile mai târziu. Era încă dimineaţă devreme, iar ea era afară cu tava mare cu mâncare pentru păsări, în timp ce acestea cloncăneau fericite pe lângă fustele ei.

— Domnule Cochran, rosti ea în loc de salut, atunci când acesta se apropie suficient de mult ca s-o audă.

El nu descălecă, ci se mulţumi să se proptească în şa în timp ce-o privea cum împrăştia mâncarea la păsări.

— Bună dimineaţa, răspunse el. Eram pe drum spre oraş şi m-am gândit să trec şi pe aici să văd dacă eşti bine.

Ochii ei erau luminoşi în lumina crudă a dimineţii şi de un verde atât de intens cum el nu mai văzuse niciodată la nimeni.

— Nu cred că v-am spus ceva care să vă dea impresia că aş avea nevoie să fiu verificată din când în când, domnule Cochran, rosti ea tăioasă. Se străduise foarte mult să devină independentă şi nu suporta ca unul ca el să afirme că n-ar fi fost în stare să-şi poarte şi singură de grijă.

— Spune-mi Lucas, o îmboldi el. Sau Luke.

— De ce?

— Pentru că mi-aş dori foarte mult să fim

prieteni.

— Nu cred că e cazul.

Lucas zâmbi, plăcându-i felul în care îi ţinea piept. Era cu adevărat înviorător să fie în preajma unei femei căreia nu-i păsa de el şi nu se agăţa de fiecare opinie a lui.

— De ce nu? Mi se pare că şi mie şi ţie ne-ar prinde tare bine un prieten.

— Pentru că mie-mi place să fiu singură, răspunse ea, răsturnând restul de mâncare şi apoi bătând uşor pereţii vasului ca să desprindă şi ultimele boabe, după care se îndreptă spre peretele casei, unde atârnă tava de un cui lung.

Lucas veni călare după ea atunci când o porni cu paşi repezi spre grajd, fustele legănându-i-se în ritmul mersului. Poartă doar un singur jupon, decise Lucas, privind cu insistenţă la fusta ei albastră. Şi încă unul subţire, decise el.

Plecă uşor capul ca să poată intra în grajd, închizând automat ochii preţ de o clipă ca să-i obişnuiască cu întunericul, privind-o apoi cum punea de mâncare la singurul cal de acolo şi la cele două vaci.

Se părea că se pricepea de minune să-i

ignore, constată el, iritat deja de acea atitudine. Apoi îşi aminti că aceea era ferma ei şi că nu-l invitase să vină după ea. Calul său bătu nerăbdător dintr-un picior în timp ce ea adusese deja un scăunel şi o găleată, fiind gata să se apuce de muls. Lucas oftă şi descălecă, legând hăţurile de un stâlp. Trebuia mulsă şi cealaltă văcuţă.

— Mai ai o găleată? o întrebă el pe un ton autoritar.

Deja se auzea cum gâlgâia laptele în ritmul în care se mişcau mâinile ei. Dee întoarse capul spre el cu o strălucire primejdioasă în ochi.

— N-am nevoie de niciun fel de ajutor.

— Asta am înţeles, rosti el furios de-a binelea. Dar te-ai gândit vreodată să accepţi un pic de ajutor, nu pentru că n-ai putea să le faci tu singură pe toate, ci pentru că în doi ai termina cu treaba mult mai repede?

Dee se gândi un moment, apoi încuviinţă din cap.

— Mai e o găleată curată în camera cu harnaşamente, acolo în spate şi în dreapta. Însă nu mai am niciun scăunel, va trebui să stai pe vine.

Lucas aduse găleata din spate şi mângâie un pic văcuţa grasă, ca să-i dea de ştire că era acolo, înainte să strecoare găleata sub ugerul ei. Se lăsă pe vine lângă ea şi prinse între degetele puternice ugerul mare, apucându-se de muls cu mişcări ritmice care, o dată învăţate, nimeni nu le mai uită o viaţă. Laptele cald ţâşni în căldare, iar el zâmbi ironic, bucurându-se că niciunul dintre oamenii lui nu era acolo să-l vadă.

— Ai fost întotdeauna aşa de retrasă? o întrebă el, pe ton de conversaţie.

— Bănuiesc că da, răspunse ea pe acelaşi ton, ceea ce-l făcu să zâmbească larg.

— Vreun motiv anume?

— Bărbaţii.

Lucas izbucni în râs.

— Da, uneori suntem nişte nemernici fără pereche.

Deşi nu era tocmai sigur, i se păru că Dee chicotea încântată.

— Aici nici prin cap nu-mi trece să te contrazic.

— Să înţeleg că o parte dintre amorezii tăi au fost destul de insistenţi? se hazardă el să ghicească.

— Unii dintre ei. Dar nu la dragoste se gândeau ei. Se pare că bărbaţii consideră automat că orice femeie singură e bună doar de un singur lucru.

Nu exista nicio femeie în oraş care să-i fi spus aşa ceva fără probleme, dar deja ştia că Dee vorbea fără ocolişuri şi n-avea nicio reţinere să-şi exprime părerea de-a dreptul sinceră.

Se simţi deodată furios pe toţi aceia care încercaseră s-o seducă sau chiar s-o prindă singură ca s-o violeze. Faptul că şi el la rândul său intenţiona s-o seducă, n-avea nicio importanţă. În primul rând că n-avea de gând să-i strice reputaţia, nu trebuia să mai ştie nimeni altcineva ce relaţie aveau ei doi.

Nu mai era un puştan idiot care să se laude în faţa altora cu femeile cu care se culcase, pentru a-şi afirma bărbăţia.

În al doilea rând, al naibii să fie dacă nu o respecta pentru tot ceea ce reuşise să realizeze acolo de una singură. Fusese muncă multă şi grea, dar ea nu se dăduse în lături, iar acum se putea lăuda liniştită cu ceea ce avea. Ferma curată şi prosperă era

adevărata măsură a spiritului ei puternic.

Glasul i se încordă de furie stăpânită, atunci când îi zise:

— Dacă te mai deranjează careva, te rog să-mi spui.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar este ceva ce trebuie să rezolv de una singură. Poate că n-o să poţi să-mi sari în ajutor de fiecare dată, ori aceşti nemernici trebuie să ştie că sunt în stare să mă apăr de una singură, că nu mă bazez pe protecţia cuiva.

Logica ei era fără cusur, numai că lui nu-i prea plăcea.

— Pot să mă asigur că n-o să se mai întoarcă niciodată.

— Şi puşca are această tendinţă, de a convinge mulţi încăpăţânaţi, rosti ea cu umor. Nimic nu se compară cu o alice în fund ca să facă un bărbat să se gândească mai bine la ceea ce-şi doreşte cu adevărat, în afară de asta, nu ştiu dacă-mi permit să te am ca protector.

Lucas nu se opri din muls, dar se încruntă şi ridică deodată capul.

— Şi de ce nu? o întrebă el aspru.

— Pentru că oamenii ar considera că te

culci cu mine. Când el nu comentă, Dee continuă să-i explice: cei din jur m-au lăsat în pace pentru că s-au convins că nu mă interesează absolut niciun bărbat. Dar dacă ar afla că mă culc cu careva, atunci n-ar ezita să vină peste mine, mai ales după ce i-am refuzat de atâtea ori, pentru că asta ar însemna că sunt disponibilă. Treaba s-ar împuţi şi probabil aş fi nevoită să omor câţiva dintre ei.

Lucas terminase de muls, aşa că prinse găleata de toartă şi se ridică, exact în acelaşi moment în care încheiase şi Dee. Avea obrajii aprinşi de efort, atunci când împinse găleata într-o parte şi se ridică să-şi întindă spinarea amorţită. Lucas se aplecă şi luă şi găleata ei, după care o porni cu paşi mari spre casă, lăsând-o să vină în fugă după el.

Dee se încruntă un pic văzându-l cum punea stăpânire pe ferma ei. Era evident că era obişnuit să dea ordine. Apoi ridică din umeri învinsă, omul acela o ajuta şi n-ar fi fost frumos din partea ei să se plângă.

Lucas o aştepta răbdător în pragul casei ca să vină să-i deschidă uşa.

— Ce naiba faci cu atâta lapte?

— O parte din el se întoarce la animale, în hrană, recunoscu ea. Dar mai fac şi unt şi brânză, beau din el şi ce rămâne mai folosesc la gătit.

— Dar ţi-ar ajunge şi o singură vacă.

— Cu două vaci obţin doi viţei pe an pe care apoi îi tai pentru carne. Ai şi gustat din carnea lor în supa pe care ai mâncat-o aici. În felul ăsta, chiar dacă una din vaci moare, eu tot o să am lapte, rosti ea, în timp ce scotea putineiul din colţul lui şi lega deasupra lui pânza pentru strecurat laptele. Dar bănuiesc că pentru tine o vacă mai mult sau mai puţin chiar nu contează.

— Nu prea, ţinând cont că am mai bine de două mii de capete de Ante, răspunse el, turnând cu grijă laptele prin pânza de strecurat, mai întâi din o găleată şi apoi şi din cealaltă.

Dee ridică ibricul de cafea şi se uită în el.

— Încă mai am cafea, nu te-ar tenta o ceaşcă?

Lucas era prea deştept ca s-o împingă de la spate atât de devreme, numai că prezenţa ei îi punea rău la încercare răbdarea, aşa că

se decise să nu mai stea.

— Astăzi nu. Trebuie să ajung în oraş şi apoi înapoi la fermă. Dar mulţumesc oricum.

— Cu mare plăcere, răspunse ea cu gravitate. Şi mulţumesc pentru ajutor. Promit să nu spun nimănui că mi-ai muls vaca.

Lucas îi aruncă o privire tăioasă, dar, deşi expresia de pe faţa ei era foarte serioasă, în ochi îi lucea deja râsul.

— Ai face bine să-ţi ţii gura închisă.

În acel moment ea îi zâmbi luminos, iar trupul său reacţionă imediat. Doamne, era cu totul altceva atunci când zâmbea!

Dee îl conduse pe verandă, unde se sprijini de un stâlp atunci când el se duse în grajd să-şi recupereze calul, ieşind imediat cu el de căpăstru. Îl privi cum încăleca, observând aproape fără voie jocul muşchilor puternici de pe braţe şi piept şi felul în care pantalonii se strângeau ademenitor pe coapsele puternice şi pe fesele rotunde. Deşi borul pălăriei îi umbrea chipul, Dee îi vedea foarte bine lucirea ochilor albaştri.

— La revedere, îi mai zise el, după care

dădu pinteni calului şi dispăru din vedere fără să se mai uite măcar o dată în urmă.

Cât îşi văzu mai departe de treburi, nu izbuti să şi-l mai scoată pe Lucas din cap. Ştia foarte bine de ce venise la ea prima dată, pentru că fusese sincer şi recunoscuse că voia să-i cumpere ferma, dar de ce se abătuse din cale în acea dimineaţă? La început crezuse că venise ca să-i facă avansuri, dar când el nu spusese absolut nimic, ba chiar fusese foarte civilizat, se simţise cumva dezamăgită.

Desigur, nu i-ar fi permis s-o sărute, în fond el intenţiona să se însoare cu Olivia. Din păcate, Olivia nu-l voia. Dee ştia foarte bine cât de mult îşi dorea prietena ei să se îndrăgostească şi apoi să aibă o familie, dar şi ce griji îşi făcea că nu va mai avea niciodată această şansă. Ca să nu mai punem la socoteală faptul că nici măcar nu era sigură dacă Lucas intenţiona s-o ceară în căsătorie. Acum, după cea de-a doua întâlnire cu el, Dee nu era deloc convinsă că ar fi fost un soţ potrivit pentru blânda Olivia.

Când vorbise cu el fusese foarte sinceră

atunci când spusese că nu-şi permitea să lase pe cineva să creadă că era disponibilă, aşa cum era la fel de adevărat că nu intenţiona să se mărite cu cineva.

Dar nimic din toate astea nu putea alunga cel de-al treilea mare adevăr, că era femeie şi avea nevoile şi instinctele unei femei, ti plăcuse foarte mult să stea de vorbă cu el şi-i plăcuse compania lui. Iar el o tratase ca pe un egal, ceea ce-i permisese să fie ea însăşi în preajma lui şi să vorbească direct şi fără ascunzişuri.

Marea majoritate a bărbaţilor ar fi dezaprobat-o dacă ar fi auzit-o vorbind aşa, dar lui Lucas părea să-i fi plăcut naturaleţea cu care discutaseră.

Din păcate, în pofida dorinţei ei, trupul îi răspunsese la prezenţa lui, pentru că pielea i se încinsese, iar respiraţia i se accelerase. Oare dacă ar fi luat-o în braţe, chiar l-ar fi respins? Dee era sinceră cu ea însăşi, aşa că recunoscu că tentaţia era foarte mare.

Se simţea oarecum ruşinată pentru că fusese atât de duplicitară. Indiferent că îi spusese că nu era interesată de bărbaţi, sau că-şi spusese singură că n-avea nevoie de

admiraţia lui pentru ea ca femeie, fusese teribil de atrasă de el şi o durea că el nu păruse interesat de persoana ei.

Dar de ce s-ar fi arătat interesat? El era Lucas Cochran şi ar fi putut avea. Orice femeie din oraş, singură sau chiar măritată. Nu numai că era extrem de chipeş, era un mascul superb, sigur pe sine şi dur, atât mental cât şi fizic. Citise bine în privirea lui cât de neîndurător putea să fie, aşa că oricine s-ar fi pus în calea lui trebuia să aibă mare grijă.

Ea, pe de altă parte, n-avea absolut nimic special. Vedea treaba asta în fiecare dimineaţă în oglindă, atunci când se spăla pe faţă.

Era o femeie care muncea din greu şi care cheltuia puţinii bani pe care şi-i permitea pe cărţi şi nu pe haine sau cosmetice. N-avea nimic rafinat sau delicat, deşi presupunea că era mai inteligentă şi mai bine educată decât multe altele şi asta numai datorită mamei ei.

Toate bune şi frumoase, numai că învăţăturile mamei ei o ajutaseră să se descurce foarte bine de una singură, ori

asta însemna că nu-i prea îngăduia nimănui să-i spună ce să facă.

Nu avea nimic care să-l facă pe Lucas Cochran s-o dorească şi era o prostie din partea ei să se gândească să-l ispitească.

Lucas în general n-o căuta în mod special pe Olivia decât în cadrul evenimentelor de tot felul, pentru că nu vedea niciun motiv pentru care să fi strâns legătura cu ea, ţinând cont că de abia peste un an va avea vreme s-o curteze aşa cum se cuvenea. Şi nici nu simţise vreodată nevoia de a se afla în compania ei, era foarte frumuşică şi extrem de plăcută, dar nu-i pusese niciodată simţurile pe jar.

Atunci când intră în oraş în acea dimineaţă, după ce plecase de la ferma lui Dee, nu numai că nu făcu nici cel mai mic efort de a o căuta pe Olivia, dar, mai mult, n-avea niciun chef să dea nas în nas cu ea din greşeală.

O plăcea pe Olivia, era dulce şi bună, o adevărată doamnă, ba mai mult, îşi imagina că avea să-i facă mare plăcere să se vâre cu ea în pat. Nu reuşea însă să-şi imagineze deloc cum ar fi fost să înnebunească de

aţâţare din cauza ei.

Când se gândea la o partidă de amor încins, la transpiraţie şi cearceafuri mototolite, la unghiile înfipte în spinarea lui în focul pasiunii în timp ce el se delecta cu trupul unei femei, trupul acela îi aparţinea lui Dee, faţa era tot a ei, şi părul ei lung şi negru îl vedea răsfirat pe pernă.

Dee n-avea să-l accepte niciodată docilă, va lupta din greu împotriva dominaţiei lui, se va mişca felină pe sub el, luptând pentru propria plăcere. Iar după aceea, când ar fi zăcut amândoi extenuaţi, l-ar fi privit cu ochii aceia exotici, provocându-l s-o posede din nou.

Era incapabil să se gândească la Olivia cu asemenea imagini cu Dee care-i ardeau în minte. O dorea cu o ardoare care-l surprindea până şi pe el.

Îşi mai dorise şi înainte anumite femei, pe unele cu pasiune chiar, dar niciodată, niciuna dintre ele nu-l pusese pe foc. Şi deocamdată nici măcar mâna nu i-o atinsese!

Dar o s-o facă şi pe asta, cât de curând. Nu putea să stea să aştepte nişte luni de

zile ca s-o aibă, nici măcar prea multe săptămâni.

Strânse din dinţi din cauză că era deja foarte aţâţat. La cum se simţea în acel moment, virtutea lui Dee mai număra doar câteva zile de existenţă şi chiar şi aşa i se părea prea mult.

El şi-o dorea chiar atunci şi se simţea ca un armăsar sălbatic în apropierea unei iepe în călduri.

Ştia din instinct că Dee era încă virgină, chiar dacă trăise de una singură mai bine de cinci ani. Însă inocenţa ei ajuta şi stânjenea în acelaşi timp.

Ea n-avea de unde să ştie că o seducea şi nici ce răspuns ar fi putut să aibă la prezenţa lui masculină, ceea ce îi oferea un oarecare avantaj. Din păcate însă, inocenţa ei însemna că el trebuia să aibă răbdare şi să se reţină, să aibă grijă ca ea să fi gustat din plăcere înainte chiar s-o pătrundă, iar controlul său asupra propriului trup era deja în mare pericol de a fi pierdut.

O dată ce o va avea goală în braţe o să înnebunească de dorinţa de a se scufunda mai repede în adâncul ei ca să-şi afle

uşurarea. Şi dacă-şi pierdea controlul şi tot ce-i oferea era numai durere, atunci ea se va lupta ca o pisică sălbatică a doua oară când va dori s-o atingă.

Nu, nimeni întreg la mine n-ar fi caracterizat-o pe Dee ca fiind docilă. Era precum un foc dezlănţuit, pe când Olivia se asemăna mai degrabă cu un lac de munte, aşa era de rece şi reţinută.

Se opri la bar deşi era mult prea devreme ca să bea ceva, dar poate o bere avea să-i mai amorţească durerea din pântec. La ora aceea barul era aproape gol, cu un singur alt client care sorbea dintr-un pahar de whiskey, cu spatele spre uşile rabatante ca şi cum lumina i-ar fi rănit ochii. Lucas recunoscu semnele mahmurelii şi lăsă omul în pace.

Barmanul continua să şteargă pahare, fără să-i mai acorde nicio atenţie după ce-l servise cu o bere. Fetele de acolo jucau împreună cărţi, mai mult vorbind decât fiind atente la joc.

După un timp Tillie, cea brunetă, se ridică şi o porni legănat spre el. Deşi nu se gândea decât la un păr lung şi negru şi o pereche

de ochi verzi, admiră aproape fără voie frumuseţea fetei care se apropia. Din punctul lui de vedere nu mergea, ci se ondula mai degrabă. Era o mişcare atât de feminină, încât până şi cel mahmur îşi întoarse ochii injectaţi ca s-o urmărească.

— Bună dimineaţa, rosti ea în graiul tărăgănat al celor din sud. Arătă cu capul spre celălalt bărbat El are un motiv bun ca să bea, dar dumneata nu pari să fi avut o dimineaţă prea dură.

Într-un fel dimineaţa aceea era chiar foarte dură, de la mijloc în jos.

— Îmi pierdeam şi eu vremea.

— Sau poate că ai venit aici pentru un alt motiv? rosti ea ademenitor.

— N-am chef de o femeie, îi zise el cu duritate.

Tillie râse cu poftă şi se aşează alături de el pe scaun.

— Eu cred că da, scumpul meu, dar nu sunt eu aceea, de aici şi problema ta. Ai expresia aceea frustrată a bărbatului care vrea o femeie care nu se pune imediat în pat atunci când i se năzare lui.

— Dar niciun bărbat nu s-a simţit vreodată

frustrat pe lângă tine, nu? o repezi el.

— Nu prea des, scumpule, nu prea des. Atunci, dacă n-ai venit să bei şi nici la etaj nu vrei să mergi, de ce nu joci poker cu mine şi cu Verna? Ne-am plictisit să jucăm numai noi două.

Din păcate, nici jocul de cărţi nu-l prea atrăgea, aşa că scutură din cap. Tillie oftă plină de înţelegere.

— Îmi pare rău, domnule Cochran, se pare că nu am cu ce să te ajut. Pot doar să-ţi urez mult noroc.

— N-am nevoie de noroc, murmură el. Eu am nevoie numai de răbdare.

Râsul cristalin al lui Tillie îl urmări până la ieşirea din bar.

Olivia rămase în magazinul de confecţii până când îl văzu pe Lucas plecând din bar şi îndreptându-se în direcţia fermei sale. Era o laşitate din partea ei să se ascundă de el, când bietul Lucas fusese mereu foarte corect şi politicos cu ea, dar posibilitatea de a se întâlni pe stradă sub privirile tuturor curioşilor îi făcea aproape rău.

Decât să se bâlbâie ca o idioată în timp ce se ştia urmărită de toată lumea, mai bine se

lăsa păgubaşă. În plus nu păruse deloc bine dispus. Chiar şi de la depărtare îl văzuse cât era de întunecat la faţă şi de încruntat.

Dacă Lucas era copleşitor atunci când era bine dispus, cam cât de intimidant ar fi fost atunci când era cu adevărat supărat? Nu, nu era deloc dispusă să afle.

CAPITOLUL 5

Dacă Dee n-ar fi fost aşa de obosită, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic, dar îşi petrecuse toată dimineaţa săpând din nou toată grădina şi mărunţind bolovanii de pământ, ca să poată pregăti terenul de plantat.

Primele câteva zile de muncă în grădină erau întotdeauna cele mai grele pentru ea, din cauza muşchilor care pe timp de iarnă se mai atrofiau un pic.

Aşa că atunci când se urcă în podul grajdului ca să mai arunce de acolo nutreţuri pentru animale, n-a mai fost la fel de atentă cum era de obicei şi nici reflexele nu au mai fost chiar aşa cum ar fi trebuit.

Indiferent de motiv, n-a observat pisica aşa că a călcat-o fără voie pe o lăbuţă.

Pisica a început să urle, iar Dee speriată şi luată prin surprindere, călcă într-o parte şi fără a-şi calcula mişcarea, alunecă deodată şi căzu pe spate din podul grajdului până jos pe podea, capul lovindu-i-se cu un sunet înfundat de scânduri.

Un moment lung cât o eternitate nu reuşi să tragă aer în piept şi rămase locului ca paralizată de durere şi aproape orbită. Apoi trupul se decise s-o asculte din nou, aşa că inhală lacomă câteva guri bune de aer, în pofida durerii arzătoare din coaste.

Îi mai trebuiră câteva momente înainte să înceapă să se verifice. Mâinile şi picioarele i se mişcau fără probleme. Coastele o înjunghiau, dar mai mult ca sigur că era doar vânătă şi n-avea nimic rupt. Şi capul o durea surd. Dacă scândurile n-ar fi fost acoperite de un strat bunicel de paie, sigur n-ar fi scăpat aşa de ieftin.

Pisica se apropie de ea, o mieună în semn de reproş după care se făcu nevăzută. Dee se ridică în picioare, izbuti cu greu să hrănească animalele, dar când ajunse în pragul casei, de abia urcă cele trei trepte de la verandă.

I Se părea prea multă energie irosită ca să stea să mai facă ceva de mâncare, aşa că renunţă. Se spălă cum putu mai bine cu un burete de baie şi îşi perie părul lung. O durea capul prea tare ca să mai suporte coada împletită strâns pe care şi-o făcea de obicei înainte să meargă la culcare. Reuşi cu mare greutate să-şi tragă peste cap cămaşa de noapte şi să se vâre în pat.

Nu dormi deloc bine pentru că de câte ori se mişca în somn, muşchii protestau imediat şi din cauza durerii se tot trezea.

Când mijiră zorii şi se trezi de-a binelea, constată uşurată că măcar durerea de cap dispăruse. Ar fi dat de bucluc dacă pe lângă toate celelalte ar mai fi avut şi vreo contuzie, dar din fericire nu era cazul.

Cu toate astea, când dădu să se ridice din pat, se prăbuşi la loc cu un ţipăt de durere. Zona coastelor era extrem de sensibilă, iar durerea venea ca o săgeată, pe neaşteptate. Rămase nemişcată câteva momente, gâfâind, după care încercă din nou. Din păcate, nici cea de-a doua încercare nu se soldă cu un altfel de rezultat îi era groază să mai încerce din nou, însă nu putea să stea

să zacă în pat toată ziua. În primul rând existau câteva nevoi naturale de care trebuia musai să se îngrijească.

A treia oară când încercă să se ridice, reuşi să se rostogolească şi să aterizeze în genunchi pe podea, mai adăugând astfel câteva vânătăi la colecţie. Se sprijini de marginea patului ca să se ridice, adunându-şi tot curajul şi toată puterea.

Din fericire ridicatul în picioare era mult mai puţin dureros decât fusese ridicatul din pat, deşi efortul o făcu să pălească la faţă.

Reuşi cu greu să aibă grijă de necesităţile cele mai urgente, după care bău câteva înghiţituri bune de apă, pentru că era însetată, iar apoi încercă să-şi scoată cămaşa de noapte de pe ea, dar acest simplu gest Se dovedi a fi prea mult Era incapabilă să-şi ridice braţele deasupra capului. Şi chiar dacă ar fi, reuşit, tot nu era sigură că ar fi fost în stare să se îmbrace după aceea cu hainele de lucru.

Numai că animalele aveau nevoie de hrană şi nu era deloc vina lor că ea nu fusese atentă şi căzuse.

De şase ani avusese tot timpul noroc

pentru că nu fusese niciodată bolnavă sau rănită.

Ştiind că nu avea pe altcineva pe care să se bazeze, fusese întotdeauna extrem de grijulie, până într-acolo încât ţinuse cuiul cu nişte cleşti ca să nu-şi rănească mâna atunci când îl bătea în perete. Făcuse tot ce fusese omeneşte posibil ca totul în jurul ei, afară şi în casă să fie cât mai sigur cu putinţă, dar nicio măsură nu o ajutase să nu calce pe laba pisicii.

În acel moment se gândea şi că dacă ar fi izbutit să meargă în cămaşa de noapte până la grajd, cum avea să procedeze ca să hrănească animalele? Ea nu-şi putea ridica braţele, cum să care atunci găleţi grele cu grăunţe?

Era aşa de furioasă pe sine pentru neglijenţa de care dăduse dovadă, încât nici măcar nu putea să gândească limpede. Nu o ajuta nici faptul că fiecare mişcare îi provoca dureri infernale.

Picioarele îi erau ţepene şi îndurerate, dar mai mult ca sigur avea doar febră musculară. Problema era spatele, care bănuia că era vânăt de la umeri şi până la

şolduri şi coastele care o dureau de fiecare dată când respira.

Încercă să se aşeze, dar descoperi că nu putea. Se gândi să se trântească pur şi simplu în pat, dar numai gândul că după aceea ar fi trebuit să se ridice iar o opri la timp. Se părea că statul în picioare era singura soluţie posibilă.

Nu exista decât un singur impediment, dimineţile de primăvară erau de-a dreptul friguroase şi se zgribulise deja toată aşa cum stătea cu picioarele goale şi doar cu cămaşa de noapte pe ea.

Cărbunii ce încă mai mocneau s-ar fi aprins imediat dacă ar fi pus un lemn proaspăt pe foc, dar cum să pună lemnul? Se părea că n-avea de ales, trebuia să se urce la loc în pat ca să nu moară de frig, indiferent cât de mult s-ar fi chinuit pe urmă ca să se ridice iar.

Când auzi tropot de copite, primul ei gând a fost să-şi ia puşca, iar mişcarea prea rapidă o lăsă aproape fără suflare de durere, făcând-o să încremenească locului.

— Dee!

Strigătul acela o făcu să ofteze de

uşurare. Era Lucas. O să-şi înghită mândria şi o să-l roage pe el să aibă grijă de animale, pentru că de mâine mai mult ca sigur se va putea descurca iar de una singură.

Chinuit, ajunse până la fereastră, la timp ca să-l vadă îndreptându-se către grajd în căutarea ei.

— Lucas! strigă ea, însă el n-o auzi.

Se duse la uşă, fiecare pas fiind un chin din cauza durerilor înfiorătoare, apoi rămase privind cu frustrare la bara de lemn care zăvora uşa şi pe care cu o seară înainte, din obişnuinţă, o lăsase să cadă peste ea. Încercă să-şi ridice braţele, strângând din dinţi din cauza durerii, dar chiar şi aşa, muşchii înţepeniţi nu voiau s-o asculte. Izbuti să ridice puţin bara de lemn, dar nu suficient cât s-o scoată din lăcaşul ei.

— Dee? Unde eşti?

Lucas ieşi din grajd şi o porni spre spatele casei. De abia mai respirând, Dee îndoi genunchii şi sprijini bara de un umăr, încercând apoi să se ridice aşa. Lemnul îi tăia carnea ca un cuţit, însă n-avea ce să facă, strânse din dinţi şi continuă, pentru că trebuia să descuie uşa. În cele din urmă

lemnul alunecă din locul lui şi căzu pe podea cu o pocnitură seacă.

Lucas auzi sunetul acela ciudat şi se opri în acelaşi moment, sigur că venise dinăuntrul casei. Precaut, puse mâna pe mânerul pistolului.

Dee izbuti cu greu să deschidă uşa şi ieşi în pragul ei, cu o mână ţinându-se de coaste şi cu cealaltă sprijinită de canat.

— Lucas! strigă cât putu de tare. Sunt în faţă!

Lucas veni imediat, urcând scările verandei câte două deodată şi renunţând la pistol în clipa în care dădu cu ochii de ea.

— De ce nu mi-ai răspuns? se răţoi el, apoi se opri atunci când o văzu mai bine.

Se clătina uşor pe picioare, iar mâna cu care se ţinea de canatul uşii se albise din cauza încordării.

Era desculţă şi avea pe ea doar o cămaşa de noapte lungă şi albă, încheiată până în gât, ca un veşmânt de călugăriţă, numai că prin materialul subţire i se întrezăreau sfârcurile maronii. Părul lung era răvăşit şi-i atârna pe spate ca un văl negru.

La prima vedere părea să fie în regulă, iar

trupul lui răspunse imediat în faţa acelei ţinute nepotrivite, dar apoi îi privi chipul şi-şi dădu seama că era albă la faţă ca varul, că se ţinea cu cealaltă mână de coaste şi că era perfect nemişcată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, întinzând automat mâna spre ea pentru că avea impresia că urma să se prăbuşească la picioarele lui.

— Nu! Nu mă atinge! strigă ea speriată, încercând să se retragă puţin.

Numai că mişcarea aceea stârni o durere infernală în coaste, ceea ce o făcu să geamă înăbuşit. Când îşi recăpătă puţin controlul, continuă:

— Am căzut de sus în grajd şi sunt prea înţepenită ca să pot face ceva.

— Haide mai bine în casă şi lasă-mă să închid uşa, o luă el cu binişorul. Nu făcu greşeala de a încerca s-o ajute, deşi Dee de abia reuşea să meargă. Îşi alungă dorinţa de a ţipa la ea, pentru că dacă n-ar fi trăit singură şi n-ar fi făcut muncă de bărbat, atunci nu s-ar mai fi întâmplat aşa ceva.

Intră în casă în urma ei, apoi se duse direct la vatră unde stârni jarul şi mai puse

câţiva buşteni pe foc.

— Când ai căzut? o întrebă calm, cu spatele întors la ea.

— Ieri spre seară.

Măcar nu zăcuse neajutorată nu ştiu câte zile. Trecuse mai bine de o săptămână de când nu mai trecuse pe acolo, ca atare ar fi fost posibil să fi zăcut rănită în tot acest răstimp.

Lucas îşi aruncă pălăria pe un scaun şi îngenunche într-o parte a ei.

— O să te doară, dar trebuie să văd dacă nu ţi-ai rupt ceva. Stai locului potolită ca să terminăm cât mai repede.

— Nu cred că mi-am rupt vreun os, protestă ea. Dar ţi-aş rămâne recunoscătoare dacă te-ai ocupa tu de animale azi. Sunt numai învineţită, dar o să-mi treacă până mâine.

— Nu-ţi face griji pentru animale. Şi vreau eu să mă conving că nu ţi-ai rupt ceva.

Glasul îi era dur şi chipul întunecat. Lucas deja hotărâse ce era de făcut, iar Dee n-avea nici cea mai mică şansă să-l oprească.

Strânse pumnii atunci când el începu să-i pipăie picioarele pe sub cămaşa de noapte,

aşa cum ar fi procedat şi cu un cal.

Degetele sale nu erau tocmai blânde, aşa că se văzu nevoită să-şi muşte buzele atunci când el îşi trecu palmele peste muşchii îndureraţi. El ridică deodată faţa spre ea, privind-o cu ochii uşor îngustaţi.

— Am febră musculară de la muncă, îi explică ea repede.

Mâinile lui urcară apoi spre coapse, în timp ce cămaşa ei de noapte se revărsa peste umerii lui. Avea palmele fierbinţi, iar degetele asprite de muncă îi zgâriau pielea delicată. Dee era foarte conştientă de faptul că era goală puşcă pe sub materialul de bumbac al cămăşii de noapte. Iar faptul că îi simţea căldura trupului alături de ea, că şoldul ei se afla la încheietura umărului său şi faţa lui aproape i se lipise de pântec, o seca la inimă.

— Opreşte-te, izbuti în cele din urmă să şoptească.

Când Lucas ridică privirea, Dee observă cât era de furios.

— Las-o naibii! izbucni el. Poţi să uiţi de ruşine pentru că afurisita asta de cămaşa de noapte trebuie scoasă.

— Nu!

Lucas se ridică deodată în picioare cu o graţie felină.

— Lasă fiţele, ştii că n-avem de ales!

Dee îşi ridică bărbia cu încăpăţânare.

— Nu pot s-o scot. Am încercat, dar nu-mi pot ridica braţele.

Lucas se încruntă spre ea şi scoase un cuţit de la cingătoare. Din păcate, Dee n-avea cum să se mişte suficient de repede ca să scape de el. El prinse bine cămaşa de noapte, o îndepărtă de trupul ei şi vârî cuţitul în material, despicându-l de sus până jos.

Dee încercă să prindă marginile ca să se acopere, însă în starea în care se afla, era incapabilă să se pună cu el. El îi dădu deoparte mâinile, apoi îi trase cămaşa în jos de pe umeri. Materialul subţire se agăţă o clipă de curba delicată a unui şold, după care alunecă pe podea la picioarele ei.

Panica şi umilinţa aproape că o copleşeau. O ceaţă stranie, de un gri întunecat ameninţa s-o orbească, iar în urechi avea un ţârâit continuu.

— La naiba! încearcă să nu leşini, îl auzi

parcă de foarte departe pe Lucas cum ţipa la ea, prinzând-o de talie. Respiră adânc! Respiră, fir-ar a naibii de treabă!

Dee făcu aşa cum i se ceruse, doar nu putea să leşine în faţa lui ca o sclifosită. Ceaţa aceea gri începu să se ducă, aşa că încercă să îşi concentreze privirea pe chipul lui pe care se citea o mânie fără seamăn. Se simţea uşurată, pentru că furia lui o ajuta.

— Nu mai vorbi aşa de urât la mine în casă, nemernic ce eşti! Mi-ai tăiat bunătate de cămaşă de noapte!

Degetele lui aspre se încleştară mai bine pe talia ei, în timp ce Lucas făcea eforturi serioase să nu se apuce s-o scuture. Se potoli pe dată, pentru că ştia că dacă ar fi scuturat-o mai serios, chiar ar fi leşinat de durere.

S-o ia naiba, chiar nu ştia când să nu se mai îndărătnicească atât? Era serios rănită şi cineva trebuia să aibă grijă de ea, pentru că nu putea s-o facă de una singură.

Din fericire, prinsese iar culoare în obraji şi expresia aceea pierdută dispăruse, iar ochii ei ca de smarald se întunecaseră de furie.

În pofida propriei mânii, Lucas aproape că zâmbi. Dacă izbutise să se înfurie aşa de bine, însemna că nu era rănită prea tare.

În afară de asta, furia ei era superbă, pentru că-i aducea culoare în obraji şi scotea la iveală forţa care o anima.

Dacă ar fi tăiat cămaşa de noapte a oricărei alte femei, atunci s-ar fi confruntat cu urlete isterice. Dar Dee îl certase că înjura la ea acasă şi temperamentul ei vulcanic ieşise pe dată la iveală, deşi era mai slăbită decât un pisoi nou-născut.

— Taci din gură şi lasă-mă să văd ce altceva ţi-ai mai făcut, rosti el, apropiindu-şi faţa de a ei.

Dee se clătină un pic pe picioare, conştientă de faptul că stătea goală puşcă în faţa lui, aşa că încercă să se acopere cu mâinile. Simţi cum roşea fără voie.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Am mai văzut femei goale până acum, izbucni el, pipăind cu degetele fiecare coastă în parte, cercetând cu atenţie după fisuri.

— Nu-mi pasă ce ai văzut şi ce nu, izbucni ea, având grijă să nu se uite spre el.

Dacă nu-l privea cum o examina, poate că

avea să reuşească să păstreze un pic de distanţă, măcar la nivel mental. N-am mai stat niciodată goală în faţa vreunui bărbat.

— Dacă te simţi mai bine, mă dezbrac şi eu lai fundul gol!

— Lucas!

— Dee! rosti el pe acelaşi ton, în timp ce-i dădea părul lung şi des pe spate, descoperindu-i sânii, albi, fermi, rotunzi, cu sfârcuri mici maronii. Lucas simţi cum i se strângeau muşchii de pe abdomen şi cum valul acela de căldură îl întărea dureros.

Doamne, era superbă, subţirică, cu muşchi puternici şi rotunjită exact acolo unde trebuia. Se străduí să-şi păstreze controlul, mai ales atunci când îi surprinse aroma caldă şi plăcută. Doamne ce i-ar mai fi plăcut să-şi strecoare degetele în crăpătura delicată dintre picioarele ei. Dacă n-ar fi fost rănită…

Lucas inspiră adânc, încercând să-şi revină. Dacă n-ar fi fost rănită, n-ar mai fi stat în acel moment goală în faţa lui, ci ar fi fost pe afară cu treabă, îmbrăcată cu hainele severe de muncă şi cu părul strâns bine în cocul acela auster. Numai că era

rănită, iar el trebuia să-şi amintească de acest lucru.

Sternul şi claviculele păreau să fie în regulă, nu simţea nicio umflătură care să semnalizeze vreo fisură, iar ea nici nu clipise atunci când o verificase cu degete dure.

Îi verifică apoi gâtul, punând-o să mişte capul dintr-o parte în alta. Dee se conformă cu o oarecare dificultate, dar nu părea să fie ceva grav.

După aceea se duse în spatele ei, îi adună părul care-i ajungea până la şolduri şi i-l puse peste un umăr. Dee îl auzi cum blestema printre dinţi.

— Bănuiesc că sunt destul de vânătă, rosti ea privind spre foc. Am aterizat pe spate.

Se părea că umerii fuseseră cei care absorbiseră mare parte din impact, pentru că era vânătă toată dintr-o parte în alta. Şi şalele erau la fel de învineţite până aproape de fese.

Îi verifică iar coastele pe partea dinspre spate şi descoperi că o dureau foarte tare, dar din fericire nu era niciuna ruptă, tot aşa cum nici braţele nu păreau să fie fracturate.

Una peste alta, fusese norocoasă că scăpase doar cu vânătăi.

Lucas începu să se gândească la toate câte erau de făcut.

— O să-ţi pregătesc micul dejun, îi zise el. Vrei să mergi înapoi în pat sau mai bine te aşezi aici, lângă foc?

Dee întoarse capul ca să-l privească cu reproş.

— Nu pot să mă învârt prin casă despuiată toată.

— N-am nimic de obiectat, deşi din punctul meu de vedere oferi o privelişte splendidă, exceptând culorile, rosti el, lovind-o în joacă peste fund, atent să nu atingă vreo vânătaie.

Dee se îndepărtă imediat de el, iar Lucas se simţi ruşinat pentru ceea ce făcuse.

Nu fusese corect să profite de un moment în care ea n-avea cum să riposteze. Aşa că se duse în dormitor şi luă pătura de pe pat, un pat dublu observă el în fugă, după care se întoarse şi o înfăşură cu grijă în jurul ei.

Dee păru recunoscătoare, iar Lucas îşi dădu seama cât de greu îi fusese să stea goală înaintea lui. Ce mult i-ar fi plăcut s-o

sărute şi să-i spună că va fi totul bine şi că se va obişnui cu el, dar nu era o tactică tocmai bună să-ţi laşi adversarul să-ţi ştie planurile de viitor.

O ajută să ajungă la fotoliul mare de lângă foc, însă o lăsă pe ea singură să se aşeze într-o poziţie cât mai comodă. În secunda în care o ştiu în siguranţă, îşi întoarse atenţia spre plită.

Învăţase de nevoie să gătească şi se descurca binişor cu chestiile mai simple. Puse un ibric de cafea la făcut, izbuti să prepare repede nişte clătite şi tăie slăninuţa, pregătind-o pentru prăjit. După ce verifică iar plita, să nu fie prea încinsă, ieşi ca să adune ouă pentru micul dejun. Mâncase înainte să vină acolo nişte pastramă cu pâine, dar acum stomacul său îşi cerea iar drepturile.

Când reveni în casă, Dee era exact la fel cum o lăsase, doar pătura îi alunecase de pe picioarele goale. Se lăsă în jos ca să le înfăşoare iar bine în faldurile ei.

— Mulţumesc, îi zise Dee, frustrată din cauza neputinţei, lucru care i se citea limpede în ochi.

El o bătu uşor pe genunchi. Ştia cât de rău putea să o calce pe nervi faptul că era rănită.

De cele câteva ori în viaţă în care şi el fusese obligat să rămână la pat, chiar şi în copilărie, făcuse atâta tărăboi, încât toţi cei din jur răsuflaseră uşuraţi atunci când în fine se vindecase.

Lucas termină de pregătit micul dejun, puse totul pe masă şi se întoarse spre ea.

— O să te ridic în braţe, îi zise el. O să te susţin cu o mână de mijloc unde ştiu că nu te doare aşa de tare.

— Trebuie să mă îmbrac, îi răspunse ea iritată. Nu pot să mănânc înfăşurată în pătură.

El însă n-o mai asculta. O prinse cu un braţ de mijloc şi pe celălalt îl strecură pe sub coapsele ei, după care o ridică uşor, fără ca muşchii de la braţe sau de pe piept să i se încordeze prea mult.

— Mă ocup eu de pătură, să nu-ţi faci griji.

Când o puse încet pe scaun, Dee era toată roşie la faţă, pentru că atunci când el îi aranjase pătura, rămăsese iar cu sânii dezgoliţi. Lucas înfăşurase pătura ca pe o

togă de această dată, lăsându-i umărul şi braţul drept dezgolite. Dee descoperi că dacă avea grijă putea să mănânce, mişcând braţul doar de la cot în jos. Mişcările din umăr o lăsau fără suflu de durere.

— Ai cumva vreo cadă? o întrebă el punându-i o porţie generoasă de mâncare.

— Am doar o copaie mai mare.

Atunci erau obligaţi să se descurce cu acea copaie, cugetă Lucas. Nu avea să fie la fel de confortabilă ca o cadă, dar trebuiau să se descurce şi aşa.

După ce terminară de mâncat, o puse pe Dee la loc lângă foc, iar el se apucă să strângă masa şi să spele vasele, după care ieşi să aducă nişte găleţi cu apă pe care să le pună la încălzit.

— Mă duc să hrănesc animalele cât se încălzeşte apa, îi zise el, apoi plecă.

Dee încercă să-şi găsească o poziţie ceva mai confortabilă. Lacrimi amare de frustrare se adunară pe la colţul ochilor, însă ea clipi furioasă, alungându-le. N-avea de gând să înceapă să plângă ca un copil din cauza a ceea ce păţise.

Plângea în parte pentru că era aşa de

neajutorată şi îndurerată şi în parte pentru că fusese nevoită să stea goală în faţa lui Lucas, situaţia aceea sporindu-i senzaţia de vulnerabilitate.

Ar fi fost la fel de rău cu orice bărbat, dar când Lucas o privise, avusese senzaţia că o mângâiase peste tot, până şi în cele mai secrete locuri ale fiinţei sale.

Trecu mai bine de un ceas înainte să se întoarcă. Aţâţă mai bine focul apoi aduse copaia în casă şi o aşează chiar lângă vatră.

Dee îl privi aducând şi mai multă apă ca să umple copaia până la jumătate.

Imediat după aceea o turnă peste apa rece pe cea clocotită din care ieşeau aburi.

— Gata, ia hai înăuntru, îi zise el în timp ce-şi sufleca mânecile.

Dee se strânse mai bine în pătură, în timp ce privea cu jind la aburul ce se ridica din copaie. O baie fierbinte ar fi fost un adevărat balsam pentru muşchii ei îndureraţi, exact ceea ce ar fi avut nevoie, dar nervii şi aşa i se întinseseră la maxim cât stătuse goală în faţa lui, nu cu multă vreme în urmă.

— Cred că mă descurc şi de una singură,

rosti ea. Avea s-o doară cumplit, dar merita efortul de dragul apei fierbinţi.

În loc de răspuns, Lucas trase pătura de pe ea.

— Să te ia naiba! rosti ea printre dinţii încleştaţi atunci când el o ridică în braţe.

— Vrei să taci o dată şi să mă laşi să te ajut? Independenţa ei încăpăţânată îl înfuria la culme, dar se purtă cu blândeţe, aşezând-o uşor de tot în apa fierbinte. Dee trase deodată aer în piept din cauza fierbinţelii, dar nu protestă.

Bunul simţ îi spunea că era o pierdere de vreme să mai stea să se certe cu el.

O lăsă să stea cufundată în apă în timp ce el se apucă să caute nişte prosoape. Se întoarse cu două, pe care le împături cu grijă. Unul îl puse pe marginea copăii, chiar sub capul ei.

— Lasă-te pe spate şi sprijină-te cu capul de prosop, îi porunci el. Lasă-ţi umerii sub apă.

Dee îl ascultă fără crâcnire. Celălalt prosop îl puse pe cealaltă margine, ajutând-o să-şi sprijine picioarele de el, afară din apă. Apoi aduse căldarea cu apă fierbinte şi

începu să toarne până când umplu copaia aproape de buză.

Dee închise ochii ca să scape de imaginea ei, goală sub apa limpede, de parcă ar fi fost o târfă.

Nici lui Lucas nu-i era mai uşor, pentru că văzând-o aşa, începuse să-i fie tare greu să se mai mişte, ţinând cont că se întărise tot şi pantalonii deveniseră deodată cam prea strimţi. Doar când îi vedea sânii frumoşi cum se mişcau uşor o dată cu apa, îi venea s-o ridice şi să-i guste pe loc.

Deşi Dee stătea cu ochii închişi, iar el nu-i putea citi deloc expresia de pe chip, ştia că roşeaţa din obraji nu se datora doar apei fierbinţi. Îşi petrecu degetele prin părul negru ce atârna pe podea.

— Nu trebuie să te simţi jenată, murmură el. Eşti prea frumoasă ca să te jenezi că eşti goală.

Dee înghiţi cu greu nodul din gât şi rosti fără să deschidă ochii:

— N-ar fi trebuit să mă vezi aşa.

— Chiar dacă eşti rănită? încetează cu tâmpeniile. Dacă eu aş fi fost împuşcat în picior, nu mi-ai fi dat pantalonii jos ca să

poţi să te îngrijeşti de rană? se supără el, continuând să-i mângâie mai departe părul. Ai avut un noroc fantastic că am trecut azi pe aici. Ce te-ai fi făcut de una singură? Ce făceai cu animalele?

— Nu ştiu, recunoscu ea sinceră. Îţi sunt profund recunoscătoare, crede-mă, dar ce facem noi acum e de-a dreptul scandalos.

— Da, dacă ar avea cineva habar de treaba asta, admise el. Dar totul rămâne între noi, nu trebuie să mai afle şi altcineva.

Desigur, puteam să merg în oraş şi să angajez o femeie care să vină să aibă grijă de tine, dar eu sunt mult mai puternic şi te pot duce de colo-colo fără să te rănesc şi mai mult. În afară de asta, îmi place să mă uit la tine, recunoscu el. Dacă nu ţi-ar fi fost aşa de rău, aş fi încercat să mă vâr între picioarele tale, mai zise el, făcând o mică pauză în timp ce o examina. Nu ţi-e teamă că aş putea să te forţez în timp ce eşti neajutorată?

Atunci Dee deschise ochii cu o expresie serioasă pe chip.

— Nu. Nu m-ai forţa niciodată. Nu eşti genul ăla de bărbat.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet amar.

— Scumpa mea, nu mă pune la încercare după ce te faci bine. În clipa asta m-am întărit aşa de tare că mă doare.

Niciun alt bărbat nu-i mai vorbise aşa până în acel moment, dar văzuse animalele cum se împerecheau aşa că ştia precis la ce anume făcuse referire. În ultimă instanţă, îi plăcea felul direct în care spunea lucrurilor pe nume şi faptul că nu încerca să se prefacă, doar pentru a-i câştiga încrederea.

Lucas o obligă să stea în apa fierbinte mai bine de un ceas, scoţând din apa răcită şi adăugind mereu alta clocotită. Pielea i se zbârcise şi se înroşise toată atunci când o scoase cu grijă din copaie şi o aşeză pe covor în faţa focului ca s-o şteargă. Dee constată că o parte din înţepeneală dispăruse şi că putea să-şi mişte braţele ceva mai bine. El începuse s-o usuce cu atenţie cu un prosop mai gros, ceea ce o făcea să se simtă destul de prost. După ce termină cu ştersul, Lucas o luă iar în braţe şi o puse pe pat cu faţa în jos.

Dee îşi muşcă buzele ca să nu urle atunci când el se apucă să-i maseze muşchii cu o

cremă ce mirosea ciudat şi care i se încingea pe piele groaznic, însă nu zise nimic.

Când termină cu masatul, Lucas era asudat tot şi într-o dispoziţie nu tocmai grozavă.

— Mai ai vreuna dintre cămăşile tatălui tău? o întrebă el, la capătul puterilor. Dacă nu o acoperea repede avea să ajungă alături de ea în pat, în pofida celor mai bune intenţii ale sale. Fundul bombat şi alb ar fi încăput de minune în palmele lui, sau şi-ar fi găsit locul perfect în curbura coapselor sale.

— Nu, am aruncat cam tot ce avea.

La naiba! Lucas se ridică şi-şi smulse cămaşa din pantaloni, după care se apucă s-o descheie. Ca majoritatea cămăşilor, avea nasturi doar până la jumătate, aşa că şi-o trase peste cap.

— Nu cred că o să ai probleme s-o pui pe asta pe tine, îi zise el, aruncând cămaşa pe pat şi ajutând-o să se ridice. Se lăsă apoi în genunchi şi o ajută să păşească în deschizătura de la gât, în timp ce el i-o ridica în *sus* pe coapse. În poziţia în care se

afla, era foarte aproape de trupul ei, ceea ce-l făcea să respire cu greu.

O ajută să-şi bage braţele în mâneci, apoi i-o aşează bine şi pe umeri. Cămaşa părea uriaşă pe ea, ajungându-i până la genunchi, dar nu conta. Îi încheie nasturii şi apoi îi rulă mânecile mult prea lungi, până când îi dădu mâinile cu încheieturi fine la iveală.

— Poftim, eşti din nou decentă, îi zise Lucas pe un ton încordat.

Aproximativ, cugetă Dee, ţinând cont că jumătate din picioare se vedeau, dar oricum îi era recunoscătoare că în fine o acoperise. Cămaşa era caldă încă şi purta aroma trupului lui. Se simţea cu totul înconjurată de el, iar senzaţia era, în mod uluitor, una foarte plăcută.

Descoperi deodată că îi privea cu atenţie pieptul. Era lat, musculos, păros şi foarte bronzat, ceea ce-i spunea că lucra deseori pe afară fără cămaşă pe el.

— Cum o să le explici celor de acasă că te-ai întors fără cămaşă pe tine? şopti ea, incapabilă să-şi desprindă privirea de pe pieptul lui.

— Nu cred că trebuie să-i dau cuiva vreun

fel de explicaţie, mormăi el.

Era şeful, nu trebuia să dea socoteală nimănui. Putea să plece cu cămaşa pe el şi să se întoarcă fără ea de câte ori avea chef.

Dee continua să-l privească fascinată.

— Uită-te la mine, rosti el, prinzând-o de bărbie şi ridicându-i capul.

Ochii ei verzi se aţintiră în ochii lui ceea ce-l făcu să-şi piardă controlul şi să se aplece spre ea ca s-o sărute, forţându-i buzele să se desfacă, folosindu-şi limba pentru a le mângâia. Cum nu mai avea încredere în el, ştiindu-i trupul ferm gol pe sub cămaşă, o eliberă la fel de repede. Ochii ei verzi se întunecaseră din cauza şocului.

— Deocamdată eşti în siguranţă o linişti el. Dar după ce te vindeci, lucrurile or să se schimbe drastic.

O să vin după tine şi n-o să dureze prea mult până când o să mă accepţi.

CAPITOLUL 6

A doua zi Dee se simţea deja mult mai bine, deşi tot nu putea să-şi ridice braţele mai mult de câţiva centimetri. Lucas îşi făcu apariţia imediat după răsărit şi urmară

exact aceeaşi rutină ca şi cu o zi înainte, cu ea aşezată comod pe fotoliu şi cu el gătind şi îngrijindu-se de animale.

După aceea insistă să facă iar o baie fierbinte, numai că de data aceasta se dovedi a fi mult mai stânjenitor. Dee nu mai avea dureri la fel de mari, ca atare era acut conştientă de goliciunea ei. La fel şi Lucas.

Dee îşi dădea seama după felul în care strângea din dinţi şi după cum îi şiroia transpiraţia pe frunte.

O bună parte din noapte zăcuse trează, trecând în revistă de nenumărate ori tot ceea ce-i spusese.

Se obişnuise să-şi apere virtutea cu puşca şi o uluise că Lucas nu făcea excepţie de la regulă, voia ce-şi doriseră şi ceilalţi, însă ceea ce o deranja şi-l făcea pe el şi mai periculos era faptul că acest lucru n-o înfuria, ci doar îi accelera pulsul.

Îi era groază să recunoască faptul, vroia foarte mult ca Lucas s-o dorească, acesta era adevărul.

Deci, ce avea să facă mai departe? Să lase un bărbat în viaţa ei, după ce se luptase cu atâta râvnă să rămână independentă? Să

aibă o aventură cu el care mai apoi să-i distrugă respectabilitatea? S-o trădeze pe Olivia?

Nu putea ignora posibilitatea ca el să-şi dorească de fapt doar Angel Creek. Fără îndoială că plănuia să exploateze ceea ce simţea pentru el ca s-o convingă să vândă. În fond pentru asta venise prima dată la ea.

Ceea ce ştia ea despre sex era doar ceea ce văzuse prin curte, atunci când taurul se urca pe vreuna dintre vaci. Ştia ce se întâmpla, dar nu avusese idee cât de puternică putea fi atracţia dintre un bărbat şi o femeie decât după ce apăruse Lucas în viaţa ei. Acel sărut rapid îi arătase că împerecherea putea însemna cu mult mai mult decât ce bănuise ea.

Crezuse prosteşte că-l va putea ţine la distanţă, iar atunci când o sărutase nu numai că nu-l refuzase, ba îşi dorise încă şi mai mult. Simţise atunci pentru prima dată arsura dorinţei fizice, ceea ce o deranja, pentru că-şi pierduse controlul asupra propriului trup.

Dar dacă Lucas îşi dorea ferma, era limpede că şi pe ea o dorea la fel de mult.

Nu era aşa de naivă încât să nu priceapă ce era cu umflătura aceea din pantalonii lui, chiar dacă el recunoscuse sincer care-i erau intenţiile. I se înmuiau genunchii ştiind că acel chin dulce era măcar reciproc.

După ce o uscă bine şi o îmbrăcă cu o altă cămaşă de-a lui adusă în mod special acolo, o puse cu grijă în pat şi ieşi din casă. Când reveni un ceas mai târziu, îşi recăpătase deja controlul, doar în ochii albaştri se vedea că era încă supărat.

— Nu cred că mai e nevoie să vii şi mâine, îi zise Dee, trăgând pătura până sub bărbie. Mă simt mult mai bine azi şi febra musculară trece mai repede dacă nu stau degeaba.

— Încerci să scapi de mine? o întrebă el supărat. N-o să meargă.

Dee lăsă capul în jos, incapabilă să-l privească.

— Şi cum rămâne cu Olivia? întrebă ea încet. E prietena mea.

Nu-l putea vedea dar îi simţea privirea aţintită asupra ei.

— Ce-i cu ea? rosti el fără umbră de surprindere.

— Se zvoneşte că ai de gând să te însori cu ea.

— Da, m-am gândit la asta, recunoscu el, simţind cum se aprindea de mânie. Oare ea chiar credea că s-ar mai fi aflat acolo dacă ar fi fost angajat într-o relaţie cu o altă femeie? Dar nu şi în ultima vreme.

— Şi în mod sigur nu există niciun fel de înţelegere între noi, nici măcar una tacită, sunt un om liber.

Dee începu să tragă de o scamă imaginară.

— Cu toate astea cred că ar fi mai bine dacă n-ai mai veni şi mâine.

— Dacă n-ai fi fost aşa de al naibii de idioată, n-ar fi fost nevoie să vin deloc, izbucni el, bucuros că putea da frâu liber mâniei.

Fiind aşa de aproape de ea care era fie goală, fie aproape goală, îşi testase limitele până aproape de insuportabil. Era pe jumătate nebun din nevoia de a o face a lui.

— Ştiu, răspunse ea, ceea ce-l înfurie încă şi mai tare. Tot timpul am încercat să fiu foarte atentă, dar de data asta mi-a scăpat.

— N-ar fi trebuit să arunci tu finul de

acolo de sus! strigă el. N-ar trebui să munceşti la fermă de una singură! De ce nu te muţi în oraş ca să trăieşti ca orice femeie normală, nu singură aici încercând să dovedeşti că poţi face o muncă de bărbat?

Dee se uită spre el cu ochii îngustaţi, ca o pisica sălbatică gata de atac. Nu era în firea ei să accepte asemenea critici fără să riposteze, aşa că atacă la rându-i.

— Ceea ce vreau eu să ştiu este de ce-ţi imaginezi tu că asta ar fi treaba ta? rosti ea pe un ton voit calm. Îţi apreciez sincer ajutorul, dar asta nu-ţi dă dreptul să-mi spui cum ar trebui să-mi trăiesc viaţa!

— Ştii foarte bine ce-mi dă dreptul, rosti el, apropiindu-se de pat. Ştii că treaba asta se va termina doar într-un singur fel.

— Cred că este decizia mea, nu?

— Când o să vină momentul potrivit, o să-ţi desfaci picioarele pentru mine, rosti el cu sălbăticie. Şi nu încerca să te amăgeşti că n-o s-o faci!

Dee încercă să se ridice într-un cot, dar cum muşchii şi mai ales umerii încă nu puteau s-o susţină, căzu la loc pe pernă cu un geamăt. Era încă la fel de neajutorată,

dar asta nu însemna că el avea dreptate.

— Atunci nu există decât o singură soluţie: nu mai veni niciodată aici pentru că nu mai eşti binevenit.

— Şi ce-ai să faci, o să ieşi cu puşca la mine? o necăji el, aplecându-se spre ea şi aproape lipindu-şi capul de capul ei. N-ai decât să încerci, scumpa mea, pentru că o să revin!

Dee se enervă şi ea.

— Îţi supraestimezi farmecul. Ştii, m-am tot întrebat, ce anume vrei, pe mine sau Angel Creek?

— Pe amândouă, scumpa mea! răspunse el, strivindu-i buzele cu gura sa. Era un sărut dur, aşa că Dee încercă să-l muşte, însă el se retrase şi reveni încă şi mai focos.

Îi prinse bărbia cu degetele şi o forţă să deschidă gura ca s-o poată explora în voie. Dee încercă să-l lovească peste braţe, dar cum mişcările ei erau limitate, se zbătea fără putere.

El continua s-o ţină strâns şi Dee simţi gustul sărat al sângelui în gură. Probabil că-l simţise şi el, pentru că presiunea dură de dinainte cedă deodată. Îi prinse buza de jos

între dinţi, foarte uşor, şi-o mângâie delicat cu limba, ca să cedeze durerea.

Apoi îi desfăcu încet cămaşa şi-i dezgoli pieptul. Dee gemu aproape fără voie atunci când palma sa caldă se aşează deodată pe unul din sâni.

— Uite aşa o să fie între noi, murmură el. Fierbinte şi sălbatic. Gândeşte-te şi tu, la naiba! Degetele sale îi frecau uşor sfârcul care se întări în mod plăcut şi dureros în acelaşi timp. Îi prinse ambii sâni în mâini şi-i ridică laolaltă ca apoi să-şi îngroape faţa între ei, respiraţia lui fierbinte făcând-o pe Dee să-şi piardă controlul.

Când îi prinse unul dintre sfârcuri în gură, Dee simţi cum o lua ameţeala însoţită de o fierbinţeală cumplită, aşa că gemu uşor şi şoldurile i se înălţară spre el, în căutarea a ceva ce încă nu ştia bine ce era.

Ca la un semnal, el se ridică deodată, cu chipul încordat din cauza aţâţării.

— Pot să te fac să te zvârcoleşti, îi zise el. Adu-ţi aminte de momentul ăsta atunci când o să vrei să mă împuşti.

Lucas plecă, lăsând-o aşa cum era, cu cămaşa descheiată şi pieptul dezgolit, care

se mişca în ritmul respiraţiei rapide. Răspunsul propriului ei trup o uluise, nu-şi imaginase niciodată o dorinţă atât de violentă.

— Să te ia naiba, murmură ea. Tremura toată de mânie, sau poate din cauza acelei dorinţe nesatisfăcute, nici ea nu mai ştia care. În orice caz, chiar nu conta.

Niciodată înainte nu mai fusese aşa de vulnerabilă în faţa vreunui bărbat aşa cum era cu el.

Ăsta era cel mai cumplit lucru pe care-l experimentase în viaţă, mult mai rău decât momentul în care constatase că era singură şi trebuia să se descurce.

Nu se îndoise niciodată de capacitatea ei de a supravieţui, dar acum era îngrozită de ceea ce era Lucas în stare să-i facă.

Pierderea părinţilor ei o zguduise până-n străfundul fiinţei. Fusese foarte speriată, dar se văzuse nevoită să continue să trăiască. Fusese obligată să înţeleagă cât de fragilă era viaţa şi cât de uşor se putea pierde.

Se închisese în ea din cauza faptului că-i era teamă să se apropie de cineva care mai

apoi să-i fie luat, pentru că n-ar mai fi putut să suporte durerea aceea sfâşietoare.

Devotându-se grădinii îşi salvase mintea de la nebunie, avusese din nou un scop în viaţă, pentru că pământul era aşa de darnic. Măcar el era etern.

Şi va fi mai departe acolo şi mult timp după moartea ei. Putea să se încreadă în pământul acela fertil, în ciclurile vieţii, în reînnoirea din fiecare primăvară. Şi mai era şi Olivia, singura căreia îi permisese să se apropie de ea.

Iar acum Lucas îi zguduia tot rostul. Putea să-i distrugă nu numai stilul de viaţă pe care şi-l construise cu greu, dar şi respectul de sine.

Dacă-l lăsa să se apropie prea mult, să însemne ceva în viaţa ei, se va transforma în ceea ce dispreţuia cel mai mult, o femeie fără voinţă sau raţiune, gata să-i facă doar lui pe voie ca să-l ştie fericit. Chiar dacă-l dorea nu însemna că nu-l vedea aşa cum era de fapt, arogant şi fără milă, mai ales atunci când îşi punea ceva în minte.

Din păcate, ea era obiectul dorinţei lui, ceea ce însemna că n-avea s-o mai lase în

pace şi nu asculta de refuzurile ei. Nu îi era teamă că avea s-o forţeze în vreun fel, propriul egoism nu avea să-i permită aşa ceva, îi era groază doar de faptul că ea nu va fi în stare să-i ţină piept.

Îi demonstrase foarte clar cât de slabă era în momentul în care el îşi dorea să facă dragoste cu ea. Şi nici măcar nu făcuse mare lucru, o sărutase şi-i sărutase şi un sân, iar ea deja fusese pe punctul de a-l implora să nu se oprească. Era umilitor să realizeze că el o putea struni după voie.

De furie îi spusese să nu mai vină acolo, dar în acel moment realiza că bunul simţ îi dictase acest lucru şi că era cea mai bună soluţie, cel puţin pentru ea. Problema era Lucas, dacă avea să asculte sau nu.

Avu răspunsul a doua zi dimineaţa devreme, când auzi tropotul de cal în faţa casei. Se uită la puşca mare, dar îşi dădu seama că era o idioţenie, n-ar fi fost în stare să-l împuşte, în cazul în care ar fi izbutit s-o ridice. De bine, de rău, reuşise să se îmbrace cumva, ceea ce în acel moment era o mare realizare.

Fără să mai bată la uşă, Lucas intră de-a

dreptul în casă, iar ea se întoarse să-l admonesteze, dar era o prostie, doar ăsta era motivul pentru care uşa rămăsese nezăvorâtă de câteva zile, ca el să poate intra fără a mai cere voie.

Se simţi satisfăcută văzându-l cum se încrunta pentru că era lângă plită şi prăjea slăninuţa.

— N-ar trebui să faci atâta efort.

— Ţi-am spus că mă simt mai bine. Pot să mă descurc.

— Dar n-ai reuşit să te încalţi, rosti el, privindu-i picioarele goale.

Dee încercase, dar nu izbutise să se aplece suficient de mult ca să-şi pună ciorapii sau ghetele. Era de asemenea adevărat că purta cămaşa lui, dar era destul de bună ca bluză.

Izbutise însă să-şi pună lenjeria intimă, un jupon şi fusta, apoi îşi băgase cămaşa în fustă şi aceasta devenise bluză. După două zile în care stătuse mai degrabă goală, hainele acelea greoaie îi ofereau un sentiment de siguranţă şi confort.

El îi puse un pacheţel mic pe masă. Dee se uită mai întâi la pachet şi apoi la el, ridicând

sprâncenele a întrebare.

— E o cămaşă de noapte, îi explică Lucas. Ca s-o înlocuim pe cea pe care am tăiat-o.

Dee se bucura sincer că se gândise la aşa ceva, pentru că n-avusese decât două cămăşi de noapte.

— O să-ţi spăl cămăşile ca să le poţi lua înapoi.

— Nu-i nicio grabă. O privea cu atâta insistenţă încât Dee se întrebă dacă nu rămăsese vreun nasture desfăcut, însă el o scuti de alte întrebări atunci când îi lua furculiţa din mână şi-i zise:

— Stai jos. Termin eu de făcut micul dejun.

Lucas rămase nemişcat până când ea cedă şi se aşeză în siguranţă pe scaun. Venise până acolo cu nervii încordaţi, iar când descălecase aşteptase să audă în orice clipă împuşcătura.

O împinsese prea tare şi mult prea departe cu o zi înainte şi ştia foarte bine treaba asta. Cu marea majoritate a femeilor, ba nu la naiba, cu orice altă femeie, nu s-ar fi aşteptat decât la o criză de nervi, în cel mai rău caz şi evident, lacrimi.

Însă Dee era în stare să facă ceea ce spusese, să-l aştepte cu puşca pregătită. Şi ar fi meritat, cugetă el mai departe, pentru că dăduse dovadă de o mare prostie. Gândise cu ce avea între picioare, nu cu creierul. Doar pentru că fusese aşa de înfierbântat, lăsase temperamentul să izbucnească liber.

După micul dejun se lăsă în genunchi în faţa ei şi o ajută să-şi pună ciorapii, întinzându-i bine pe picioare şi prinzând jartierele chiar deasupra genunchilor. După aceea îi legă şireturile de la ghetele butucănoase de lucru, oftând la gândul că ar fi trebuit să poarte pantofiori delicaţi dacă n-ar fi muncit ca un cal de povară, însă de această dată reuşi să-şi ţină gura şi să nu mai comenteze.

O conduse apoi afară, era prima dată când ieşea după ce căzuse. Dee insistă să vadă terenul arat pentru grădină, după care începu să-i spună ce planuri avea.

— O să plantez porumb, desigur şi mazăre. Anul trecut am vândut foarte bine dovleceii, aşa că acum o să mai adaug un rând. Uite acolo o să pun ceapa şi morcovii

şi poate şi nişte ardei gras. În plus, cred că anul ăsta o să adaug şi cartofi. Domnul Winches are mereu la vânzare, dar cred că dă bani mulţi pentru transport.

Ochii îi străluceau în timp ce privea la pământul proaspăt săpat, pentru că ea deja vedea în minte plantele crescute şi legumele care aveau s-o hrănească peste iarnă. Lucas privea la pământ şi se gândea la cât va avea de muncit acolo.

Mai întâi trebuia să planteze, apoi venea bătălia cu buruienile şi insectele, apoi venea perioada recoltei, când urma să aibă şi mai mult de muncă, pentru că atunci peste sarcinile obişnuite venea şi treaba de la bucătărie, unde trebuia să pregătească toate conservele pentru iarnă.

O femeie de la fermă oricum avea o viaţă tare grea, dar o femeie care muncea de una singură la fermă, mai mult ca sigur avea să moară de atâta chin. Asta dacă n-avea bunul simţ să vândă totul.

Dee era puternică, iar trupul ei svelt era plin de muşchi frumos reliefaţi, dar în cele din urmă atâta munca avea s-o doboare.

Lucas o privi cum zâmbea cu faţa spre

soare, în timp ce părul lung îi flutura pe umeri şi-şi jură că avea s-o ia de acolo, înainte ca ferma s-o omoare sau s-o îmbătrânească înainte de vreme. Va trebui să se lupte cu ea pentru fiecare lucru cât de mărunt, dar nici lui nu-i strica aşa o provocare.

Înainte chiar să se gândească, îşi plecă uşor capul şi începu s-o sărute, cu mâinile lipite de talia ei ca s-o tragă mai aproape. Ochii ei verzi la început se măriră de uluire, apoi se închiseră încet, cu o fluturare discretă din gene, în timp ce deschidea gura ca să-l întâmpine mai bine.

Buzele ei erau moi şi pline, cea de jos încă puţin umflată după ziua de ieri. De această dată Lucas avu grijă să fie mai tandru, iar apăsarea lui să fie cât mai uşoară. Dee lăsă capul într-o parte ca să-l simtă mai bine şi, ezitant la început, începu să-l mângâie cu limba, aşa cum observase la el, ceea ce îl făcu pe Lucas să-şi piardă aproape cu totul controlul. Mâinile i se încleştară pe talia ei, apoi ridică una dintre ele ca să-i cuprindă un sân în palmă.

Dee încercă să se retragă, un geamăt de

protest ridicându-i-se în gât. Lucas însă o strânse mai bine, în timp ce-i frământa carnea fermă şi cu două degete îi masa sfârcul sensibil.

— N-o să fac mai mult de atât, promise el, în timp ce o săruta pe gât. Relaxează-te şi lasă-mă să te fac să te simţi bine.

Problema era că o făcea să se simtă mult prea bine, îşi zise Dee în sinea ei, iar totul se petrecea mult prea repede. Un sărut, o mângâiere şi ar fi vrut ca el să-i facă absolut orice. Ba chiar ajungea să-şi dorească să-şi desfacă picioarele pentru lungimea aceea tare pe care o simţea lipită de pântecele ei, ori exact asta nu trebuia să facă, pentru că atunci Lucas ar fi avut cu ce s-o aibă la mână.

Nu putea să-l împingă, dar găsi în ea suficientă putere cât să întoarcă un pic capul şi să-i spună:

— Lucas, nu! Nu! Vreau să te opreşti!

— Mincinoaso, o mustră el, dar se opri, cu buzele umede şi cu un zâmbet ciudat.

În acel moment Dee se afla la mila lui şi o ştia, dar nu era sigură că omul acela era capabil de milă. Dacă alegea să facă

dragoste cu ea, nu numai că ar fi acceptat, dar ar fi participat plină de voie bună şi la nevoie l-ar fi implorat să continue.

— Nu mint, insistă ea, înainte ca el s-o sărute din nou. Sinceritatea o obligă apoi să adauge: n-am spus că nu te vreau. Am spus că nu vreau să mă tratezi aşa.

— Şi asta-i tot o minciună, rosti el, dar o lăsă în pace, adică exact ceea ce intenţionase ea.

Dee avea senzaţia că hainele stăteau strâmb pe ea şi era tulburător să privească în jos şi să constate că totul era în bună regulă, că toată acea zbatere era în interior.

— N-ai fi făcut aşa ceva dacă eram altcineva, rosti cu glas scăzut. Pe Olivia n-ai tratat-o aşa. Îşi aminti de prima dată când îl văzuse la magazin şi la cât de civilizat se purtase cu Olivia şi cu celelalte femei de acolo. Pe niciuna dintre ele n-ar fi îndrăznit s-o atingă aşa cum făcuse cu ea.

Lucas o privi o clipă cu atenţie.

— Ca pe o femeie, vrei să spui? Poate că ai dreptate. Dar nu mă acuza că te tratez ca pe o târfă, naiba să te ia, pentru că ştim amândoi care e adevărul.

— Aşa o să mă considere toţi oamenii.

— De unde să ştie ei? Ce se petrece între noi nu interesează pe nimeni.

Nu mai era nimic de spus, aşa că Dee îi întoarse spatele şi o porni încet spre casă, cu Lucas după ea, mâinile lui puternice sprijinind-o la urcatul treptelor. După ce o mai sărută o dată, se duse să vadă mai departe de treburi.

Când rămăsese în fine singură în noaptea aceea, desfăcu din curiozitate pacheţelul cu cămaşa de noapte pe care i-o adusese el, deşi pe moment trebuia să se mulţumească cu cămaşa lui.

Ceea ce scoase din pachet n-avea nicio legătură cu o cămaşă de noapte, era mai degrabă un soi de rochie de seară elegantă, ceva de purtat înainte să se vâre în pat, locul în care mai mult ca sigur că mâinile iubitului aveau s-o descotorosească de ea.

Îşi trecu degetele peste materialul mătăsos, observând cu ochi lacomi cusăturile minunate şi croiala superbă.

Acea parte din ea care aprecia luxul în viaţă se minuna de broderia fină şi de culoarea pală care i-ar fi complimentat aşa

de bine tenul, dar acea zonă practică din creierul ei era furioasă pentru că el o lăsase fără un articol de îmbrăcăminte de care chiar avea nevoie, înlocuindu-l cu ceva aşa de scandalos.

Desigur, intenţia sa era foarte limpede, îşi dorea ca ea să poarte acea cămaşă de noapte vaporoasă pentru el.

Ar fi putut să împace şi capra şi varza, se gândi ea, dacă i-ar fi adus două cămăşi de noapte, una groasă, de bumbac, pe care s-o poată purta în mod obişnuit şi în plus şi cămaşa cea vaporoasă pentru plăcerea lui. El n-avea decât să creadă ce voia, dar ea chiar avea nevoie de o cămaşă de noapte adevărată.

A doua zi dimineaţă chiar îi spuse acest lucru, explicându-i că deocamdată trebuia să poarte cămăşile lui, care măcar aveau mâneci lungi. El însă râse de ea.

— Te plac indiferent de ce ai avea pe tine, îi zise el.

Trebuiră să mai treacă două zile până ce Dee să fie în stare să se îmbrace singură şi să fie capabilă să se apuce de muncă, deşi cu mai puţină dexteritate şi viteză.

În dimineaţa aceea, după ce se trezise o dată cu zorii, deja mulgea vacile atunci când apăru Lucas.

El nu comentă, doar o ajută să termine de muls şi apoi duse găleţile grele în casă. Ambele lui cămăşi fuseseră spălate şi călcate şi-l aşteptau pe masă frumos împăturite.

El dispăru o clipă afară şi când se întoarse, ţinea în mână un alt pacheţel.

— Asta ca să-ţi ţină de cald atunci când nu sunt eu prin preajmă, îi zise el zâmbind.

Dee desfăcu pacheţelul, speriată că avea să găsească ceva încă şi mai scandalos decât data trecută. Dar cămaşa de noapte albă, din bumbac, cu mâneci lungi şi guler înalt era tot ce ar fi putut cere de la viaţă. Partea din faţă era frumos brodată, iar năstureii se deschideau până aproape de talie, ceea ce însemna că putea păşi în ea ca s-o îmbrace, nu trebuia s-o tragă pe cap, pentru că pe moment, umerii şi spatele încă mai protestau la cel mai mic efort. Dee se întoarse şi-i oferi lui Lucas un zâmbet larg de mulţumire.

— Mă întreb ce-o fi zis doamna Worley, că

te-ai apucat deodată să cumperi cămăşi de noapte, cugetă ea cu voce tare, încercând să-şi imagineze chipul doamnei în chestiune atunci când Lucas luase celalalt cămaşă de noapte, cea de mătase.

De fapt, dacă stătea să se gândească mai bine, niciun magazin din orăşelul lor, nici chiar doamna Worley, nu avea în stoc aşa ceva. Probabil că o comandase din Est, sau chiar de la San Francisco, numai că nu ar fi avut timp.

— Doamna Worley nu crede absolut nimic, răspunse el foarte calm. Cămaşa de bumbac a fost a mamei mele.

Dee observă că nu-i oferise nicio explicaţie legată de cea de mătase.

Lucas îşi ignorase propriile treburi ca să vină zi de zi să aibă grijă de ea şi de ferma ei, iar acum că se pusese pe picioare, era obligat să petreacă următoarele câteva zile ocupându-se de afacerile lui.

— N-o să pot să trec pe aici o vreme, o preveni el. Aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, ai mare grijă ce faci!

— O să fiu atentă. În fond, ăsta a fost primul accident pe care l-am avut.

— Şi ar fi putut să fie şi ultimul dacă îţi rupeai gâtul.

— Ei şi tu acum! Şi pe urmă să nu mai ai niciun motiv să te plângi? rosti ea dulce. N-aş face niciodată una ca asta!

— Săptămâna viitoare e picnicul şi balul de primăvară, rosti el, gândindu-se deja la altceva. Primăvara erau atât de ocupaţi la fermă, încât nu putea să spere decât s-o vadă direct la bal. Dacă nu mai apuc să trec pe aici până atunci, ne vedem direct acolo.

— Mă îndoiesc, răspunse Dee. Eu nu merg la distracţii de genul ăsta.

Lucas se opri şi se întoarse s-o privească încruntat.

— De ce nu?

— De ce aş merge?

— Ca să socializezi cu vecinii tăi.

— Dacă aş face aş ceva, atunci cineva, adică bărbaţii mai precis, ar presupune că vreau să fiu mai prietenoasă decât în trecut? E mai simplu să nu încurajez pe nimeni.

— Atunci stai şi tu cu femeile.

Dee începu să râdă.

— Ce amărâtă crezi tu că şi-ar dori să-i

monopolizez timpul? Oamenii merg la bal sau la picnic ca să se distreze cu prietenii, să flirteze, iar eu n-am aceste calităţi. În afară de asta la fermă e multă treabă de făcut acum, aşa că nu-mi permit să-mi pierd o zi întreagă degeaba, mai ales după o săptămână în care am zăcut.

Lucas se încruntă şi mai tare, supărat că Dee nu-şi permitea mai nimic din ceea ce era plăcut în viaţă. El unul de abia aşteptase să o prindă în braţe şi să danseze cu ea, să-i simtă trupul zvelt şi picioarele lungi lipite de el. În toată agitaţia şi nebunia de acolo, nimeni nu i-ar fi băgat în seamă.

— Vreau să vii la picnic şi la bal, îi zise el. Pune-ţi cea mai frumoasă rochie pe care o ai şi pentru o dată în viaţă, uită şi tu puţin de ferma asta blestemată!

— Nu, răspunse ea simplu. Fără nicio justificare, fără nimic, doar „nu” şi atât.

Lucas însă nu prea accepta refuzurile.

— Dacă nu vii la picnic, o ameninţă el, atunci vin eu aici după tine!

CAPITOLUL 7

Ziua picnicului sosi plină de glorie, cu o

vreme perfectă şi un soare frumos ce strălucea peste vârfurile înzăpezite ale munţilor.

Olivia se trezise la revărsatul zorilor, aşa că se bucurase pe moment de privelişte, dar ca de obicei, mai erau de pus la punct o mie de detalii mărunte.

Aşa era de fiecare dată, numai că atunci chiar se bucurase de febra pregătirilor, acum însă, nu putea face altceva decât să se afişeze cu o expresie senină în faţa părinţilor săi şi a prietenilor.

Îi era groază de ziua aceea, deşi real, n-avea niciun motiv. Poate, cugetă ea, pentru că renunţase să mai spere.

Întotdeauna înainte viitorul i se înfăţişase plin de promisiuni, însă în ultimele luni îşi cam pierduse încrederea în acele vise.

Nu din cauză că o cerere în căsătorie din partea lui Lucas părea iminentă, de fapt, în ultimele câteva săptămâni avusese senzaţia că doar îşi imaginase acest lucru.

Într-un mod subtil simţea că nu mai reprezenta centrul atenţiei lui.

Era o prostie, pentru că atunci când se întâlniseră din întâmplare, fusese la fel de

curtenitor, chiar flirtase un pic cu ea, cu grijă să n-o copleşească.

Deşi nu se putea abţine să nu se simtă cumva uşurată, era în acelaşi timp întristată din cauza posibilităţii reale de a nu avea niciodată propria ei familie.

Se putea imagina cu uşurinţă peste zece, dacă nu chiar peste douăzeci de ani în viitor, aşezată ca de obicei lângă Honora, cu broderia în mâini, cu părul albit, riduri pe faţă şi trupul fleşcăit. Părinţii ei ar fi la fel de trişti pentru că bătrâneţile le-ar fi fost lipsite de bucuria nepoţilor.

Avea senzaţia că viaţa se furişase pe lângă ea atunci când nu fusese atentă, iar acum rămăsese cu buzele umflate. Şi cu braţele goale, se gândi ea, jelind copilaşii pe care şi-i dorea aşa de mult, dar pe care era destinată să nu-i aibă.

Se apucă de treabă cu un zâmbet lipit de faţă, iar undeva pe la jumătatea dimineţii, trăsura familiei Millican se alătură paradei de şarete, trăsuri, căruţe, călăreţi şi oameni care mergeau pe jos înspre ieşirea din oraş unde se afla luminişul în care se ţineau picnicurile de obicei.

Era locul perfect, cu copaci de jur împrejur care dădeau o umbră generoasă şi luminişul însorit la mijloc unde puteau să stea la soare bătrânii şi copiii.

Zona se aglomerase deja, iar până la ora prânzului toţi oamenii de pe o rază de cincizeci de mile aveau să fie acolo, fără altceva în minte decât să se vadă cu prietenii şi să se simtă bine, având la dispoziţie o zi – întreagă în care să nu-şi facă griji pentru nimic.

Excepţie o făceau femeile, care aveau mai departe destulă treabă, cugetă Olivia. Ele trebuiau să se îngrijească de mâncare, de copii, de organizarea de jocuri.

Bărbaţii se strânseseră în grupuri în care fumau, râdeau, şi poate îşi organizau propriile concursuri de îndemânare sau forţă. Ba de multe ori puneau şi de câte o cursă de cai.

Femeile erau cele care trebuiau să se îngrijească de rănile copiilor sau ale bărbaţilor, iar Olivia se întrebă dacă era foarte mare diferenţa dintre cele două grupuri.

În secunda în care ajunseră acolo şi

trăsura se opri, primul om pe care-l văzu Olivia a fost Lucas.

Fiind atât de înalt, era uşor de depistat într-o mulţime. Îmbrăcat cu o pereche de pantaloni maro, cu o cămaşă albă de mătase şi cu pălăria pe cap care-i ferea ochii de soarele dimineţii, ieşea în evidenţă imediat printre bărbaţii îmbrăcaţi în cele mai bune costume ale lor.

Atunci când se apropie, Olivia observă cum i se cârlionţa părul negru peste gulerul cămăşii. Veni la ei murmurând saluturi potrivite, după care se apucă să-i ajute să descarce micul munte de mâncare pe care-l aduseseră cu trăsura.

Olivia se întrebă într-o doară dacă nu cumva se înşelase iar cu privire la intenţiile lui, simţind cum înnebunea din cauza incertitudinii.

Dar, desigur, era numai vina ei, pentru că stătea şi analiza atâta. Oare era interesat de ea sau nu? Şi dacă era, atunci ea personal îşi dorea acest lucru sau nu? Dacă o cerea de nevastă, ce era mai rău, să accepte sau să refuze?

După ce toată mâncarea fusese deja

aşezată cu grijă pe o pătură mare întinsă la umbra unui copac, Lucas o prinse de mână şi o obligă să-l ia de braţ, spunându-i:

— N-ai vrea să facem o plimbare ca să ne vedem cu toată lumea?

Olivia ştia că nu prea avea cum să-l refuze, când mama ei o pândea cu o privire de vultur, aşa că încercă să se relaxeze atunci când o porniră agale la plimbare.

Când reveniră în acelaşi loc o oră mai târziu, nu schimbaseră niciun fel de informaţii cu caracter personal. Şi spre mare ei uşurare, o tratase exact ca pe o prietenă.

Lui Lucas chiar îi plăcea de Olivia, dar în timpul plimbării atenţia lui fusese îndreptată mai degrabă asupra grupurilor de oameni pe lângă care trecuseră, căutând în neştire un cap cu păr negru bogat sau o femeie cu mers atletic, atât de diferit de mersul legănat al doamnelor.

Fusese sigur că toate motivele pe care le inventase Dee ca să nu vină, nu fuseseră altceva decât nişte scuze jalnice, aşa că se aştepta încrezător să dea peste ea acolo. Ce femeie ar fi rezistat ocaziei să flirteze, să se

distreze şi să danseze?

— Ai văzut-o pe Dee Swann? o întrebă în cele din urmă pe Olivia, continuând să privească spre mulţimea de oameni.

Olivia ridică mirată din sprâncene pentru că el adusese vorba deodată despre Dee, iar în ochi îi apăru imediat o scânteie de interes.

— Nu, n-am văzut-o, dar mă îndoiesc sincer c-o să apară. Nu vine niciodată la asemenea evenimente.

— Dar i-am spus să vină! Adică, am considerat că ar fi avut nevoie să se îndepărteze un pic de afurisita aia de fermă... am auzit că a căzut şi s-a rănit destul de rău acum vreo două săptămâni.

— Vai de mine! suflă Olivia îngrozită. Cât de rău s-a vătămat?

Lucas nu stătu să analizeze că Olivia era sincer îngrijorată, ceea ce arăta că Dee era pentru ea mai mult decât o simplă cunoştinţă.

— Am auzit că a avut nişte vânătăi straşnice, dar acum e iar în formă.

Olivia simţi cum interesul ei creştea tot mai mult. Chiar dacă îşi făcea griji pentru

Dee, îşi dădu seama deodată cât de stânjenit era el, poate şi din cauză că ştiuse mai multe decât ar fi fost cazul. Păi de unde să fi aflat că Dee se rănise? Olivia ştia foarte bine cât de izolată trăia prietena ei. Ori asta însemna că Lucas fusese acolo, poate chiar avusese grijă de ea, altfel n-ar fi avut de unde să ştie. Se gândi iar la cât de potriviţi erau Dee şi Lucas. Poate că…

— Ar fi trebuit să fie deja aici, insistă Lucas.

Nu putea accepta că Dee n-avea să vină. Continua să aştepte să dea cu ochii de ea într-un grup de oameni, până când îşi dădu seama că, şi dacă ar fi venit, n-ar fi descoperit-o în niciun grup. Poate că doar ar fi stat pe margine, privind la ceilalţi cu ochii verzi ca de pisică, la fel de enigmatici. Nu şi-o putea imagina bârfind cu un grup de fete sau chicotind cu ele.

Pe de altă parte, nu excludea posibilitatea ca ea să apară în ultima clipă, provocându-l să spună ceva.

În cele din urmă oftă şi îşi spuse singur că în mod sigur şi categoric nu avea să mai vină, aşa că se enervă şi mai tare. Încercă

să-şi ţină mânia în frâu şi să se comporte ca şi cum s-ar fi distrat de minune, mâncând cu poftă, când el de fapt habar nu avea ce băga în gură. La naiba cu ea, de ce nu venise? De acum era foarte limpede că nu avea să participe nici la bal.

Ceea ce ştia el sigur era că n-avea de gând să-i permită să-l ignore mai mult de atât.

Dee era prin apropiere. Venise în oraş ca să-şi cumpere o sapă nouă, pentru că la cea veche i se rupsese coada, numai că magazinul universal era închis.

Se simţi deodată ca o idioată. Desigur că familia domnului Winches, la fel ca toţi ceilalţi din oraş, era la picnic.

Ar fi trebuit să ştie lucrul ăsta. Străzile erau părăsite. Toţi locuitorii oraşului voiau să profite de ocazie ca să lase totul deoparte şi să se distreze.

Asta însemna că va trebui să mai facă un drum până în oraş, dar în acel moment firea ei practică îi spunea că n-avea rost să mai stea să piardă timpul. Buruienile puteau fi smulse şi cu mâna, nu doar ciopârţite cu sapa.

Ca atare, întoarse şareta, gata s-o pornească înapoi spre casă. Atunci observă că singurele persoane rămase în oraş erau cele două fete de la bar care, evident, nu ar fi fost binevenite la o astfel de sărbătoare. Ambele ieşiseră din bar şi se însoreau pe trotuar, lucru pe care nu l-ar fi făcut dacă oraşul n-ar fi fost gol.

Una dintre ele, bruneta pe nume Tillie, îi făcu semn cu mâna iar Dee îi răspunse, salutând-o în gura mare.

Oare cum erau vieţile lor? se întrebă Dee într-o doară. Probabil că erau dureros de singure, deşi aveau întotdeauna pe cineva în preajmă. Situaţia ei era complet opusă, pentru că ea era mereu singură şi se bucura de această solitudine.

— Îmi permiteţi să vă însoţesc?

Atmosfera din jur se liniştise şi cam toată lumea îşi făcea siesta la umbră sau la soare, după ce cantităţile uriaşe de mâncare aproape că dispăruseră.

Foarte mulţi deja moţăiau pe păturile aduse de acasă.

Olivia se plimba fără ţintă, zâmbind spre prieteni, dar fără să se oprească să discute

cu cineva. Lucas plecase imediat ce mâncase şi de atunci pe unde se întorcea dădea numai peste Kyle Bellamy.

Fusese foarte amabil şi politicos, dar Olivia nu putea să-l sufere, deşi nu şi-ar fi putut explica de ce anume. Avea o privire prea îndrăzneaţă şi era cam prea insistent.

Ca atare soluţia fusese simplă, începuse să se plimbe fără să se oprească pentru a nu mai veni după ea.

Fusese însă luată prin surprindere de vocea adâncă din spate şi când se întoarse, dădu nas în nas cu mexicanul, parcă Fronteras îl chema, care-i zâmbea cald.

Olivia ezită o clipă, amintindu-şi că lucra pentru Bellamy şi că de fapt nu-l cunoştea deloc.

— Desigur, dacă nu vreţi o să înţeleg, nu-i nicio supărare, continuă el.

Olivia simţi cum i se strângea inima. Se aştepta să fie refuzat pentru că era mexican. Ca atare se trezi spunând aproape fără voie:

— Desigur, hai să ne plimbăm împreună.

O porniră mai departe, iar Olivia simţi cum bunele maniere o părăseau, pentru că

era incapabilă să găsească un subiect de conversaţie cu el. Mergeau de mai bine de un minut în tăcere, atunci când el îi zise serios:

— Numele meu este Luis Fronteras.

— Eu sunt Olivia Millican, răspunse ea, apoi se aşternu iar tăcerea. În cele din urmă rosti deodată: eşti mexican? Se înroşi toată la faţă, pentru că i se părea că fusese o mare mojicie din partea ei.

— Am fost născut în Mexic, răspunse el cu un zâmbet, nederanjat de întrebare. Bănuiesc că asta înseamnă că sunt mexican, doar că n-am mai fost acolo de când eram un prunc.

Aşa era, vorbea exact ca toată lumea din oraş, nu i se simţea pic de accent.

— Eşti de mult în zona asta? întrebă ea, socotind că era foarte posibil, însă el fiind ajutor la fermă nu se învârtise în aceleaşi cercuri sociale ca şi ea.

— Te referi în general la Colorado sau la Prosper?

— La amândouă, răspunse ea, cu interesul trezit. Se părea că omul acela călătorise mult, iar ea se întrebase mereu cum ar fi

fost o viaţă de nomad.

— Am străbătut ţinutul Colorado de câteva ori în ultimii ani. Am stat mult şi în teritoriul New Mexico, am petrecut ceva vreme în Montana şi mai încolo spre vest, înspre Snake River. Tăcu o clipă, părând să se gândească la ceva. Am trecut de câteva ori şi prin California, aşa că tot mergând dintr-o parte în alta, am fost cam peste tot la vest de Missouri.

— Asta înseamnă că n-ai stat prea multă vreme într-un singur loc.

Omul acela era înalt, aproape la fel de înalt ca Lucas, observă ea. I se părea că era tare mică alături de el şi totodată protejată. Riscă o privire spre revolverul pe care-l purta la şold, legat bine de pulpa piciorului. Purta arma aceea cu naturaleţe, ca şi cum nu s-ar fi despărţit niciodată de ea. Oare era mai degrabă pistolar decât fermier?

— Da, m-am plimbat destul de mult. O vreme crezuse sincer că New Mexico avea să fie căminul lui, dar visul acela murise strivit sub copitele unui armăsar sălbatic.

Se simţise aşa de pustiit după ce o înmormântase pe Celia, încât crezuse că o

parte din el se odihnea în pământ alături de ea.

După multă vreme realizase că el încă trăia, dar nu mai era la fel. Viaţa avea un fel al ei de a trece, aşa că într-o zi descoperise că încheiase cu jelitul. Şi-o amintea pe Celia acum după zâmbetul ei larg şi dulce, dar nu-şi mai amintea foarte limpede trăsăturile ei.

De atunci trecuseră zece ani, în care călătorise mult şi se bucurase de alte femei.

— Întotdeauna m-au atras călătoriile, mărturisi Olivia, privind la soarele acoperit de frunzele ce se mişcau alene în briza slabă. Să nu vezi soarele răsărind peste acelaşi peisaj două zile la rând.

Nici că se putea să fi spus ceva mai neaşteptat. Luis privi cu atenţie la ovalul delicat al chipului ei şi încercă să şi-o imagineze mergând săptămâni în şir prin praf şi mizerie, fără a mânca pe săturate, fără apă decât de băut, fără putinţă de a face o baie, în timp ce stratul gros de praf s-ar fi depus tot mai mult peste pielea ei delicată. Nu, era ridicol. Şi cine s-ar fi aşteptat s-o vadă dormind pe pământul tare înfăşurată într-o pătură?

— Nu cred că ţi-ar plăcea, rosti el convins. Insecte, mizerie, mâncare proastă, apă pe sponci, fără a putea să dormi cât de cât bine. Asta înseamnă să călătoreşti.

Buzele ei se deschiseră într-un zâmbet larg.

— Dar mai există şi alte mijloace de a călători. Imaginează-ţi că ai merge cu trenul din oraş în oraş, lăsând legănatul lui să te adoarmă noaptea. Nu cred că mi-aş dori ca acesta să fie un mod de viaţă, dar mi-ar face plăcere să încerc.

Eşti o mică aventurieră, nu doar o fată cuminte, se gândi Louis încântat. Da, i-ar fi plăcut să călătorească alături de ea cu trenul. Ar fi luat un compartiment din acela de dormit, iar seara ar pătrunde-o deodată şi ar lăsa mişcarea trenului să-i ducă la extaz.

Nişte puştani alergau de zor după o minge, ţipând şi râzând, în timp ce dădeau cu piciorul în ea şi se fugăreau de-a lungul luminişului. Luis se opri, cu mâna pe braţul ei, până când cei mici trecură în siguranţă mai departe, după care-şi reluară încet plimbarea.

Olivia se simţea ciudat de relaxată alături de el şi n-ar fi putut spune de ce, în fond de abia se cunoscuseră, dar simţea că putea fi ea însăşi.

Poate din cauza lucrurilor mărunte, cum ar fi fost felul în care îşi adaptase pasul după al ei, sau grija de a nu se ciocni de copii, cert era că se simţea în deplină * siguranţă alături de el.

Desigur, şi ceilalţi bărbaţi erau teribil de curtenitori şi grijulii, dar el părea să se fi născut anume ca s-o protejeze.

— Ai familie pe aici pe aproape? îl întrebă ea.

— Nu am niciun fel de familie, cel puţin niciuna de care să ştiu. Bănuiesc că din acest motiv am şi colindat atât.

— Şi n-ai fost niciodată căsătorit? Olivia realiză ce gafă făcuse şi încercă să se scuze: iartă-mă, n-ar trebui să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Nu mă deranjează să-ţi răspund. Plănuiam să mă însor mai demult, numai că ea a murit. Asta s-a petrecut cu mai bine de zece ani în urmă.

— Şi încă o mai iubeşti? De ce naiba nu se

putea stăpâni? Nu avea nicio treabă să-l întrebe aşa ceva, dar se părea că era incapabilă să se oprească. Deşi ea se înroşise toată, el nu părea deranjat, ci răspunse ca şi cum ar fi vorbit despre vreme:

— Într-un fel, zise el îngândurat. Celia a fost o persoană minunată, cineva care merita să fie iubită şi încă mai iubesc ceea ce a fost. Dar nu mai sunt îndrăgostit de ea, dacă înţelegi diferenţa.

— Da, pot să înţeleg, răspunse Olivia, uluită de uşurarea pe care o simţea.

Ajunseră la un pârâu şi merseră de-a lungul lui până când dădură peste un buştean pus de-a curmezişul. Olivia privi înapoi spre luminiş, clipind nedumerită atunci când văzu cât de tare se îndepărtaseră. Mai putea vedea doar câţiva oameni, restul erau ascunşi pe după curbura luminişului.

— Poate că n-ar strica să ne întoarcem, rosti ea un pic nervoasă.

Luis se urcă pe buştean, întinzând mâna spre ea.

— Sau poate că nu. Exploratorii n-ar mai fi

descoperit niciodată nimic dacă s-ar fi temut să iasă din raza vizuală a celorlalţi.

Olivia îşi muşcă buzele şi-i prinse mâna, lăsându-l s-o ajute să se urce pe buştean. Nu-i venea a crede că făcea aşa ceva. Olivia Millican nu mai făcuse niciodată ceva atât de scandalos. Iar acum dispărea din vederea tuturor în compania unui bărbat străin.

Desigur, cugetă ea rebelă, adevărata Olivia îşi dorise dintotdeauna să călătorească. Poate că venise momentul să-i acorde mai multă atenţie acelei Olivia ascunse.

În fond, se simţea perfect în siguranţă alături de Luis.

Buşteanul se sucea periculos atunci când se apucară să treacă peste el, dar nu aveau de făcut decât câţiva paşi, iar apoi Luis o prinse de talie şi o puse în siguranţă pe celălalt mal. Olivia simţea ca şi cum ar fi trecut de un obstacol uriaş, nu doar de un pârâu lat de patru paşi.

În acel moment îşi spuse că nu mai fusese niciodată în partea aceea de pădure.

O porniră la plimbare pe sub copaci în

timp ce Luis îi arăta diverse păsări. Olivia era copleşită de încântare, ea care toată viaţa trăise numai la oraş şi putea face diferenţa numai între o cioară şi o vrabie, în spatele lor, sunetele de la picnic dispăruseră cu totul, iar de acum nu mai auzeau decât vântul, păsările şi propriile lor voci.

El continua s-o ţină de mână, iar degetele lui puternice şi calde îi induceau o stare de bine. N-ar fi trebuit să-l lase s-o ţină de mână, cugetă ea, însă nu făcu nimic ca să rezolve situaţia.

Tot aşa cum ar fi trebuit să se întoarcă la ceilalţi, dar n-avea chef de aşa ceva.

Erau singuri, de parcă s-ar fi găsit la câteva sute de mile de oraş, afundându-se tot mai mult în pădure. Olivia se întrebă într-o doară dacă părinţii ei erau îngrijoraţi, însă îşi dădu seama că probabil credeau că era alături de prieteni.

Mirosul bogat al pădurii îi satisfăcea o dorinţă de multă vreme ascunsă. Bucuria strălucea pe chipul ei, aşa că Luis, fără să se gândească, se aplecă şi-o strânse în braţe, strivindu-i buzele cu gura lui.

Instinctiv slăbi presiunea, mulţumindu-se să-i simtă moliciunea buzelor şi lăsând-o să-i răspundă în propriul ei ritm.

Olivia începu să-i răspundă la sărut, obişnuindu-se treptat cu atingerea lui delicată şi cu căldura trupului său.

Braţele ei, care până în acel moment se odihniseră pe pieptul lui, subconştientul ei neştiind prea bine dacă să-l accepte sau să-l respingă, se ridicară de la sine şi-i înconjurară gâtul, trupul ei preluând în acel moment controlul.

Era aşa de bine, încât se cuibări şi mai aproape de el. Luis n-avea nevoie de alte încurajări. Îi prinse capul cu o mână şi-şi adânci sărutul, la început doar mângâindu-i buzele cu limba, apoi strecurând-o înăuntru atunci când ea nu protestă. Îi simţi şocul de moment, dar apoi se bucură când ea îl acceptă din nou.

Olivia deja ameţise de plăcere. Mai fusese sărutată şi înainte de câteva ori, în fond avea deja douăzeci şi cinci de ani, dar până în acel moment nimeni n-o sărutase cu gura deschisă. Se cutremură de plăcere atunci când limba lui o atinse uşor pe a ei şi apoi

începu să-i exploreze gura. Se temuse că avea să fie o experienţă neplăcută, însă acum nu simţea decât plăcere şi fierbinţeală, aşa că se lipi cu totul de el.

— Eşti aşa de dulce, îi şopti el, înainte să o sărute iarăşi.

Olivia nu mai simţise pasiunea înainte, nici nu crezuse că un bărbat putea să îi ofere atâta plăcere şi bucurie. Şi niciodată nimeni n-o mai ţinuse în braţe aşa de strâns, încât să-şi strivească sânii de pieptul său.

Dar senzaţia era una grozavă, îşi spuse singură. Cum sânii începuseră s-o doară, presiunea aceea parcă o mai uşura. Un alt fel de durere, însă plăcută, începuse să crească undeva în pântec, numai că Olivia nu o înţelegea şi nici nu ştia cum s-o uşureze.

Luis ridică un pic capul şi-i cercetă ochii aproape sticloşi. Propria sa faţă era încinsă de dorinţă şi respira greu, dar la fel respira şi ea. Luis recunoscu toate semnele unei femei aţâţate, dar putea vedea limpede şi inocenţa ascunsă în spatele pasiunii.

Numai că n-o adusese până acolo pentru treaba asta, îşi zise singur. O urmărise

multă vreme, observase cum încercase să scape de avansurile lui Bellamy şi aşa o invitase chiar el la plimbare.

Numai că atunci când rămăseseră singuri nu rezistase impulsului de a o săruta.

Ar fi putut s-o aibă chiar în acel moment. Ar fi putut s-o întindă pe covorul gros de muşchi şi să-i pună fustele în cap înainte chiar ca ea să realizeze ce anume făcea.

Aşa de neexperimentată cum era, nu ştia cum să-şi controleze pornirile. Dar dacă o seducea atât de repede, asta însemna că n-ar fi avut-o decât o singură dată şi atât, doar cunoştea bine femeile şi ştia că după aceea avea să refuze să-l mai vadă vreodată.

Ori el nu-şi dorea în ruptul capului aşa ceva. Era aşa de dulce încât îşi dorea să se afunde în adâncul ei de nenumărate ori, dar ca să izbutească aşa ceva trebuia să aibă multă răbdare şi s-o câştige cu adevărat.

Gândise toate aceste lucruri, dar parcă nu se îndura s-o lase să plece fără să mai apuce să guste ceva din ea. Începu s-o sărute din nou, strângând-o tare la piept şi lăsând-o să simtă cât era de înfierbântat, lipind dovada dorinţei sale de pântecul ei. O simţi

gemând, dar continuă s-o sărute ca să-i alunge teama. Apoi se lăsă uşor în genunchi, trăgând-o şi pe ea după el.

Cutezător, îşi aşează mâna peste sânul ei, frământându-l uşor. Dar parcă tot nu era de-ajuns. Voia să-i simtă pielea goală şi caldă. Olivia însă căuta să se retragă de sub mângâierea lui, privindu-l speriată.

— Nu-ţi fie teamă, o linişti el, continuând s-o sărute şi să-i mângâie mai departe sânul şi coastele.

— N-ar… n-ar trebui să mă…

— Asta-i doar o mică parte din ceea ce înseamnă să faci dragoste. Îţi place? Unele femei considerau masatul sânilor dureros, de aceea era întotdeauna atent să le întrebe.

— D-da, murmură ea. Dar nu contează.

— Dar ce contează, atunci? o întrebă el, dezmierdându-i sânul şi descoperind în cele din urmă sfârcul mic şi tare de care trase un pic în joacă, ceea ce o făcu să geamă iar, în timp ce chipul i se înroşea tot mai mult.

— Nu… nu ar trebui să facem aşa ceva, rosti pierdută Olivia, închizând ochii ca să se poată concentra mai bine asupra acelor

senzaţii minunate.

— Vrei să mă opresc?

— Nu, gemu ea iarăşi. După aceea îşi înfipse unghiile în umărul lui. Da! Trebuie să ne potolim.

— Nu încă, îi şopti el, strecurându-şi mâna în decolteul ei. Olivia ţipă de încântare atunci când îi simţi palma caldă peste sânul gol, ceea ce-l determină să-i desfacă iute rochia şi să-i scoată la iveală pieptul frumos. Imediat după aceea o sprijini mai bine pe un braţ şi se aplecă deasupra ei, gustând pe rând întâi un sfârc şi apoi şi pe celălalt.

Olivia se cutremură şi apoi începu să tremure de-a binelea, în timp ce gemea ritmic. Durerea din josul pântecului ieşise de sub control, aşa că începu să-şi mişte instinctiv şoldurile, cerând ceva ce încă nu putea identifica. Luis îi simţea mişcările şi ştia exact ce avea nevoie, dar încă nu era momentul potrivit. Trebuia să se mulţumească doar să-i arate o mică parte din ceea ce îi putea oferi.

Sânii îi erau mici şi de un alb ca laptele, cu sfârcuri obraznice rozalii. Se ridicau tot mai băţoşi de fiecare dată când îi mângâia,

ispitindu-l să termine ceea ce începuse. Lui Luis îi trebui toată stăpânirea de sine pentru a-i trage rochia la loc, acoperind-o încet, strângând-o mai departe în braţe şi murmurându-i la ureche cât de mult o dorea, cât îl durea şi că era la fel de afectat ca şi ea.

Cu toate astea, Olivia roşi puternic de jenă atunci când îşi reveni. Îi dădu mâinile deoparte şi începu să-şi aranjeze rochia, încercând să pară din nou stăpână pe sine.

— Nu trebuie să te ruşinezi, încercă el s-o liniştească. Eşti foarte frumoasă.

— Cum să nu mă ruşinez? îl întrebă ea cu glasul stins. Nu eşti decât un străin şi te-am lăsat să… se opri neputând să spună în cuvinte ceea ce simţea.

— De acum nu mai suntem străini unul cu celălalt, îi răspunse el. Olivia, scumpa mea, uită-te la mine!

Ea scutură din cap, dar el o prinse de bărbie şi îi ridică faţa spre el.

— Ai senzaţia că din lipsă de respect te-am atins aşa?

Disperarea din privirile ei era suficientă ca răspuns. Luis se aplecă şi o sărută din

nou.

— Te-am mângâiat aşa, scumpa mea, pentru că eşti atât de frumoasă încât nu m-am putut abţine. M-am oprit tocmai pentru că te respect şi pentru că vreau să ne mai vedem.

Olivia sări deodată în picioare, roşie sfeclă.

— În niciun caz! strigă ea.

El o prinse de mâini înainte să fi avut timp să fugă de acolo.

— Pentru că ştii că se va întâmpla tot aşa?

Olivia parcă nu putea sta locului, ochii i se umpluseră deja de lacrimi.

— Nu trebuie să mai…

— Să nu te aştepţi să stau departe de tine, pentru că nu pot. Şi o să te sărut de fiecare dată când o să am ocazia. În cele din urmă o să facem, dragoste, Olivia, da, nu te uita aşa la mine, o să se întâmple, rosti el cu duritate când o văzu cum scutura din cap. Uită că eu sunt doar un rătăcitor şi că tu eşti fiica bancherului şi aminteşte-ţi ce ai simţit atunci când te-am atins, pentru că asta a fost doar o nimica toată, o să fie mult mai bine de atât, scumpa mea. Mult mai

bine.

CAPITOLUL 8

Dee tocmai scotea o găleată cu apă din fântână când apăru şi Lucas, în aceeaşi după-amiază. Inima îi sări din piept atunci când îl zări, trecuse mai bine de o săptămână de când se despărţiseră şi nu-i venea a crede cât de mult îi lipsise. Discuţiile lor aprinse o făcuseră să se simtă mai plină de viaţă ca niciodată, pentru că putea fi ea însăşi şi nimic din ceea ce i-ar fi spus nu îl deranja.

Lucas sări de pe cal şi înfăşură frâul pe după balustrada verandei.

— Ţi-am spus că o să vin după tine, rosti el cu furie reţinută, în timp ce se apropia de ea.

Dee ridică găleata cu apă, cu un licăr de avertizare în priviri.

— Iar eu ţi-am explicat că nu merg la picnic Am motivele mele şi nu am de gând să stric tot ce-am clădit doar pentru un moft de-al tău.

Ochii lui albaştri scăpărară deodată, în timp ce continua să se apropie.

— Nu mă deranjează dacă mă ud, rosti el, privind la găleata cu apă.

Poate că apa n-avea să-i facă nimic rău, însă găleata era solidă şi grea. Dee o roti deodată spre capul lui, iar apa îi stropi pe amândoi deopotrivă. El se feri, iar Dee îşi schimbă imediat poziţia, gata să încerce iar să-l nimerească.

— Mai bine m-ai lăsa în pace, îl preveni ea.

— Nici vorbă, şi-n iad aş veni după tine, răspunse el, după care dădu s-o înhaţe.

Dee se feri cu îndemânare şi găleata îl nimeri direct în umăr. Lucas se opri ca să-şi frece locul lovit în timp ce blestema de zor. Ochii albaştri se îngustaseră ameninţător.

— De data asta ar fi bine să mă scoţi din circulaţie, rosti şi se repezi iar spre ea.

Dee îi luă vorbele drept bune şi încercă să-l nimerească în cap, numai că de această dată Lucas nu lăsă găleata să-l mai oprească. Aceasta i se lovi de spinare, în timp ce se ferea, şi, înainte ca să se poată mişca din loc, el o împuse în burtă cu umărul şi în acelaşi timp o luă pe sus. Se îndreptă de-a binelea de spate cu ea pe

umăr şi o porni cu paşi apăsaţi spre casă.

Dee descoperi furioasă că era aproape neajutorată în acea poziţie. Picioarele îi erau bine strânse de braţul lui stâng, iar singura ţintă pentru pumni erau pulpele şi fesele lui. Cum nu prea avea de ales, îl muşcă.

Lucas urlă de durere şi, furios, o pocni şi el peste fund cu toată puterea. Dee zbieră la rându-i şi încercă să-l muşte din nou. El însă anticipase acest lucru şi o lăsă să alunece repede de pe umăr şi întorcând-o cu spatele la el, o prinse de guler şi astfel o târî în casă.

Cum o eliberă, ea sări iar spre el.

— Scârbă mică ce eşti, rosti Lucas cu admiraţie, ferindu-se de pumnii ei şi înşfăcând-o iar şi apoi lipind-o cu brutalitate de perete.

Dee lupta ca să câştige, iar asta însemna că avea să se folosească de orice fel de mijloace.

Cum nu avea cum să se folosească de braţe, începu să dea cu piciorul, iar râsul lui se întrerupse brusc atunci când îl nimeri în coapsă, mult prea aproape de ţinta vizată,

aşa că Lucas rezolvă problema lipind-o de perete cu propriul trup.

— Hai să te mai vedem acum, o provocă el.

Dee încercă să se zbată, dar cu peretele în spate şi cu el care o presa din faţă, nu mai prea avea ce face.

Dădu din picioare, iar el se folosi de acel moment pentru a le îndepărta şi a se băga cu şoldurile între ele, ridicând-o, astfel că acum aproape că stătea călare pe coapsele lui.

Dee încetă să se mai împotrivească, pentru că era inutil şi doar creştea presiunea erecţiei lui între picioarele ei.

Îşi sprijini capul de perete şi şopti printre gâfâituri:

— Să te ia naiba! Dă-mi drumul!

În loc s-o elibereze, o ridică şi mai mult şi începu să-i sărute sânii peste bluză. Căldura aceea umedă îi ajunse imediat la piele, iar Dee simţi cum i se întăreau sfârcurile.

Dorinţa se amestecă cu furia, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva reprezentau de fapt unul şi acelaşi lucru.

El îi eliberă braţele ca să-i poată scoate

bluza, iar ea se lăsă greoaie asupra coapselor lui.

Un nou val de dorinţă o cuprinse cu duritate, făcând-o să geamă tare, aşa că se prinse bine cu mâinile de părul lui, nedorind să-l mai îndepărteze. Bluza i se rupse fâşii sub mâinile lui nerăbdătoare şi la fel şi furoul de dedesubt. Lucas îi prinse sânii dezgoliţi şi-i apropie, ca să se poată bucura de ei deodată, zgâriind pielea sensibilă cu barba.

Dee se suci un pic şi ţipă, iar el savură sunetul acela, după care se apucă s-o sărute, în timp ce continua să-i maseze sânii.

De această dată nu mai exista cale de întoarcere, trebuia s-o aibă, trebuia să potolească acea dorinţă sălbatică ce-i ardea pe amândoi. Îşi vârî o mână pe sub fusta ei, desfăcându-i şiretul de la pantalonaşi, apoi trăgându-i în jos peste fese.

Dee rămase nemişcată când simţi cum alunecau pantalonaşii, întoarse capul şi închise ochii. Stătuse goală puşca în faţa lui şi înainte, dar atunci parcă nu se simţise atât de despuiată şi de vulnerabilă.

El se desprinse de ea şi îi permise să-şi apropie picioarele, iar pantalonaşii delicaţi îi alunecară imediat în jurul gleznelor.

— Ieşi din ei, îi şopti el, iar Dee se supuse îndată.

Greutatea trupului lui o lipi iar de perete. Mâinile lui erau pe sub fustă mângâindu-i picioarele şi pulpele, apoi ridicându-se pentru a-i alinta fundul mic şi bombat, oprindu-se între picioare.

Dee îşi ţinu respiraţia, pentru că nu îndrăznea să sufle în aşteptarea a ceea ce avea să urmeze. Mâna lui se mişca foarte încet, iar un deget lung şi cald o pătrunse uşor. Plăcerea descătuşată în acel moment era aproape de nebunie şi atât de puternică încât Dee se căţără deodată în îmbrăţişarea lui.

El o ţinu bine, degetul mişcându-se mai rapid, cu o mişcare de du-te vino. Îl împinse un pic mai mult înăuntru, iar Dee aproape că urlă din cauza şocului, însă picioarele i se desfăcură şi mai larg, gata să primească ceea ce avea el de oferit.

Îşi înfipse unghiile în spatele lui, în timp ce el îi mângâia cu mişcări apăsate boţul de

carne de la intrarea în canalul feminin, răpindu-i şi ultima fărâmă de control.

— Doamne, eşti superbă, murmură el, observându-i chipul înroşit de plăcere. Era aşa de sălbatică şi minunată, cu capul lăsat pe spate, în timp ce sânii îi săltau în ritmul respiraţiei agitate. Era ca un foc sălbatic, aşa cum bănuise de la bun început.

Între picioare era umedă şi mătăsoasă, iar el simţea că avea să explodeze dacă mai continua s-o mângâie aşa.

O strânse bine în braţe şi o pătrunse iar, de data aceasta ceva mai adânc, în timp ce cu degetul cel mare continua s-o mângâie ca ea să nu simtă atât de dureros penetrarea. Ea gemu deodată şi muşchii din interiorii prinseră degetul înăuntru, făcându-l să geamă, imaginându-şi cum avea să fie de strimtă şi de caldă în jurul erecţiei lui.

În cele din urmă dădu peste dovada fecioriei ei, care opunea o rezistenţă surprinzător de fermă, ceea ce însemna că dezvirginarea ei avea să fie foarte dificilă pentru amândoi.

Mâna sa o adusese foarte aproape de

orgasm, iar Dee se agita cumplit, căutând uşurarea.

— Uşurel, murmură Lucas pe gâtul ei, în timp ce încerca să-şi vâre coapsa între picioarele ei, cât să stea călare pe ea. Ceea ce-l înnebunea era fierbinţeala ei, pe care o simţea acum direct prin stofa pantalonilor. Lasă-mă să-ţi arăt cum, murmură el mai departe.

O prinse cu ambele mâini de talie şi începu s-o mişte înainte şi înapoi pe piciorul său. Dee se cutremură toată şi începu să geamă tot mai tare, pe măsura ce se înteţea şi ritmul mişcării, iar tensiunea din interiorul ei creştea tot mai mult.

Coapsa lui tare înteţea şi parcă alina în acelaşi timp tot ce simţea, ceea ce o deruta, pentru că nu mai ştia ce să facă. Începu să suspine şi să-l lovească cu palmele, însă el doar o ridică pe picior şi mai sus, încât nu mai simţea deloc podeaua. Mâinile sale continuau s-o mişte în acelaşi ritm nebunesc, iar Dee simţea că nu mai putea suporta, până în momentul în care se încordă deodată toată şi avu senzaţia că exploda într-o adevărată furtună de senzaţii

minunate. Valuri, valuri de plăcere o străbătură deodată, lăsând-o la fel de slabă şi neajutorată ca un pisoi nou născut, incapabilă să mai vorbească şi fără pic de vlagă.

Lucas o lăsă uşor la podea, o întinse şi-şi desfăcu pantalonii. Dacă o ducea în dormitor, atunci ea ar fi avut destul timp ca să-şi revină şi să înceapă iar să se lupte cu el, ori nevoia de a o pătrunde aproape că-l scotea din minţi. Cu Dee nimic nu era uşor, iar dezvirginarea se anunţa a fi încă şi mai dificilă. Ştia cât de tare îi era himenul, ceea ce însemna că şi durerea avea să fie pe măsură, iar lui Dee nu-i plăcea deloc să sufere.

Îi ridică fusta în talie, îi desfăcu picioarele şi se instală între ele. Ea gemu uşor şi-l cuprinse bine între genunchi.

Începu s-o sărute, simţind cum îi răspundea languros, în timp ce braţele ei în înconjurau gâtul. Lucas savură pe îndelete reacţia ei, după care îşi îndreptă erecţia către deschizătura ei mică şi împinse. O dezvirgină dintr-o singură mişcare continuă, fără a se opri atunci când întâlni rezistenţa

himenului, dar fără a fi dur. Simţi cum trupul ei absorbea şocul penetrării, cum muşchii ei interiori se strângeau în jurul lui, parcă pentru a-l împiedica să pătrundă şi mai adânc. Ceea ce simţea Lucas în acele momente întrecea cu mult orice îşi imaginase. Era fierbinte şi umedă şi imposibil de strâmtă, iar nervii lui vibrau.

În clipa următoare Dee începu să urle. Era un sunet de furie şi durere, adică exact la ceea ce se aşteptase el. Unele femei zăceau docile sub un bărbat dominant, dar nu şi Dee. Începu să se mişte, într-un efort frenetic de a-l scoate din ea. Totul la el o scotea din minţi, faptul că-i provocase durere, că o strivea sub trupul lui, se împotrivea chiar penetrării în sine. Pur şi simplu nu putea accepta, aşa că lupta împotriva acelei invazii asupra trupului ei.

Lucas o ţintuia sub el, răbdător, aşteptând să se obişnuiască cu el, cu lungimea lui în interiorul ei. Însă mişcările ei îl scoteau din minţi, era ca şi cum s-ar fi împins în ea, ca atare îşi muşcă buzele, încercând să rămână ca o stâncă. Asudase tot, în timp ce aştepta ca ei să-i treacă durerea şi să guste din

plăcerea de a fi umplută de un bărbat.

Dee era în mod natural voluptoasă, iar el deja îi demonstrase care erau plăcerile fizice, aşa că în curând le va căuta din nou, cel puţin aşa spera.

Acel moment veni în fine, însă treptat. Dee era deja obosită de atâta zbatere şi de orgasmul de dinainte, aşa că Lucas îi simţea muşchii cum se relaxau, chiar împotriva dorinţei ei, deşi îi încorda din nou încercând să-l respingă, dar îi venea din ce în ce mai greu, iar reprizele de împotrivire deveniră tot mai rare şi mai scurte. În cele din urmă rămase nemişcată, suflând din greu.

El o sărută pe frunte şi-i dădu deoparte părul de pe faţă.

— Încă te mai doare? o întrebă el încet.

Dee prinse să se mişte iar, în timp ce-l prinse de talie cu mâinile, însă nu ştia încă dacă să-l respingă sau să-l tragă mai aproape.

— Da. Nu-mi place! rosti ea, după care adăugă cu sinceritate: dar parcă nu mai doare la fel de rău ca la început.

— Stai un pic nemişcată, scumpa mea. Dacă tot o să te doară, mă opresc.

Dee rămase tăcută, încercând să-şi mai domolească respiraţia. Lucas se mişcă puţin, încântat de cum o simţea în jurul lui. Transpiraţia i se scurgea şiroaie pe spinare.

— Naiba să te ia, rosti ea încercând să se supere din nou. Tu ai ştiut din capul locului că aşa o să fie, nu? mai zise, încordându-şi muşchii din interior ca să testeze dacă o mai durea sau nu şi relaxându-se puţin când constată că era chiar bine.

Lucas se încordă tot deasupra ei şi gemu.

— Iisuse! Scumpo, te rog, nu mai face aşa!

— Da' mă striveşti! se plânse ea. Nu puteai să mă duci măcar în pat?

— O să ajungem şi în pat, promise el, sărutând-o uşor. Pe moment, cugetă el, podeaua era foarte bună.

Dee deschise ochii privindu-l foarte serioasă.

— Ce m-ai făcut să simt înainte… ce facem acum, o să mă facă să simt la fel?

— Dacă o fac cum trebuie. Şi dacă tu mă vrei suficient de mult.

Ea râse şi-şi ridică genunchii pe lângă el.

— Oho, da, te vreau!

— Suficient de mult?

Dee înţelese ce anume dorea el să ştie, iar ochii ei verzi şi serioşi îi întâlniră pe cei albaştri ai lui.

— Da, suficient de mult.

El începu să se mişte uşor, penetrând-o până la capăt şi apoi retrăgându-se la fel de încet.

— Eşti sigură că nu vrei să mă opresc? o întrebă ca să se asigure.

Ea îl strânse şi mai bine în braţe.

— În niciun caz, oftă Dee.

— Nu ştiu dacă pot să mă mai ţin suficient de mult ca să te satisfac de data asta, admise el cu amărăciune, începând să se mişte ritmic.

Drept răspuns, Dee îşi prinse picioarele de mijlocul lui, apoi începu să-şi mişte şoldurile spre el în acelaşi ritm, gata să-i dăruiască acelaşi gen de plăcere pe care i-o oferise şi el înainte. Lucas însă în acel moment îşi pierdu controlul şi înteţi ritmul, savurând fiecare moment în parte. Apoi aproape că urlă şi tot trupul i se încordă, în timp ce-şi vărsa sămânţa fierbinte în interiorul ei mătăsos.

Un ceas mai târziu zăceau amândoi în pat,

dezbrăcaţi şi aproape adormiţi. Nici nu-şi reveniseră bine după primul lor act de dragoste, când el o poftise iar, aşa că o dusese în pat, unde se dezbrăcaseră pe îndelete, bucurându-se unul de celălalt. Dee descoperise că putea să facă dragoste şi încet, languros, ca să ajungă la acelaşi rezultat minunat.

Lucas avusese răbdare cu ea şi o ridicase pe culmile aţâţării, iar când eliberarea ei venise, îl dusese şi pe el pe acelaşi val de plăcere. Avusese parte în viaţa lui de multe femei, însă niciuna nu reuşise să-l facă să se simtă atât de bine cum izbutise Dee.

Era fascinat de toate schimbările pe care le suferea trupul ei atunci când ardea de pasiune, de la sfârcurile care se întăreau, până la canalul dragostei care se umezea deodată şi devenea extrem de mătăsos şi fierbinte.

Era ca o pisică sălbatică şi în pat şi în afara lui, oferind şi cerând plăcerea cu o pasiune greu de întâlnit Lucas ştiuse din capul locului că a face dragoste cu ea avea să fie o provocare, dar nu ştiuse că avea să fie ceva atât de minunat şi obositor în

acelaşi timp, ca şi cum ar fi încercat să călărească un cal sălbatic.

În timp ce-şi trăgea sufletul mulţumit, simţi prima undă de panică. Acum, după ce făcuse dragoste cu Dee, dacă ar fi încercat acelaşi lucru cu altcineva ar fi fost ca şi cum ar fi renunţat la asprimea unei guri de whiskey vechi pentru o înghiţitură de lapte cald.

Nu putea să creadă că de acum celelalte femei nu aveau să mai aibă niciun efect asupra lui, aşa că alungă acel gând undeva în spatele minţii, deşi se tot întorcea.

Acum nu mai avea nicio şansă să se mai mulţumească cu Olivia.

Înainte s-o cunoască pe Dee fusese sigur că Olivia ar fi putut să devină soţia perfectă pentru el, o femeie bine crescută, care ştia cum să fie gazda perfectă a unui dineu de afaceri. Plănuise s-o achiziţioneze, aşa cum îşi dorea să mai cumpere teren, numai că într-o singură după-amiază toate planurile lui întocmite cu grijă se spulberaseră.

Bine măcar că fusese precaut şi n-o ceruse pe Olivia de soţie, pentru că merita mai mult decât un soţ care nu-şi putea scoate

din minte o altă femeie.

Se gândi la Denver şi la labirintul politic pe care trebuia să-l străbată ca să ajungă să influenţeze lucrurile aşa cum dorea. Avea să fie obligat să participe la dineuri şi la recepţii, pentru că acolo se făceau manevrele politice. Era dispus să facă acest lucru pentru a-şi transforma ferma într-un imperiu, poate chiar să paveze drumul unui fiu de-al său care să devină guvernator peste ani, dar şi-o imaginase pe Olivia alături de el, manierele ei rafinate fiind perfecte pentru ceea ce-şi dorea.

Acum însă, când încerca să-şi imagineze aceste lucruri, femeia de lângă el nu avea un chip. Indiferent cât de mult s-ar fi străduit, n-o vedea pe Dee acolo.

N-o vedea îngrijindu-se de nevoile vreunui politician îngâmfat, ci mai degrabă i-ar fi retezat elanul cu limba ei ascuţită.

Nu, nu se potrivea deloc cu viaţa pe care şi-o plănuise el, chiar presupunând că era dispusă să încerce, ceea ce ieşea clar din discuţie, li spusese foarte limpede că era fericită cu viaţa pe care o avea şi că n-ar fi acceptat să-i spună cineva ce să facă.

Uneori, la naiba mai tot timpul, îi venea s-o prindă de umeri şi s-o scuture bine ca să-i bage minţile în cap, dar în acelaşi timp n-avea cum să nu-i acorde tot respectul pentru ceea ce realizase de una singură. În mod clar era o femeie cu o voinţă de fier şi n-ar fi renunţat la independenţa ei pentru niciun bărbat de pe lume.

Şi atunci el ce avea de făcut mai departe? Ajunsese acolo unde dorise, însă nu era deloc mulţumit.

Învăţase că nu era cazul să facă niciun fel de presupuneri când venea vorba de Dee. Doar pentru că făcuse dragoste cu ea de două ori, asta nu însemna automat că devenise iubitul ei, că data viitoare nu avea să se opună.

Şi chiar dacă nu s-ar fi opus să facă amor cu el, în rest ar fi refuzat categoric să-l implice în vreun alt aspect al vieţii ei.

Însă în acea clipă dormea liniştită în braţele sale, iar el era extenuat de o satisfacţie atât de profundă încât avea sentimentul că şi oasele i se înmuiaseră. O strânse mai aproape, bucurându-se de căldura trupului ei şi adormi la rându-i.

Soarele deja aproape că asfinţise atunci când Dee se trezi. O clipă se simţi complet dezorientată, neştiind nici cât era ceasul şi nici ce zi era. Nu dormise niciodată în timpul zilei, dar după unghiul din care vedea soarele era limpede că nu se făcuse dimineaţă.

Era prea ameţită ca să-şi dea seama ce se petrecuse, până în momentul în care-şi dădu seama că nu era singură în pat. Numai acest lucru în sine era şocant, pentru că nu împărţise patul cu nimeni, niciodată, dar apoi realitatea dură o lovi cu forţă.

Era în pat cu Lucas şi erau amândoi goi pentru că făcuseră dragoste.

Nu se simţea ruşinată, era un act absolut natural, iar firea ei practică o ajuta să înţeleagă şi să accepte acest fapt. Însă simţea nevoia să se regrupeze cumva, să se reevalueze după ce-şi oferise trupul acelui bărbat.

Era ca şi cum Lucas ar fi preluat controlul asupra ei atunci când o penetrase. Se luptase cât putuse împotriva dominaţiei lui, chiar dacă trupul o trădase în cele din urmă.

Se mişcă precaută, încercând să se adapteze durerii dintre coapse, ceea ce o făcu conştientă de faptul că zona respectivă era umedă şi lipicioasă. Un alt val de realitate o izbi cu putere. Lucas îşi vărsase sămânţa în ea de două ori, aşa că nu era imposibil să fi rămas gravidă.

Aşa cum făcuseră nenumărate femei timp de sute de ani, începu să numere zilele până la următorul ciclu. Mai avea două săptămâni şi un pic până atunci, timp în care să se zbată în chinurile îndoielii, pentru că viaţa ei ar deveni de-a dreptul imposibilă dacă ar avea un copil.

Lucas o trase mai aproape şi-i prinse un sân într-o palmă, cu un gest posesiv. Dee nici măcar nu-şi dăduse seama că se trezise, aşa că întoarse capul şi-i observă privirea triumfătoare.

— La ce te gândeşti? o întrebă el, pe un ton gros şi teribil de mulţumit.

— Că nu mai putem să facem treaba asta, răspunse ea, privindu-l neliniştită.

Expresia ei însă îi domoli pe loc mânia.

— De ce nu, scumpa mea? Doar ţi-a plăcut, nu? rosti el, în timp ce-i dădea părul

la o parte din ochi.

— Ştii foarte bine că da, răspunse ea. Dar dacă acum o să am un copil?

Lucas rămase o clipă pe gânduri, destul de şocat. Un copil? în sălbăticia plăcerii de moment, nu se gândise nici măcar o clipă la posibilele consecinţe.

— Când o să ştii sigur?

— Peste două săptămâni. Poate ceva mai mult.

Lucas îi mângâie sânul ferm şi mătăsos. Acum era a lui şi n-avea de gând să renunţe la ea.

— Există modalităţi prin care să ne ferim să rămâi gravidă.

— Ştiu, răspunse ea supărată. Nu trebuie decât să mă ţin cât mai departe de tine.

El zâmbi larg şi o sărută cu duritate.

— Altele decât asta. O să-ţi fac rost de nişte bureţei.

Dee deveni deodată foarte atentă.

— Cum adică? Cum poate un burete să mă ferească de o sarcină?

— Nu ştiu prea bine cum funcţionează, dar ştiu că e bun. E un bureţel micuţ pe care-l înmoi în oţet şi-l îndesi acolo

înăuntru.

Dee se înroşi toată şi încercă să fugă de mâinile lui, însă Lucas o prinse iar şi o forţă să se întindă la loc. Adevărul era că Dee nu se lupta cu el cu adevărat, era doar jenată de tot ce vorbeau.

— De unde ştii tu de treburile astea? îl întrebă deodată, încruntându-se în direcţia lui. Asta-i ce fac târfele, nu?

— Bănuiesc că şi ele ştiu de treaba asta, dar bureţii sunt folosiţi de multe femei cinstite.

Sincer, el ştia de bureţi din timpul petrecut prin New Orleans, când fusese de-a dreptul sălbatic şi avusese nenumărate femei la pat, dar nu era cazul ca Dee să afle despre toate astea.

Dee întoarse capul pentru că intuia cu claritate că el ştia de bureţi de la alte femei. O parte din ea se simţea uşurată că exista o soluţie, dar cealaltă parte a ei, asemenea unui copil, ar fi vrut să se retragă şi să dea timpul înapoi, înainte să fi ştiut ce putere avea Lucas asupra ei şi cum răspunsese trupul ei la imboldurile lui sexuale.

Însă totul se schimbase, iar ea nu mai

putea face absolut nimic. — Întrebarea era de fapt dacă era dispusă să meargă mai departe pe valul acelor schimbări. Avea senzaţia că se aruncase cu capul înainte de pe o stâncă, în plină beznă. Era înspăimântător, pentru că *ajunsese* în locuri de care nici măcar nu ştiuse că existau.

Dacă dorea să se opună acelor schimbări, atunci era obligată să-l alunge cu totul pe Lucas din viaţa ei, ori nu credea că era în stare să facă aşa ceva. Aşa de enervant cum era şi gata să facă totul numai după capul lui, alături de el simţise o plăcere cum nu şi-ar fi imaginat vreodată că ar fi fost posibil.

Din păcate, recunoscu ea în sinea ei, mai mult ca sigur se îndrăgostise de el.

CAPITOLUL 9

Olivia se forţă din răsputeri ca să participe la balul din seara aceea. Lucas era absent şi ea ştia că oamenii deja şuşoteau din această cauză, însă lipsa lui reprezenta singura uşurare. Din cauza discuţiei aceleia stranii legate de Dee, Olivia bănuia că după picnic se dusese direct la ea la fermă. Olivia le ţinu degetele încrucişate, pentru că dacă

Dee avea de gând să se mărite, Lucas era singurul potrivit pentru o femeie aşa de puternică precum era ea.

Dee era în stare să umilească orice bărbat şi n-ar fi fost fericită decât alături de cineva la fel de puternic. Olivia realiza că real renunţa astfel poate la singura ei şansă de a se căsători, dar măcar nu trebuia să se mai chinuie să se decidă dacă să accepte sau nu cererea lui, Acum însă se părea că n-o va face, aşa că se bucură sincer.

Dar nu Lucas era principala ei grijă. Nu se pute gândi decât la ceea ce se petrecuse în pădure. Ni măcar nu ştia cum trecuse restul zilei. Avusese nervi aşa de întinşi încât era sigură că avea să izbucnesc dacă ar mai fi fost nevoită să mai zâmbească fie şi un singure persoane.

Nici măcar nu se mai putuse uita la Honora. Maică-sa o crescuse ca pe o doamnă, ca pe o femeie decentă şi cu toate astea, cu prima ocazie acceptase să meargă în pădure cu un străin căruia îi permisese anumite libertăţi.

Nu doar săruturi, pe care pe vremuri le considerase îndrăzneţe, dar acum privind în

urmă nu fuseseră» altceva decât nişte pupături ca de frate. Ori ea nu numai că acceptase invazia limbii lui Luis, se bucurase de ea şi chiar participase. Ca atare nu era de mirare că el crezuse că putea să-i atingă sânii! Probabil presupusese că era la fel de neinhibată ca şi fetele de la salon, pentru că era limpede că nu se comportase deloc precum o doamnă.

Era incapabilă să participe la vreuna dintre conversaţiile ce se desfăşurau în jurul ei, aşa că deveni încă şi mai tăcută şi palidă din cauza gândurilor care o munceau într-una. Toată lumea se distra însă aşa de bine, că nimeni nu o observa, cu excepţia lui Luis, care stătea undeva pe margine şi o privea cu atenţie.

Era aşa de distrasă încât atunci când Kyle Bellamy veni la ea şi o invită la dans, acceptă înainte să-şi fi dat seama ce făcuse.

Cu mâna pe talia ei, Kyle o trase mai aproape decât îi convenea, pentru că din acea după-amiază devenise acut conştientă de trupul unui bărbat. Se întrebă oripilată dacă Luis nu cumva se lăudase şefului cu isprava din acea după-amiază. Oare din

cauza asta presupusese Kyle că o putea strânge aşa de aproape?

Se încordă toată în braţele lui.

— Domnule Belamy, vă rog…

— Orice dorinţă a dumitale e poruncă pentru mine.

Olivia nu era în stare să se decidă dacă el voise să fie sugestiv, sau doar flirtase nevinovat cu ea, dar pe moment chiar nu-i păsa.

— Mă strângeţi prea tare în braţe şi stăm mult prea aproape unul de celălalt.

El se supuse pe loc şi-şi slăbi strânsoarea, permiţându-i să se îndepărteze de el.

— Îmi cer scuze, rosti el, dar zâmbetul lui spunea limpede că nu-i părea deloc rău.

Kyle dansa foarte bine, cu mişcări precise şi graţie. Poate că în alte circumstanţe Olivia s-ar fi bucurat de dans şi de partenerul atât de priceput, lăsând la o parte antipatia pe care i-o purta, dar în seara aceea i se părea de-a dreptul imposibil. Şi nu avea de ales decât să se roage să se termine cât mai curând.

— N-aţi vrea să ieşim să ne plimbăm puţin pe afară? o îmbie el după dans. E o seară

aşa de plăcută, iar aici e aer închis. Mărturisesc că mi-am dorit să am ocazia să stăm puţin de vorbă şi să ne cunoaştem mai bine.

— Mulţumesc foarte mult, însă sunt obosită după picnic şi aş prefera să stau aici jos.

— Atunci îmi permiteţi să mă aşez alături?

Olivia nu mai ştia ce să spună şi nu putea fi nepoliticoasă cu el fară motiv, dar nici nu-şi dorea compania lui.

— Intenţionez să plec cât de curând acasă, rosti ea disperată, improvizând ceva la nimereală.

— Atunci voi sta cu dumneata până când o să pleci.

Doamne, dar insistent mai era! Ce să facă, era nevoită să fie de acord.

După ce se aşezară, el începu să-şi frece un picior de piciorul ei, obligând-o să se întoarcă puţin pentru a evita acel contact cu el.

— Aş vrea să vin mâine să vă vizitez, rosti el deodată.

Conştiinţa ei încărcată o făcu să se simtă sigură că Luis îi spusese, aşa că omul se

aştepta să se bucure de aceleaşi libertăţi cu ea! Nu se putea gândi decât la o singură scuză, aşa că se folosi de ea fără reţineri.

— Nu cred că s-ar cuveni, domnule Bellamy. Am o… înţelegere tacită cu domnul Cochran. Sunt convinsă că înţelegeţi.

— Dacă este tacită, atunci asta înseamnă că sunteţi încă o femeie liberă, se supără Kyle. Şi nu-l văd pe Cochran aici în seara asta.

— Nu, a avut nişte afaceri de rezolvat în altă parte.

— Un bărbat care pleacă după afaceri şi lasă în urmă o femeie aşa de frumoasă ca dumneata, înseamnă că nu o merită.

Luis privea discuţia dintre cei doi de departe şi-şi putea imagina foarte uşor conversaţia, chiar dacă nu o auzea. Nu-i plăcea deloc felul în care Bellamy se tot apleca spre Olivia şi, dacă se lua după expresia îngheţată de pe chipul ei, nici ei nu-i făcea nicio plăcere, dar era evident că nu putea scăpa de el.

Olivia privi în direcţia lui şi îngheţă. În acel moment se simţea incapabilă să se mai uite în altă parte, iar de fiecare dată îl

descoperea urmărind-o cu atenţie. Starea ei de agitaţie crescu şi mai mult, pentru că i se părea că-i citea în priviri dispreţ. Şi era firesc, ce altceva să simtă după felul în care se comportase?

Luis însă se gândea că ar fi trebuit să ştie că Olivia avea să se simtă vinovată şi nu-şi dorea altceva decât s-o aline. Biata de ea, nu avea habar cum era cu latura fizică a vieţii. Olivia fusese crescută convenţional, iar ea însăşi era prea doamnă ca să înţeleagă ce însemna plăcerea fizică. Nu era în stare nici măcar să scape de atenţiile nedorite ale lui Bellamy.

Luis privi în jur şi observă doi colegi de la fermă, oameni cu temperamente iuţi. Mereu se luau la întrecere şi se măsurau, iar în această seară nu făceau excepţie. Obiectul disputei lor era o fată de la o fermă mică, roşie toată la faţă din cauza atenţiei pe care o primea.

Luis o porni atent prin mulţime. Ambii bărbaţi ţineau în mâini pahare de punch, dar pe care îl îndoiseră cu whiskey, mai mult ca sigur. Planul lui era să-l ciocnească pe unul dintre ei ca acesta să-şi verse

paharul peste cea mai bună rochie a fetei. După ce-şi atinse scopul, se strecură la loc în mulţime, în timp ce în spatele său răsunau deja ţipetele şi urletele celor doi. Cel care vărsase paharul îl acuza pe celălalt că special îl împinsese. Cearta degeneră într-o bătaie în toată regula, înainte ca Luis să fi ajuns înapoi la locul său.

Kyle se întunecă la faţă când observă că bătaia era între doi dintre oamenii săi. Îi spuse ceva Oliviei, apoi se ridică şi dispăru în mulţime. Nu i-ar fi prins bine dacă oamenii *săi* declanşau vreun scandal, iar Bellamy ţinea foarte mult la respectabilitatea sa şi a fermei.

Luis privi la chipul întunecat al Oliviei şi se beşteli singur. O împinsese mult prea departe în după-amiaza aceea, iar ea în acel moment îşi amintea ruşinea, nu plăcerea săruturilor. Va trebui să facă apel la tot farmecul său pentru a repara răul făcut.

Se apropie încet de ea, însă Olivia îl observă şi se ridică deodată de pe scaun, încercând să fugă de el.

Doamne, se temea de el! Luis era uluit. Nicio femeie înainte nu se temuse de el,

cum se făcea că tocmai aceea pe care şi-o dorea cel mai mult, nu ştia cum să fugă din calea lui?

Acea retragere grăbită îl înfurie. Era bărbat, ca atare era posesiv şi intenţiona s-o facă pe Olivia a lui, fără să-şi pună prea multe întrebări. O ajunse din urmă chiar înainte ca ea să apuce să se adăpostească alături de mama ei, oprind-o foarte simplu, îşi puse piciorul pe rochia ei. Olivia se opri pe loc şi se uită peste umăr spre el, cântărind opţiunile pe care le avea, fie stătea pe loc, fie mergea mai departe şi atunci renunţa la fustă.

— Dansează cu mine, îi şopti el la ureche. Te rog.

— Nu! şuieră ea. Era aşa de agitată încât nu putea să accepte să fie iar în braţele lui, pentru că era sigură că avea să cedeze ispitei.

— Atunci hai să ieşim un pic.

— Nu! De această dată refuzul fusese încărcat de groază. Altă invitaţie pentru a face ceva nepotrivit. Cum putea să-i ceară să iasă iar cu el la plimbare după tot ce se petrecuse în acea după-amiază? Dar poate

că tocmai acesta era motivul pentru care îi ceruse să vină iar cu el. Se aştepta să se comporte şi mai departe ca o uşuratică.

Luis o prinse cu o mână de fier de braţ şi-i porunci pe un ton ce nu admitea replică:

— Afară, Olivia! Acum!

Cum nu-l mai auzise niciodată vorbind aşa, se supuse pe loc. Amorţită, îi permise s-o scoată din sala de bal şi în jos pe trepte.

Aerul rece îi mai răcori un pic faţa încinsă, în timp ce traversau strada şi se ascundeau în umbra unui copac imens. Încă mai auzea muzica şi o întreagă cacofonie de glasuri, dar totul era înăbuşit şi amestecat cu sunetele nopţii.

— Ce vrei de la mine? şopti ea speriată, încercând să-şi elibereze braţul din strânsoarea lui.

— Vreau să încetezi să te mai porţi de parcă ar urma să fii bătută cu pietre, îi răspunse el furios.

Olivia îşi îndreptă deodată spinarea. Nu avea un temperament vulcanic, dar asta nu însemna că avea să îngăduie cuiva s-o acuze pe nedrept fără să se apere.

— O să mă port aşa cum vreau eu, e

limpede? rosti ea, jenată că nu fusese ceva mai iscusită la vorbe. Din păcate era în dezavantaj, pentru că nu se prea certase cu nimeni niciodată.

Se pare că şi el intuise acest lucru, pentru că îşi slăbi strânsoarea şi pe buze îi apăru un zâmbet tandru.

— Adu-mi aminte într-o zi să te învăţ cum să te cerţi cu cineva, rosti el. Trebuia să-mi fi spus ceva care să mă facă şi pe mine să mă simt vinovat.

Olivia îşi muşcă buzele, gândindu-se că nici măcar să se certe nu era în stare.

— De ce aş face aşa ceva? rosti ea. Ceea ce s-a întâmplat a fost numai din vina mea. N-ar fi trebuit să accept din capul locului să merg undeva cu tine.

— Scumpa mea, începu Luis să râdă, luându-i mâna şi sărutându-i-o delicat. Nu trebuie să iei vina asupra ta, eu am umerii mai laţi şi aş putea să port povara asta. Eu măcar ştiam ce fac!

— Nu mai sunt un copil, domnule Fronteras. Olivia era iritată crezând că o considera probabil retardată, dacă nu realizase cât de nepotrivit fusese din partea

ei să accepte plimbarea aceea singură cu el. Sigur că am ştiut ce fac.

Luis părea să se amuze foarte bine.

— Chiar aşa? Eu nu prea cred. Dacă ai fi avut cât de cât puţină experienţă, acum n-ai mai fi fost aşa de supărată. Te-a mai sărutat cineva vreodată?

Olivia strânse pumnii.

— Sigur că da, se indignă ea de-a binelea.

— Serios? Cum? rosti el sceptic. Pupicuri cu buzele strânse din care n-ai înţeles nimic?

Olivia îşi dădu deodată seama cât de absurd era tot ce făcea, încercând să-l convingă că era experimentată în timp ce se temuse că el exact treaba asta avea s-o creadă. Izbucni fără voie în râs, acompaniată imediat de Luis.

— Aşa e mai bine, rosti el, mângâindu-i uşor obrazul. Ceea ce s-a petrecut astăzi este ceva normal care se întâmplă între doi oameni care se simt atraşi unul de celălalt. Nu este ceva ruşinos, doar că este o chestiune intimă. Crezi că prietenele tale nu s-au bucurat de mângâieri pe sâni? Te asigur că marea majoritate au experimentat

deja plăcerea.

— Marea majoritate a prietenelor mele sunt deja căsătorite, sublinie ea. Şi bănuiesc că oamenii căsătoriţi îşi permit anumite libertăţi unul cu altul, încheie ea roşie toată la faţă.

— Unii mai mult decât alţii, mormăi Luis gândindu-se la bietele perechi care de multe ori îşi ridicau doar poalele cămăşilor de noapte şi terminau în cinci minute, foarte ruşinate de ceea ce făcuseră. Şi asta din vina bărbaţilor prea pudici. Bietele doamne! Ca să nu mai discutăm că marea majoritate dintre ei au făcut dragoste chiar înainte să se fi căsătorit.

— Nu pot să cred aşa ceva! rosti ea, total deconcertată.

Un grup de câţiva fermieri tocmai ieşeau din sala de bal, vocile lor spărgând liniştea nopţii, aşa că Luis o prinse pe Olivia de talie şi o duse în cealaltă parte a copacului, ascunzând-o de orice priviri curioase. Ea simţi scoarţa tare a copacului pe spate şi se sprijini recunoscătoare de ea.

— De ce nu? Este atât de plăcut.

Olivia constată că pierdea cumva şirul

discuţiei.

— Plăcut sau nu, domnule Fronteras…

— Luis.

— … tot nu ar fi trebuit să-ţi permit să-ţi iei asemenea libertăţi cu mine, aşa că mi-e ruşine pentru un asemenea comportament.

— Scumpa mea moralistă, şopti el tandru.

— Nu sunt scumpa dumitale! Te rog, nu-mi mai spune aşa!

— Dar eşti, doar că deocamdată nu vrei să recunoşti.

Olivia inspiră adânc, încercând să-şi revină şi să-şi ordoneze puţin gândurile.

— Relaţia noastră e mult prea recentă ca să permit asemenea fapte să se petreacă între noi, aşa că n-o să mai îngădui să…

El o cuprinse cu tot cu trunchiul copacului, făcând-o prizoniera lui.

— Nu, o întrerupse el, nu spune aşa ceva, pentru că după aceea vei vrea să-ţi respecţi decizia.

— Dar trebuie… începu ea şi se opri.

Luis trase o gură de aer în adâncul plămânilor, expirând-o şuierător. Nu putea s-o lase să-l alunge din viaţa ei. Olivia nu-i stârnise doar spiritul protector, sau dorinţa,

ci şi nevoia de a o face a lui. Nu putea doar s-o seducă şi gata, pentru că Olivia s-ar fi considerat „ruinată” şi nu s-ar mai fi măritat niciodată doar ca să păstreze în siguranţă micul ei secret sordid, ori ea era o femeie prea dulce şi onorabilă ca să merite aşa ceva.

Simţea că de abia acum înţelegea ceea ce mintea sa în ascuns ştiuse tot timpul, o voia pe Olivia şi avea de gând să facă orice ca s-o aibă.

Se aplecă şi mai mult asupra ei.

— Nu, nu trebuie. Am intenţii onorabile în ceea ce te priveşte. N-ai de ce să mi te împotriveşti, decât dacă nu mă placi absolut deloc şi ai vrea să dispar, ori eu nu cred că este cazul. Şi chiar de ar fi, tot n-aş pleca, încheie el foarte hotărât.

Olivia aproape că nu mai respira. Lăsă capul pe spate ca să-i poată studia chipul care se întrezărea în razele de lună ce apăreau şi dispăreau după cum se mişca frunzişul în vânt. Era aşa de uluită, încât nu reuşea să-şi adune gândurile.

Îi venea tare greu să-i priceapă spusele. Vroia să se însoare cu ea? Pentru că sigur la

asta se referise când amintise de „intenţii onorabile”. Dar cum ar fi putut? Era un nomad, singur recunoscuse. Nu avea nici măcar o casă.

Deşi întotdeauna visase să călătorească, în subconştient existase întotdeauna un cămin la care să se întoarcă. Iar acel cămin nu era casa părinţilor ei, ci propria ei casă, clădită şi aranjată laolaltă cu omul pe care-l iubea. Mai ales că îşi dorea copii, deci trebuiau să aibă şi o casă. Cum să se gândească să se mărite cu un om care nu-i putea oferi aşa ceva?

— N-ai nimic de spus? o îmboldi el. Poate că încă nu mă iubeşti. Olivia Millican, dar o s-o faci în cele din urmă. Pentru că eu n-am de gând să mă dau bătut.

Luis se aplecă şi începu s-o sărute, iar Olivia gemu uşor, pentru că dacă în acea după-amiază sărutul lui fusese ameţitor, acum era şi mai minunat, pentru că ştia precis Ia ce să se aştepte.

Se gândi deodată că ar fi trebuit să-i reziste, dar ignoră toate semnalele de avertizare din mintea ei. Nu intenţiona să-i reziste şi nici să se mai gândească la ce era

cuviincios sau nu, voia să savureze acel moment de bucurie intensă.

De altfel descoperi că o dată ce o luase pe calea aceea, era greu să refuze să revină din nou la ea. Mâinile sale cercetătoare şi fierbinţi îi regăsiseră sânii şi-i frământau uşor, fără ca ea să viseze să îl oprească. Propriile ei mâini se ridicară şi îi înconjurară gâtul, cercetându-i muşchii de pe spate şi afundându-se în părul des şi mătăsos de pe ceafă. Îl simţi cum se cutremura, ceea ce o făcu pe Olivia să tresară de încântare că-i putea oferi la rândul ei plăcere.

Luis gemu profund şi se îndepărtă de ea, respirând greu.

— Gata, fugi înapoi la bal, îi zise el, pentru că altfel o să ajungem să facem mai mult de atât şi chiar nu-i momentul şi nici locul potrivit. Mâine e duminică, ceea ce înseamnă că nu lucrez, ai vrea să mergem la plimbare călare?

Olivia se simţea incapabilă să gândească. Ce naiba să Ie spună părinţilor? N-ar fi fost de acord s-o lase la plimbare cu un bărbat pe care nu-l cunoşteau, cu atât mai puţin cu

un mexican rătăcitor.

Luis păru să înţeleagă situaţia, fără ca ea să-i fi spus ceva, aşa că zâmbi cu amărăciune.

— Sigur că nu, murmură el. Înţeleg. A fost o prostie din partea mea să-ţi cer aşa ceva.

— Luis, rosti ea încet, nu e... Dar din păcate era mai mult decât evident, aşa că renunţă.

— Este. Dar atunci când o să mă iubeşti, n-o să mai conteze. O sărută iar, foarte încet, apoi o prinse de umăr şi o întoarse cu faţa spre sala de bal. Gata, acum fugi înapoi înainte să boţim rochia asta frumoasă. Dar dacă mâine te decizi că vrei să ne plimbăm, vino pe drumul dinspre nord pe la două şi o să dai peste mine.

O împinse uşor, iar Olivia se îndepărtă de el cu paşi ezitanţi înapoi spre sala de bal. Ajunsă la intrare, oftă şi se amestecă printre petrecăreţi.

Era încă ameţită şi nu se putea concentra deloc, dar nu mai simţea povara ruşinii. Nu mai ştia ce să creadă.

Avea senzaţia că în numai câteva ceasuri, întreaga ei viaţă fusese cumva

redirecţionată pe o altă cale şi încă nu ştia încotro avea s-o ducă.

Ce ciudat, se simţise disperată la gândul căsătoriei cu Lucas, care-i putea oferi siguranţa materială, iar la gândul unei eventuale uniuni cu Luis, care n-avea ce să-i dăruiască în afară de o viaţă aventuroasă se simţea fericită şi surescitată.

Luis avea dreptate, deocamdată nu-l iubea, dar nici n-ar fi avut cum, de abia se cunoscuseră şi ea era oricum mult prea precaută ca să se arunce cu capul înainte într-o aventură. Cu toate astea, acceptase săruturile lui fără probleme şi-i plăcuse că o pipăise şi nu-l refuzase, deşi aşa ar fi trebuit. În plus, nu-şi putea scoate din minte ceea ce-i spusese.

Desigur, nu o ceruse în căsătorie aşa cum trebuia, îi spusese numai că intenţiile sale erau onorabile, o exprimare curios de formală pentru un om ca el.

Când îl văzu pe Kyle Bellamy venind spre ea, se refugie în grabă lângă Honora, care pocnea de încântare că totul decursese bine în „anul” ei de pregătire.

— Mamă, vreau să merg acasă, rosti ea

repede.

Honora se încruntă speriată. Olivia putea simţi cum toată grija Honorei se revărsa în acel moment asupra ei.

— Nu te simţi bine, scumpa mea?

— Am o durere de cap cumplită, iar zgomotul ăsta nu-mi prieşte deloc. Era cea mai veche scuză din lume, iar Olivia nu se simţea bine ştiind că-şi minţea mama şi nu reuşise să găsească ceva mai original.

— Hai că-l chem pe tatăl tău să te ducă acasă, înainte să plece în căutarea soţului, Honora îi oferi o privire plină de simpatie, ceea ce o făcu pe Olivia să ofteze, ştiind că mama ei se gândea la ceea ce se gândeau şi ceilalţi. Probabil că de dimineaţă tot oraşul va vui că ea şi cu Lucas probabil se certaseră, motiv pentru care el nu venise la bal, iar ea plecase de acolo mai repede din cauza unei dureri de cap.

Ştia că trebuia să le explice părinţilor că interpretase greşit intenţiile lui Lucas, care nu era altceva decât un prieten. Mai mult ca sigur că vor fi teribil de dezamăgiţi, însă nu trebuiau să-l mai privească pe bietul om ca pe un pretendent la mâna ei. Dar nu avea

chef de explicaţii în seara aceea. Deocamdată avea prea multe în minte.

Wilson îşi conduse fiica acasă, asigurându-se că se putea descurca şi singură. Olivia urcă direct în camera sa, unde se întinse pe pat în întuneric, recapitulând tot ceea ce se petrecuse de dimineaţă şi până în acel moment. Îşi aminti cum buzele lui Lucas se strânseseră în jurul sfârcului ei şi roşi toată de plăcere, punându-şi palmele peste sânii care deja se întăriseră. N-ar fi trebuit să-l lase…

Dar îl lăsase.

Nici a doua zi n-ar trebui să plece la plimbare cu calul pe drumul spre nord, îşi zise singură, însă ştia precis că exact asta va face.

CAPITOLUL 10

Oraşul era încă adormit şi foarte liniştit după picnicul şi balul de cu o seară înainte atunci când apăru şi Lucas a doua zi după-amiază. Slujba de la biserică se terminase, iar oamenii erau cu toţii acasă, odihnindu-se şi tratându-şi mahmureala. Fiind duminică, barul era aproape gol, având drept clienţi

doar câteva ajutoare de la ferme, care îşi încheiaseră treburile.

Ambele fete de la bar stăteau de vorbă cu clienţii, încurajându-i să bea şi mai mult. Tillie ridică privirea atunci când apăru Lucas în prag şi-i oferi zâmbetul ei larg, care dispăru atunci când acesta îi făcu un semn discret din cap. Mirată, se scuză şi se ridică de la masă.

Când se apropie destul de mult de el, Lucas îi zise încet:

— Haide sus la tine.

Tillie părea sincer amuzată.

— Mai ai probleme cu acea femeie?

— Haide sus! repetă el, nedorind să spună nimic într-un loc în care oricine putea trage cu urechea.

Ea urcă pe scările înguste înaintea lui, conducându-l, în timp ce Lucas simţea cum privirile celor din bar aproape că-i găureau spatele, ceea ce-l făcu să zâmbească cu amărăciune. Dacă ar fi ştiut ei ce vânt îl adusese acolo…

Camera lui Tillie era foarte mică, fiind în mare parte ocupată de patul dublu, deşi în colţuri avea o măsuţă de toaletă cu un

lighean mare în care se putea spăla şi un mic şifonier în celălalt. Oricum cămăruţa era surprinzător de curată şi mirosea a proaspăt.

Tillie se aşează pe pat şi puse picior peste picior.

— Îţi doreşti ceva anume în mod special? îl întrebă cu glasul ei cald şi vibrant, iar Lucas, aproape fără voie, se întrebă dacă nu cumva „specialul” ei nu era în stare să omoare un bărbat.

— Vreau o favoare, răspunse el.

Tillie izbucni în râs.

— Nu ştiu de ce, dar am ştiut că azi n-o să am parte de noroc. Mă rog, poate altă dată. Deci, ce anume pot să fac pentru tine?

— Ai bureţei din aceia mici care opresc o femeie să rămână grea?

Ochii ei mari prinseră a străluci deodată, iar el îi zâmbi şmechereşte drept răspuns, fără a fi deranjat deloc de ceea ce-i ceruse. Tillie nu avea să pună întrebări şi nici nu obişnuia să bârfească, iar amuzamentul; ei nu era deloc maliţios.

Fata se ridică şi se duse spre unul dintre sertarele, şifonierului micuţ.

— Să înţeleg că necazurile tale s-au încheiat? Bine, nu mă surprinde, nu îmi pari a fi genul de bărbat care să lungească treaba dacă nu e nevoie. Dădu deodată la iveală o cutie ceramică frumos colorată. De câte ai nevoie?

Acum venise rândul lui Lucas să râdă.

— De câte am nevoie? Habar nu am. Unul nu e suficient?

Tillie chicoti cu un sunet de clopoţel.

— Uite, ia mai bine trei. Ştii tu, pentru orice eventualitate.

Lucas mârâi nedumerit atunci când ea îi puse în palmă trei bureţei mici şi rotunzi, după care zâmbi din nou.

— Înmoaie unul în oţet, îl instrui ea. Bănuiesc că tu ai habar ce să faci cu el, pentru că pun pariu pe ce vrei tu, că doamna ta cea norocoasă n-are nici cea mai vagă idee.

Lucas scutură din cap, imaginându-şi deja ce certuri o să aibă cu Dee ca s-o convingă să folosească bureţeii, deşi nu putea să fie sigur, era un pic ciudat modul în care funcţiona mintea ei practică, erau anumite lucruri de bun simţ la care nu discuta şi

altele pentru care era gata să şi moară luptând, aşa că era foarte posibil să nu se împotrivească absolut deloc.

Ochii lui Tillie se întunecară deodată.

— Să ai mare grijă de femeia asta, Lucas Cochran, îi zise deodată foarte serioasă. N-ar fi deloc indicat ca oamenii din zonă să afle de voi doi, mai ales după ce a avut atâtea necazuri cu bărbaţii de aici.

Lucas ridică deodată capul, îngustându-şi ochii în mod periculos. Tillie ridică mâna ca să-l oprească să spună ceva.

— De la mine n-o să afle nimeni nimic, îl linişti ea.

— Dar tu de unde ai ştiut? întrebă el pe un ton calm, dar periculos. Ne-a văzut careva?

— Stai potolit, în afară de mine nu mai ştie nimeni nimic. Dar ştiu cine a lipsit ieri de la picnic şi s-a vorbit în tot oraşul cum nu te-ai mai dus seara la bal. Dee a venit ieri în oraş, avea treabă la magazin, numai că era totul închis. Eu eram afară, aşa am văzut-o. Mi-a făcut semn cu mâna. Am mai văzut-o şi înainte şi nu e deloc o snoabă. E o femeie dintr-o bucată cu mai mult curaj decât doi bărbaţi la un loc.

— Da, asta aşa e, încuviinţă Lucas.

— S-a vorbit mult despre tine şi fata bancherului, continuă Tillie. Îl măsură din cap şi până-n picioare. N-am putut să înţeleg combinaţia asta. Tu ai nevoie de o femeie dură, una care să poată să te înfrunte fără să clipească.

Lucas zâmbi din nou.

— Tillie, ştii al naibii de multe lucruri despre cei din jur.

— Am destul timp la dispoziţie ca să-i studiez.

Lucas băgă în buzunar cei trei bureţei.

— Cât îţi datorez?

— Sunt din partea casei. Data viitoare când fac comandă la New Orleans, te anunţ ca să poţi să-ţi comanzi şi tu o provizie bună.

Lucas se aplecă să-i sărută buzele moi şi cărnoase, fără să se grăbească, savurându-i frumuseţea. Când se ridică, Tillie clipi încântată.

— Doamne, nimeni nu m-a mai sărutat aşa, de la Charles Dupre... în fine, nu contează. Eşti sigur că nu vrei decât bureţeii?

El o prinse de bărbie şi o sărută din nou.

— Sunt foarte sigur, răspunse el. Trebuie să-mi păstrez vigoarea.

Tillie râse foarte încântată.

— Sunt convinsă că da. O să-mi distrugi reputaţia, ai venit sus cu mine, am râs ca nebunii şi cobori după nici cinci minute.

El îi zâmbi larg atunci când deschise uşa.

— Mai degrabă reputaţia mea o să se ducă naibii, toţi o să spună ca n-am izbutit să rezist nici cinci minute.

Ea flutură delicat din gene, în timp ce trecea pe lângă el.

— Sinceră să fiu, ar fi posibil, dacă izbutesc să pun mâna pe tine!

Lucas era foarte bine dispus atunci când o porni înapoi spre Double C. Având bureţeii în buzunar se simţea tare tentat s-o ia spre est şi să-i facă o vizită lui Dee, dar rezistă ispitei. Mai mult ca sigur că încă era îndurerată după ziua de ieri şi el nu era convins că s-ar fi putut stăpâni.

De departe se auzi tunetul, întărindu-i decizia de a merge direct acasă. Se uită spre cer, dar acesta era încă senin. Norii de furtună erau sigur încă ascunşi de cealaltă

parte a muntelui. Da, aveau mare nevoie de ploaie, pentru că zăpada de pe vârfuri nu era atât de multă pe cât ar fi avut nevoie. Însă în acel moment spera să ajungă acasă înainte să înceapă ploaia.

Luis ridică şi el privirea spre cer, după ce auzi tunetul. Olivia se uita atentă înainte, pentru că drumul era plin de hârtoape şi iapa ei păşea cu grijă.

— Sper să plouă şi să se aşeze puţin praful, rosti ea.

El spera să plouă din motive mult mai practice. Trecuse multă vreme de când nu mai avuseseră parte de o ploaie bună de primăvară, iar iazurile şi adăpătoarele naturale începuseră să scadă, şi nu era decât luna mai. Dar oricât de mult aveau nevoie de ploaie, spera sincer să mai aştepte vreo două ceasuri, pentru că nu-şi dorea ca timpul petrecut cu Olivia să se scurteze.

La început fusese foarte nervoasă atunci când apăruse călare alături de ea, aşa că Luis îşi impusese să se limiteze la conversaţie numai şi să se bucure de Ia distanţă de prezenţa ei. Acum părea

relaxată şi încordarea dispăruse cu totul. Şi oricât de mult şi-ar fi dorit s-o strângă în braţe, se bucura sincer că se simţea în fine în largul ei alături de el. Venise momentul ca ea să înceapă să-l cunoască mai bine. În afară de asta, erau multe lucruri pe care şi el îşi dorea să le ştie despre ea.

— Există vreo înţelegere între tine şi Lucas Cochran? o întrebă încercând să pară indiferent, studiindu-i cu atenţie chipul.

— Nu, răspunse ea. Nu mi-a spus niciodată nimic despre o eventuală căsătorie şi nici eu n-am deschis discuţia, deşi toată lumea a presupus acest lucru.

— Şi n-ai vrea să te ceară? E un om puternic, şi din ce am auzit, are de gând să-şi facă un imperiu din ferma aia.

— Îmi place de Lucas, dar este numai un prieten. Ce bine se simţea spunând acest lucru cu voce tare. Iar după cum se purtase cu o zi în urmă, Olivia era convinsă că era înnebunit după Dee. Dar dacă m-ar fi cerut, sinceră să fiu nu ştiu ce răspuns i-aş fi dat.

— Pentru că e bogat?

— Nu. Ştiu că am fost crescută în lux, dar n-am considerat că acest lucru mi se cuvine.

Numai că am deja douăzeci şi cinci de ani şi simt că dacă nu o să mă căsătoresc în curând, atunci o să rămân singură toată viaţa, ceea ce înseamnă că n-o să pot să am şi eu familia mea.

— Eu am treizeci şi doi de ani, îi mărturisi el, şi da, şi eu am început să-mi doresc să am propria mea familie.

Ea riscă o privire în direcţia lui şi apoi roşi.

— Dar de ce nu te-ai măritat până la vârsta asta? o întrebă el mai departe, liniştind calul care se speriase de o pasăre. Nu se poate să nu fi avut pretendenţi.

— Nu. Nimeni nu m-a cerut. Nu ştiu cum s-a făcut dar nu m-am îndrăgostit de nimeni şi se pare că niciun bărbat din preajma mea nu s-a îndrăgostit de mine.

— Să ştii că eu chiar am vorbit serios, legat de intenţiile mele cu tine.

— Ştiu, oftă ea. De ce naiba ai stat mai mult pe drumuri?

— Nu ştiu de ce, dar dorinţa de a rătăci pe drumuri apare ca ceva natural, ceva ce trebuie să faci, răspunse el, privind iar spre cerul încă senin. Se întrebă dacă era în

stare să-i explice totul în aşa fel încât să înţeleagă, întotdeauna am fost foarte îndemânatic cu arma. Nu m-am angajat niciodată ca pistolar, dar atunci când unul ca mine e iscusit în mânuirea unui instrument de omorât, cei din jur au tendinţa să nu-l mai accepte în mijlocul lor. Iar mai devreme sau mai târziu se trezeşte careva care crede că e mai rapid şi vrea s-o dovedească. Niciun oraş nu-şi doreşte să aibă vreun pistolar, pentru că automat îi va atrage şi pe alţii şi s-a dus liniştea şi pacea. O vreme am lucrat pentru fraţii Sarratt în New Mexico şi mai mult ca sigur că aş fi putut să rămân acolo, dar apoi a murit Celia şi o dată cu ea s-au dus şi motivele mele ca să mai stau într-un singur loc. După un timp mersul de colo-colo a devenit ceva natural pentru mine. Şi are magia lui, pentru căi mereu vrei să vezi ce poţi să găseşti după un munte şi pe urmă şi ce se afla şi după celălalt şi tot aşa. Mereu locuri noi şi chipuri noi, iar alteori doar o întindere pustie, cu mine fix în mijlocul ei, eu singur cu calul şi cerul. Am petrecut săptămâni în şir doar eu singur, fără să dau peste suflare

de om. Iar alteori, când sunt în vreun oraş mai aglomerat, mi-e dor de acea pustietate.

— Dar te-ai angajat la domnul Bellamy. Intenţionezi să rămâi la el?

— M-am angajat ca să am timp să mă odihnesc puţin şi să-mi strâng nişte bani. Mă aflu aici de mai bine de două luni şi deocamdată sunt foarte mulţumit îmi place zona şi-mi place şi oraşul, e mic, e liniştit şi construit pe baze solide.

Olivia observă că nu-i răspunsese Ia întrebare, dar simţea că n-avea niciun drept să-l mai preseze. Oare ce ar fi trebuit să facă pentru a-l determina să se stabilească locului? se întrebă ea disperată. O căsătorie? EI nu spusese nimic de genul ăsta şi n-avea sens să se amăgească atunci când ştia că nu asta era intenţia lui. De aceea ar fi fost o prostie să se gândească să se mărite cu el.

Numai că o fascina, aşa cum nimeni până atunci n-o mai captivase. Îi privi chipul întunecat şi-i admiră trăsăturile frumoase. Avea un fel de aură de pericol, deşi ea nu se simţise nicio clipă ameninţată alături de el. Ba mai mult, atunci când o privea, ei bine,

se simţea admirată şi protejată, ca şi cum el ar fi fost bariera între ea şi orice ar fi putut s-o ameninţe.

Din adâncul zării se auzi iar tunetul, de această dată mult mai aproape. Luis părea să regrete cumplit ploaia ce amenința.

— Ar fi mai bine daca ne-am întoarce.

Bunul ei simţ era de acord cu decizia lui, dar Oliviei îi venea să-şi scuture pumnul spre cer. Nu putea să mai aştepte şi ploaia încă un ceas sau două? De altfel era foarte posibil ca furtuna să nu se abată deloc asupra ţinutului lor, dar nu se puteau baza pe noroc.

Zâmbi văzându-i dezamăgirea înscrisă limpede pe chip. Luis îşi aduse calul mai aproape apoi se aplecă s-o sărute. Buzele ei se deschiseră primitoare pentru el, ceea ce aproape că-l sufocă. Însă din păcate calul său nu se simţea tocmai bine alături de iapa ei, aşa că se îndepărtă fără încuviinţare.

Un sărut trebuia să le ajungă deocamdată, altfel dacă mai stăteau aveau să fie prinşi în plină furtună. Opriră caii pe loc şi apoi îi întoarseră.

— Nu ştiu când o să mai ajung în oraş, îi

zise el după câteva momente, dar o să vin să te caut.

Olivia dădu să-l descoasă cum avea de gând să procedeze, însă tăcu pentru că era o întrebare extrem de jignitoare, pentru că ar fi insinuat că nu era suficient de bun ca să vină la ea acasă şi să o invite la plimbare. Dar nu de asta făceau eforturi să nu fie văzuţi de nimeni? Doar ştiau că părinţii ei ar fi obiectat imediat Era mai bine să le spună, cugetă Olivia, ca să afle că ea… Ce? se gândea să se mărite cu Luis? Fără să ştie unde şi cum aveau să trăiască? Honora s-ar îmbolnăvit de grijă. Părinţii ei erau mai degrab îngăduitori din fire, aşa că probabil nu i-ar fi interzis să se vadă cu Luis, în fond avea douăzeci şi cinci de ani nu mai era o şcolăriţă fără minte, pe care s-o încui î camera ei. Numai că acest lucru i-ar fi supărat, ori ea nu-şi dorea deloc aşa ceva.

Ca atare, ori îi supăra şi asta era, ori se strecura afară ca să-l vadă pe Luis în secret de parcă ar fi făcut ceva rău, însă nu era de acord cu niciuna dintre aceste variante. Singura soluţie ar fi fost să înceteze să se mai vadă, însă aşa ceva era inacceptabil. În

numai o zi el reuşise să spulbere vălul gri al dezolării în care se înfăşurase de atâta timp, făcând-o să se simtă vie şi caldă şi fericită atunci când era alături de ea.

Întotdeauna procedase ca o doamnă, mulţumindu-se să trăiască în limitele impuse de convenţii. Acum era prima dată când încălcase aceste limite şi i se părea minunat. Dacă urma să fie condamnată pentru asta, ei bine, atunci asta era, pentru că nevoia ei de a fi în apropierea lui era la fel de copleşitoare ca şi dorinţa lui de a rătăci din loc în loc.

Dee ridică privirea atunci când ropotul ploii se făcu auzit pe acoperiş, sunetul crescând ca intensitate, ajungând să acopere toate celelalte zgomote. O dată cu ploaia se făcu frig, cum însă n-avea chef să aprindă focul, se mulţumi să ia pătura de pe pat şi să se înfăşoare în ea în timp ce stătea comod în balansoarul ei.

Până în acel moment citise, dar cartea îşi cam pierduse farmecul. Lăsă capul pe spătar şi închise ochii, lăsând ca ropotul ploii s-o îndemne la somnolenţă.

Lucas nu apăruse deloc. Fusese agitată

toată ziua, pentru că se tot aşteptase să-l audă venind, cu privirea aceea intensă, care acum ştia că reprezenta de fapt dorinţa. Era destul de arogant ca să se aştepte ca ea să-l satisfacă de câte ori i se năzărea lui, numai că încă nu se hotărâse ce să facă.

Îl iubea. Acum recunoscuse acest lucru în sinea ei, întorsese situaţia lor pe toată părţile şi ajunsese la concluzia că nu exista nicio soluţie mai uşoară. Pentru că îl iubea, devenise vulnerabilă, ceea ce însemna că în cele din urmă avea să fie rănită. El n-o iubea, acesta fiind singurul lucru care l-ar fi făcut şi pe el vulnerabil şi ar fi păstrat echilibrul în relaţia lor.

Doar pentru că îl iubea nu însemna că devenise oarbă, Lucas era un om tare dur, unul care nu se dădea în lături de la nimic ca să obţină ceea ce-şi dorea. Era limpede că îl atrăgea din punct de vedere fizic, poate chiar şi ţinea un pic la ea, numai că nu era acelaşi lucru cu iubirea.

Pentru ea ar fi fost mult mai bine dacă ar fi pus punct relaţiei, însă nu ştia dacă era în stare de aşa ceva.

Lucas oricum nu avea să renunţe fără o

luptă zdravănă, iar ea se îndoia sincer de capacitatea ei de a-i ţine piept. Îl dorea cu o forţă atât de profundă încât o înspăimânta până şi pe ea, ştiind că ieşise cu totul de sub controlul său.

Exista o şansă destul de firavă ca sentimentele sale pentru el să se mai diminueze în timp, pe măsură ce avea să-l cunoască mai bine, însă se îndoia sincer de treaba asta.

Persoana lui avea s-o înfurie şi s-o învigoreze în acelaşi timp, dar niciodată nu avea să se plictisească alături de el. Fusese neatinsă de dragoste, pentru că până atunci nu mai cunoscuse vreun bărbat cu o voinţă la fel de mare ca a ei. Până la Lucas.

Omul acela avea s-o facă să-l iubească din ce în ce mai mult, pentru că-i plăcea la nebunie să se certe cu el şi să râdă împreună, ca apoi să facă dragoste ca nebunii.

În pofida asigurărilor lui că existau metode de protecţie, Dee ştia că era în pericol să rămână gravidă de fiecare dată când făceau dragoste.

Dacă aducea pe lume un copil nelegitim,

indiferent cât de mult l-ar fi iubit, i-ar fi distrus toată reputaţia faţă de oamenii din oraş. Iubea respectul celorlalţi pentru că numai ea ştia cât de mult muncise ca să-l obţină.

Poate că unii n-o plăceau şi mai mult ca sigur că majoritatea o considerau ciudată, dar toată lumea o respecta.

Ca atare, era bine să ia în considerare o eventuală sarcină, ceea ce o îndurera profund, aşa cum nu crezuse vreodată că ar fi fost posibil.

Era femeie în toată puterea cuvântului, plină de energie, legată de pământ, iar gândul la copiii pe care i-ar putea avea cu el, îi arunca în aer toată bucuria pe care o simţise cât fusese singură, devenind astfel conştientă că în viaţă mai erau şi alte satisfacţii la care nici măcar nu se gândise vreodată.

Vroia neapărat copii, îşi dorea să-i simtă cum se dezvoltau în adâncul fiinţei ei, să simtă guriţele lacome lipite de sânul ei, era disperată să-i vadă crescând şi apoi venind la ea cu nepoţei. Îşi dorea foarte tare să aibă copiii lui Lucas.

Poate că dacă rămânea însărcinată, atunci el va fi dispus să se însoare cu ea.

Alungă imediat gândul acela. Nu ţinea deloc să se mărite, nici măcar cu Lucas. O femeie devenea proprietatea unui bărbat din secunda în care se căsătorea cu el. Dee nu se temea că Lucas n-o va trata cu respect, dar nici nu suporta gândul că avea să-şi piardă independenţa cu greu câştigată, chiar identitatea pe care se străduise s-o facă recunoscută.

Gândindu-se mai bine, realiză că dacă rămânea însărcinată, atunci Lucas cu siguranţă că s-ar fi însurat cu ea, pentru că n-ar fi acceptat ca propriul său copil să nu-i poarte numele. În plus ar fi fost în stare s-o ia de soţie ca să pună mâna pe Angel Creek. Oricum ar fi fost, pentru ea nu era acceptabil, pentru că-şi dorea să fie iubită şi dorită pentru ea însăşi, nu de dragul unui copil sau al pământului din proprietatea sa.

Rămase înfăşurată în pătură multă vreme după ce ploaia încetă şi soarele apuse, cu capul sprijinit de spătar şi ochii mari larg deschişi, în timp ce examina cu grijă ce opţiuni i se deschideau înainte. Oricare

dintre ele avea să-i aducă durere, dar era dispusă să accepte orice suferinţă, numai ca să petreacă cât mai mult timp posibil alături de el.

CAPITOLUL 11

Ploaia din ziua precedentă nu fusese suficient de abundentă ca să mărească volumul râurilor sau să umple adăpătoarele, dar iarba era verde şi deasă şi aerul se limpezise de praf.

Lucas era obosit şi înţepenit după ce întreaga zi îşi însemnase viţeii, dar de câte ori ridica privirea şi se uita în jur, se simţea cuprins de un sentiment plăcut de pace şi linişte. Tot terenul cât zăreai cu ochii de jur împrejur îi aparţinea şi era cât se poate de fericit că se afla acolo.

Iubea pământul acela cu fiecare particulă din fiinţa lui şi n-ar fi rezistat la nevoie să şi ucidă ca să-şi apere căminul, aşa cum o mai făcuse şi înainte, în plus era dispus să moară pentru a-l apăra. Era gata oricând să verse sânge sau sudoare pentru ca ferma lui să fie tot mai prosperă.

Când termină de înfierat şi ultimul viţel,

care fugi mugind înapoi la mama sa, Lucas se ridică şi se întinse, mişcându-se dintr-o parte în alta pentru a alunga durerea din muşchi.

Se uită pieziş la soare, mai era cel mult un ceas până la apus, n-avea destul timp ca să meargă în casă să se spele şi să-şi schimbe hainele murdare şi apoi s-o ia prin trecătoare înainte de lăsarea întunericului ca să ajungă la Angel Creek.

Desigur, putea să meargă pe drumul lung ce trecea prin Prosper, dar asta ar fi însemnat să piardă două ore şi era foarte posibil să vadă cineva că se ducea la Dee. N-avea de gând să dea prilej de bârfe, aşa că drumul acela nu reprezenta o opţiune.

Ce să facă? O dorea nespus de mult, vroia să se învăluie în trupul ei, să-i simtă picioarele lungi şi zvelte cum îi înconjurau şoldurile. Privi din nou la soare, gândindu-se că poate merita să rişte să meargă prin trecătoare, dar în cele din urmă îşi dădu seama că era o prostie să încerce aşa ceva. Va trebui să treacă încă o noapte fară ea.

Nu petrecuse decât o singură după-amiază cu Dee, dar cu toate astea simţea nevoia s-o

vadă şi s-o aibă aproape la fel ca un drogat care căuta saloanele de fumat opiu din San Francisco.

Îi fusese foarte greu când îl pierduse pe Matt, iar de atunci fusese destul de singur, fără un suflet cu adevărat apropiat, dar ajunsese să se descurce.

Acum însă avea sentimentul că parcă nu mai era complet, ca şi cum o parte din el ar fi rămas agăţată la Angel Creek. Desigur, era ridicol, aşa că se mustră singur. Dee nu era ca orice altă femeie întâlnită, iar această deosebire clară de celelalte surate ale ei îl intriga de fapt. O dorea, asta era tot. Fusese o provocare să treacă de toţi ţepii ca să ajungă la miezul ei de lapte şi miere.

Lucas rămase o clipă nemişcat şi se întrebă deodată de când ajunsese să se mintă de unul singur.

Tunetul se făcu iar auzit, aşa că ridică iar privirea spre cer, pentru a treia oară. Administratorul său, William Tobias, credea că mai căuta semne de ploaie, aşa că îi zise:

— Nu cred că de data asta mai trece şi pe la noi. Mie mi se pare că se duce direct spre

munţi.

Omul acela ars de soare scuipă pe pământ cu furie.

— Tare mult aş vrea să plouă serios o zi. Nu avem încă secetă, dar tare mult mi-aş dori să avem un debit mai mare pe râuri şi să se umple bine toate adăpătoarele înainte să vină vara peste noi.

Lucas se gândi la Angel Creek şi la apa veşnică şi răcoroasă de acolo şi simţi cum se supăra iar pe tatăl său.

Terenul acela ar fi trebuit să facă parte demult din Double C, dar din cauza încăpăţânării tatălui său, locul acela minunat şi fertil se afla în stăpânirea unei femei încăpăţânate, care mai degrabă murea muncind din greu decât să asculte de raţiune.

Dar dacă tatăl său ar fi cumpărat Angel Creek cu atâţia ani în urmă, atunci tatăl lui Dee nu s-ar fi mutat acolo, iar el n-ar mai fi cunoscut-o niciodată pe fiica lui.

Lucas se încruntă încercând să pună în balanţă avantajul de a avea Angel Creek şi plăcerea de a face dragoste cu Dee. Încruntarea dispăru şi în locul ei apăru un

zâmbet vesel.

Angel Creek nu pleca nicăieri, în cele din urmă avea să pună mâna pe tot terenul. Şi se bucura sincer că nu fusese deja dat atunci când George Swann se mutase în vest laolaltă cu toată familia.

El şi cu administratorul rămaseră să privească în zare la norii de furtună care se duceau agale spre munte.

Furtunile de după-amiaza târziu erau ceva obişnuit prin părţile acelea în lunile de primăvară şi la începutul verii, aşa că amândoi bărbaţii se aşteptau să aibă parte de tainul lor de ploaie.

Resemnat că nu avea cum să mai ajungă la Dee, Lucas încălecă şi o porni încet spre casă. Dacă o cunoştea bine pe Dee, probabil că ajunsese la concluzia că el urma să o viziteze doar când i se făcea chef de amor, aşa că mai mult ca sigur avea să-l aştepte cu puşca pregătită, îşi zise zâmbind larg. La naiba, dacă stătea şi se gândea bine, poate chiar merita câteva alice bine înfipte în dos.

Dee ieşi din casă a doua zi dimineaţă, exact la răsăritul soarelui, când lumina sa blândă poleise totul în jur cu un roz

translucid. Se întinsese automat după tava mare cu care hrănea găinile, dar îşi retrase mână vrăjită de natură şi de răsărit.

Pacea acelei dimineţi o cuprinse cu totul. Întoarse spatele treburilor care o aşteptau şi o porni încet spre pajiştea acoperită de rouă ce scânteia precum o mină de diamante, în faţa ei se întindea verdele acela minunat smălţuit de culorile vesele ale florilor sălbatice, printre care deja zumzăiau albinele.

O porni printre ele, udându-şi fusta până la genunchi, numai că nu-i păsa. Unele zile erau de-a dreptul magice şi trebuiau savurate şi preţuite. Treburile puteau aştepta, însă acel răsărit avea să se ducă destul de repede şi nu avea să se mai repete aidoma niciodată.

Cerul de deasupra ei îşi schimbă culoarea de la roz translucid la un roz ca de perlă, apoi în sidef şi în cele din urmă în auriu deschis atunci când soarele apăru cu totul scăldând pajiştea în lumina sa caldă. Păsările prinseră să ciripească vesele, iar şopotul râului părea să poarte cu el mii de zurgălăi.

Se apropie încet de râu ca să privească la undele ca de cristal care săltau peste stânci. Sângele îi cânta în vene, iar inima i se umpluse de frumuseţe. Acela era căminul ei şi putea spune că trăia în paradis.

— Dee?

Îşi auzi numele deşi de abia dacă fusese şoptit, aşa că se întoarse să-l privească. Lucas era la câţiva paşi mai departe, iar în ochi îi licărea o emoţie greu de numit. Stătea nemişcat, de parcă trupul său aşa de frumos încremenise locului. O privea fără să clipească, iar forţa dorinţei lui o lovi cu putere. Trupul ei răspunse imediat la prezenţa lui. Pielea îi deveni deodată sensibilă, pulsul i se acceleră, sânii i se întăriră, iar pântecele se strânse în aşteptare.

Arăta ca o zeiţă din antichitate, iar Lucas aproape că nu mai reuşea să respire. Era foarte aproape de râu, înconjurată de flori sălbatice de trandafir, iar chipul ei exotic era la fel de senin şi visător precum răsăritul acela spectaculos. N-o mai văzuse niciodată aşa, relaxată şi fericită.

Lucas avea sentimentul că trupul parcă îi

creştea şi că mai avea un pic şi-şi ieşea din învelişul pielii. Se simţea ameţit şi se întărise. Nu-şi mai dorea nimic altceva decât să se scufunde în adâncul ei ca să-şi găsească alinarea.

Nu-şi amintea să fi traversat cei câţiva paşi care-i despărţeau, ştia numai că ea nici nu se mişcase, dar iată că o avea în braţe, cu trupul ei ferm relaxat şi cu buzele strivite de sărutul lui sălbatic.

O puse cu grijă jos, printre florile sălbatice şi parfumate ale trandafirilor, şi-i ridică fusta în poală. Bariera formată din pantalonaşii ei îl scotea din minţi, dar încercă să se calmeze şi să-i scoată frumos, fără să-i rupă, admirându-i apoi un moment coapsele frumoase în lumina soarelui.

Era aşa de umflat din cauza dorinţei, încât nu izbutea să-şi desfacă pantalonii, însă în cele din urmă se eliberă.

Cu o mână îi desfăcu pliurile delicate, iar cu cealaltă se ghidă singur spre interiorul ei. Privi în jos spre capul mare al mădularului său şi la deschiderea ei delicată, oftă şi o penetră dintr-o singură mişcare, gemând atunci când simţi cum se

închidea asupra lui, caldă şi umedă.

Dee acceptă greutatea lui deasupra ei, cuprinzându-i umerii cu braţele, întâmpinând cu plăcere invazia lui teribilă. Se simţea aproape insuportabil de întinsă de grosimea lui, dar exista şi plăcerea care stătuse ascunsă până în acel moment. Începu să-şi clatine uşor capul printre flori în timp ce se lăsa pradă pasiunii arzătoare.

Explozia de plăcere apăru pe neaşteptate, pornind dintre picioare şi cuprinzându-i întregul trup, lăsând-o să tremure neajutorată în urma ei. Ţipetele ei se ridicară în aerul limpede, în timp ce Lucas se cutremură deodată şi-i prinse şoldurile, forţând-o să rămână nemişcată, până ce se terminară şi ultimele spasme.

După aceea rămaseră tăcuţi. Apoi el se ridică şi se încheie la pantaloni, se aplecă şi-i culese pantalonaşii de pe jos şi apoi o luă şi pe ea în braţe, pornind agale spre casă. Dee îşi lăsă capul să i se odihnească pe umărul lui şi închise ochii. Tot nu găseau absolut nimic de spus.

Lucas era cutremurat de valul acela de dorinţă care-l asaltase. Făcuse dragoste cu

ea fără niciun fel de preludiu, fără s-o fi pregătit puţin înainte, însă nu se putuse abţine. În momentul acela pe lume nu mai existaseră decât ei doi şi nevoia lui nebună. Iar în clipa aceea ea ar fi trebuit să pună mâna pe puşcă, nu să-i stea aşa de cuminte în braţe.

Se aşează cu ea în poală pe un scaun de bucătărie, alintând-o şi mângâind-o, aşa cum ar fi trebuit să facă înainte să o penetreze. Dee oftă de plăcere, întorcându-şi nasul spre el ca să-i poată savura aroma.

— Te-am rănit? o întrebă el răguşit.

Ea se foi uşor, ca să-şi găsească locul mai bine.

— Nu. Într-adevăr, penetrarea lui fusese dură, dar n-o rănise, nu-i oferise altceva decât bucurie şi plăcere.

Nu părea deloc supărată, ci arăta ca o femeie iubită. Dintre toate reacţiile la care se aşteptase Lucas, ceea ce se petrecea în acel moment îl descumpănea. Iar de expresia de mulţumire de pe chipul ei, ei bine, de aşa ceva nu se va sătura niciodată.

— Am adus bureţeii, rosti el vesel, zâmbind ironic. Nici măcar nu se gândise la

ei, dar oricum nu conta pentru că nu se putuse stăpâni.

Dee deschise ochii şi zâmbi la rândul ei.

— Şi credeai c-o să ne ferească de acolo din buzunar? Se ridică curioasă. Ia să vedem cum arată.

El o puse pe un singur picior ca să-l poată întinde pe celălalt şi să bage mâna în buzunar de unde scoase bureţeii în cauză. Ea se uită la ei cum stăteau în palma sa plină de bătături, apoi alese unul, îl pipăi bine şi-l puse la loc.

— Sunt nişte bureţi normali, rosti ea, vizibil dezamăgită.

Lucas zâmbi, ştiind că ea se aşteptase la ceva mult mai exotic şi obraznic.

— Da, ştiu, dar bănuiesc că oţetul este cel care face de fapt toată treaba.

— Ei bine, acum e deja prea târziu.

— Dar n-o să fie pentru data viitoare.

Ea îl privi cu ironie.

— Da, dacă nu vii după mine aşa cum merge taurul după vacă.

— Cum data viitoare nu e aşa de departe în viitor, cred că pot să-ţi promit, rosti el.

— Dar am treburi de făcut şi nu le pot

amâna.

— Lasă că te ajut şi eu.

În mai puţin de o oră erau în pat amândoi, iar trupurile lor goale erau deja încordate din cauza tensiunii care se acumulase. Micul burete înmuiat în oţet stătea cuminte pe o farfurioară pe noptieră. Când niciunul dintre ei nu mai putea aştepta, Lucas îi arătă cum să bage bureţelul, degetele sale lungi pătrunzând-o şi aproape ducând-o la orgasm fără el. Rămaseră să facă dragoste până la epuizare, după care, cu ultimele puteri, Lucas trase un cearceaf peste ei, chiar înainte să adoarmă cu ea în braţe. Era fericit până în măduva oaselor.

După ce se treziră, Lucas dădu să facă iar dragoste cu ea, însă Dee se luptă să se elibereze din braţele lui.

— Nu mai vreau! protestă ea.

— Naiba să te ia, eşti cea mai ciudată femeie pe care am cunoscut-o până acum, murmură el. Acum de ce nu vrei?

Dee ridică din umeri, nemulţumită.

— Pentru că nu vreau să mă striveşti iar.

Lucas îşi trecu degetele prin păr. Doamne, oare ce-şi imaginase? De ce era surprins

acum? Era de mirare că nu-l refuzase mai devreme, dar, desigur, nu avea încă prea multă experienţă.

— Atunci stai tu deasupra ca să nu te mai strivesc, rosti el.

Imediat ochii ei verzi se aprinseră de interes. Lucas vedea cât de ispitită se simţea la gândul că ea avea să controleze cum făceau dragoste şi implicit şi pe el. Ar fi vrut să-i râdă în nas, dar se temea că rămânea după aceea cu buza umflată.

El unul era încântat să zacă pe spate şi să lase o femeie să-l călărească, însă imaginaţia i-o luă razna atunci când şi-o închipui pe ea încălecându-l, dezlănţuită, cu sânii bogaţi deasupra lui, de abia atingându-l.

— Nu ştiu cum să fac, rosti ea.

El o prinse cu mâinile de talie, trăgând-o mai aproape.

— Îţi arăt eu cum, o linişti. Numai cu gândul la ce urma şi se întărise iar.

Dee se arătă mai mult decât încântată. Atunci când se lăsă deasupra lui, cuprinzându-l între faldurile calde ale feminităţii ei, Lucas se prinsese deja cu

mâinile de căpătâiul patului, încercând să se controleze. Respira greu şi ţinea ochii închişi, savurând plăcerea sălbatică pe care Dee i-o oferea cu generozitate.

De această dată ea fusese cea care îl sedusese, cu sărutări dulci pe faţă şi pe piept şi cu mângâieri. Atunci când se urcase călare pe el, îşi frecase sânii de pieptul şi apoi de bărbăţia lui, aducându-l aproape de nebunie.

Apoi se lăsase direct peste el, înfăşurându-l în căldura ei, ceea ce-l dusese pe marginea orgasmului. Lucas se gândi apoi la toate celelalte lucruri pe care mai putea s-o înveţe, dar pe moment şi aşa de abia reuşea cu chiu cu vai să nu se facă de ruşine, când ea era în culmea încântării crezând că-l avea la mila ei, torturându-l până la deliciu.

Dee începu să se mişte încet, ritmic, cu ochii închişi în timp ce plăcerea se clădea tot mai puternică în interiorul ei. Experimenta extazul pur şi ştia că nu avea să regrete niciodată acele momente, indiferent de ce urma să se mai întâmple. Şi nu neapărat plăcerea fizică i se părea

preţioasă, ci legătura care se formase între ei datorită acelei plăceri.

Gândurile i se întunecară, atunci când explodă deodată în ţipete de încântare, fără să-şi fi dat seama că şi el tocmai îşi aflase uşurarea laolaltă cu ea. Căzu extenuată peste pieptul lui.

Atunci când el plecă de acolo aproape că se întuneca afară, iar Dee, privind în urma lui, ştiu că legătura care se formase între ei nu avea să fie niciodată sfărâmată.

CAPITOLUL 12

Iunie veni cu tot cu seceta. Era teribil de frustrant pentru că în fiecare după-amiază ascultau tunetele şi vedeau norii de lângă munte cum ameninţau să vină şi peste zona lor, însă degeaba, aceştia se scuturau deaspra munţilor, ocolind parcă înadins micul lor orăşel.

Fiecare zi venea la fel de fierbinte şi de uscată ca precedenta, iar Lucas începu să-şi facă griji serioase, deşi la Double C aveau încă provizii bune de apă. Însă nu avea de unde să ştie cât urma să dureze acea secetă şi nu mai era vorba de adăpătoare sau de

râuri ci de iarba care se usca înainte de vreme, iar în locurile în care fusese deja păscută, nu mai creştea niciun fir proaspăt. Vitele mergeau la păşunat din ce în ce mai departe în fiecare zi, întorcându-se apoi seara pentru apă. Acele drumuri lungi şi iarba săracă le slăbiseră şi se vedea cu ochiul liber. Nu-i plăcea deloc situaţia în care se afla, dar, din păcate, nu avea ce să facă, decât să se înfurie ca prostul.

După ce n-o mai văzuse pe Dee două săptămâni întregi, o porni spre Angel Creek, lăsând totul baltă la fermă, pentru că nu mai suporta să mai stea nici măcar un minut fără ea. Era agitat şi iritat nu doar din cauza frustrării sexuale ci şi pentru că nu şi-o mai putea alunga din minte. Nicio altă femeie nu mai intervenise vreodată în gândurile lui, nelăsându-l să-şi vadă de treabă şi invadându-i somnul.

Dorinţa lui pentru ea nu se mai domolise, ba din contră, acum o vroia şi mai mult cu cât trebuia să fie totul un secret, chiar şi faţă de oamenii săi.

Dacă cei de la fermă se întrebaseră vreodată unde mai dispărea, niciunul nu

avusese tupeul să-l întrebe. Lucas bănuia că suspectau că mergea la Olivia, ceea ce însemna că nu-şi permiteau să facă remarci despre o doamnă, faţă de cum ar fi reacţionat dacă ar fi fost vorba de altă femeie.

Pe Lucas îl înfuria cumplit gândul că oamenii ar fi putut s-o considere pe Dee cu ceva mai prejos decât Olivia, dar nu putea să spună nimic pentru că nu dorea să devină cumva ţinta lor, aşa că era obligat să-şi ţină gura bine închisă.

Dee stătea pe verandă când ajunse el acolo, se legăna încetişor şi nu făcu niciun efort să se ridice ca să-i iasă în întâmpinare. Probabil că era supărată pe el, îşi zise singur cu un oftat, dar se decise imediat după aceea că n-avea de ce. Dacă Dee ar fi fost furioasă, l-ar fi înştiinţat de cum l-ar fi văzut Mai mult ca sigur că era doar toropită de căldură.

Îşi duse calul în grajd unde era mai răcoare şi în timp ce venea înapoi spre casă privi în jur observând că totul era verde, când peste tot în restul ţinutului iarba se uscase, la fel ca şi frunzele din copaci. În

comparaţie cu restul zonei, Angel Creek era o adevărată oază. Se opri şi privi în jur cu atenţie. Grădina ei era înfloritoare şi mai departe se vedea pajiştea cu iarbă verde. Auzea chiar şi murmurul apei din râul repede, cel care ferea valea de uscăciune şi o hrănea.

Valea nu era însă suficient de mare ca să-i adăpostească toate vitele, dar dacă ar fi fost a lui, atunci ar fi fost piesa de siguranţă în cazul secetei prelungite. Aici puteau supravieţui destule vite ca să nu piardă tot. Da, dacă ar fi adus aici jumătate din cireadă, cele rămase la Double C ar fi putut supravieţui cu ce resurse mai avea acolo.

Dee continua să se legene atunci când urcă treptele verandei. Ţinea ochii închişi, dar piciorul menţinea aceeaşi mişcare ritmică a balansoarului.

— Îţi dau cinci mii de dolari pe Angel Creek, rosti el în loc de bună ziua.

Ochii aceia verzi se deschiseră, îl cercetară o clipă, înainte ca genele negre şi dese să-i acopere la loc.

— Nu e de vânzare.

— La naiba, izbucni el. Ţi-am oferit de

două ori valoarea fermei.

— Tot ce se poate, murmură ea. Dacă mi-ai oferit cinci mii, înseamnă că atâta valorează.

— Şapte mii.

— Nu e de vânzare.

— De ce nu vrei tu să fii un pic rezonabilă?

— Sunt foarte rezonabilă, răspunse ea. Ăsta este căminul meu. Nu vreau să-l vând.

— Zece mii!

— Încetează!

— Ce o să te faci când o să fii prea bătrână ca să mai poţi lucra singură pământul? Aici vorbim de muncă grea, pe care n-o să poţi s-o mai faci multă vreme de acum încolo. Acum eşti tânără şi puternică, dar cum o să-ţi fie peste zece ani?

— O să te anunţ peste zece ani, i-o întoarse ea.

— Gândeşte-te la ce fel de afacere te-ar tenta să-ţi deschizi, iar eu o să aranjez totul. N-o să mai primeşti o asemenea ofertă de la nimeni altcineva.

Dee se opri din legănat şi deschise ochii. Lucas o privea cu atenţie, pentru că ştia că izbutise s-o scoată bine de tot din pepeni.

Era ca şi cum ar fi împuns deliberat un tigru ca să-l atace. Însă obosise de faptul că ea nici nu voia să-l asculte atunci când discuta despre o eventuală vânzare a fermei ei. Poate că nu va avea câştig de cauză, dar măcar o făcea să-l asculte.

— Nu e la fel de interesantă precum oferta pe care mi-a făcut-o Kyle Bellamy, rosti ea în bătaie de joc.

Lucas se înfurie şi mai şi. Îşi putea imagina cam ce ofertă îi făcuse netrebnicul acela. Când de abia o cunoscuse pe Dee nu-i plăcuse să afle că Bellamy era la fel de interesat de Angel Creek, dar acum gândul că ar fi putut să pună mâna pe Dee îl scotea din minţi.

— Da, îmi imaginez ce ofertă ţi-a făcut, rosti el printre dinţii încleştaţi.

— Mă îndoiesc, rosti ea cu un zâmbet dulce care-l puse imediat în gardă. Mi-a cerut să mă mărit cu el.

De această dată Lucas luă foc. Pupilele i se strânseră ca nişte puncte de ură.

— Nu şi dacă pot să fac ceva în privinţa asta, rosti el încet.

— Asta e decizia mea, nu a ta. Dar l-am

refuzat.

— Când a fost aici? o întrebă aproape sufocat.

Dee dădu din umeri.

— Înainte să vii tu înapoi în oraş.

O parte de supărare i se risipi, realizând că Dee nu vorbea despre ceva recent. Dar dacă Bellamy se mai apropia de Angel Creek, cel mai bine ar fi fost să apară acolo doar pentru a-i spune adio.

— Nu vreau să mai treacă pe aici, rosti pe un ton plat, în caz că ea mai avea cumva vreun dubiu.

— Păi nu eu l-am invitat, rosti ea, după care adăugă: nici pe tine nu ţin minte să te fi invitat. Nu e ciudat? Amărâţii, care chiar ar fi avut nevoie de un cămin, nu m-au vrut decât pentru sex, tu şi Bellamy aveţi destul pământ, dar parcă tot nu vă ajunge. Însă trebuie să recunosc că Bellamy vrea Angel Creek mai mult decât tine, de vreme ce m-a cerut în căsătorie.

Lucas se încordă deodată, simţind parcă primejdia.

— Asta te-ar interesa? întrebă el precaut. Avea sentimentul că în acel moment păşea

pe nisipuri mişcătoare şi un singur pas greşit ar fi putut să-i fie fatal. Îşi dădu seama încurcat că-şi ţinea respiraţia în timp ce aştepta un răspuns din partea ei.

Dee însă nu-l privea, ci se uita în zare.

— Măritişul ar fi mai rău decât dacă aş vinde. Din cele două rele, dacă aş vinde măcar mi-aş păstra independenţa.

Lucas se simţi copleşit de dezamăgire. Până în acel moment nici nu-şi imaginase cât de mult îşi dorise să spună că da, se va mărita cu el. Acum însă, răspunsul ei îl paralizã aproape.

Ştiuse încă de prima dată când făcuse dragoste cu ea că-i nenorocise planurile de a se însura cu Olivia. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi acceptat niciodată să fie amanta unui om însurat, chiar dacă nici lui nu i-ar fi convenit deloc, pentru că n-ar fi fost deloc corect faţă de Olivia.

Dee îi spusese de când se cunoscuseră că nu intenţiona să se mărite. Ca să fie cinstit cu sine, nici el nu se gândise vreo clipă să se însoare cu ea, pentru că nu se potrivea niciunde în planurile lui. Fusese pregătit să o ia dacă rămânea cumva gravidă, deşi nu

se gândise dacă ea l-ar fi acceptat chiar şi atunci, dar cum nu fusese cazul, evitaseră să dezbată acel subiect.

Acum însă discuţia se deschisese, iar refuzul ei îl lovise chiar în moalele capului. Acum şi-o dorea nespus de mult pe Dee de soţie, şi nu pentru că s-ar fi potrivit planurilor sale, pentru că din contră, l-ar fi stânjenit enorm.

Dar alături de ea se simţea liber să râdă, să se joace, ba chiar să şi ţipe la ea, fără a-şi face probleme că i-ar răni sentimentele, pentru că Dee ar găsi imediat ac de cojocul lui. Iar în pat era neinhibată şi liberă, lăsându-i acces nestânjenit la corpul ei şi explorându-l cu interes pe al lui. În cele din urmă avea să izbutească s-o modeleze după voia lui.

Da, s-ar fi însurat cu ea pe loc dacă l-ar fi acceptat, numai că Dee nu voia să se mărite cu nimeni. Căsătoria ar fi făcut-o să se simtă ca într-o cuşcă, ceea ce nu ar fi permis niciodată.

— Atunci ia banii, o îmboldi el, evitând s-o privească pentru ca ea să nu-i citească adevărul în ochi. Ai destui bani ca să

investeşti într-o afacere şi să-ţi şi rămână să trăieşti liniştită tot restul vieţii. În felul ăsta vei rămâne independentă şi nici nu va trebui să te omori muncind pământul. La naiba, dacă ai vrea ai putea să-ţi cumperi o altă fermă, chiar mai mare ca asta şi să-ţi angajezi ajutoare.

— Dar n-ar fi Angel Creek, rosti ea. Îmi place aici. M-am îndrăgostit de locul ăsta din prima clipă când 1am zărit. Şi datorită lui am găsit un motiv să trăiesc mai departe, îşi zise în gând. În schimbul puterii sale de vindecare, ea devenise paznicul acelui loc, cea care avea grijă de el. Uneori simţea o teamă superstiţioasă că era de fapt asemenea unei plante pe care dacă o smulgeai de acolo, avea să moară cât de curând.

Din păcate, cugetă Lucas cu amărăciune, n-o să iubească niciodată un bărbat la fel de mult cum îşi iubea ferma şi pământul de acolo. Mai degrabă ar fi preferat să-l aibă drept rival pe Kyle Bellamy decât să se pună cu Angel Creek, pentru că pe Bellamy l-ar fi putut alunga cu uşurinţă, dar cum se putea măsura cu o bucată de pământ?

Îşi aminti cum o găsise în dimineaţa aceea în zori, înconjurată de flori sălbatice şi cu expresia aceea de iubire profundă pe chip, realiză el cu gelozie – iubire pentru locul acela, pentru apa cristalină şi pentru pajiştea verde, pentru grădina ei de legume, nu pentru el.

Ce naiba, putea s-o înţeleagă atât de bine, doar şi el îşi iubea ferma la fel de mult. N-o putea condamna doar pentru că se asemănau aşa de mult. Poate de asta se şi simţea atât de bine în compania ei, pentru că într-un fel era egala lui. Dar la naiba cu toate, doar nu-i ceruse să se mute în altă ţară!

Se ridică deodată de pe scaun şi-i întinse mâna.

— Hai să mergem înăuntru, îi zise deodată. Avea mare nevoie de ea. Doamne cât de mult o dorea!

Numai că ea nu-i luă mâna ci se mulţumi să-l privească precum o pisică.

— Dacă ai bătut drumul până aici doar pentru treaba asta, îmi pare rău să-ţi spun, dar o să pleci dezamăgit. Mi-a venit ciclul.

Da, era dezamăgit, dar nici n-avea chef să

plece de acolo. Chiar dacă nu puteau să facă dragoste, avea nevoie de ea şi în alt fel. Aşa că rămase mai departe cu mâna întinsă.

— Atunci vino să stai la mine în braţe ca să mă scoţi din minţi.

Chipul ei se lumină deodată şi-i acceptă mâna întinsă ca s-o ajute să se ridice. Era întotdeauna gata să-l scoată din minţi.

Din păcate însă, petrecură mai mult timp discutând decât giugiulindu-se. El chiar vorbise serios când îi spusese că voia s-o ţină în braţe, aşa că Dee i se instalase în poală imediat ce el se aşezase în fotoliul cel mare din faţa vetrei.

Atunci se apucă să-i povestească despre ce planuri avea cu vitele şi cum vroia să le încrucişeze, cum intenţiona să se extindă şi cum dorea să-i influenţeze pe politicienii din Denver ca să-i susţină ideile.

Pe întâi iulie cetăţenii din Colorado trebuiau să voteze ratificarea constituţiei statului, după care rămânea ca guvernul federal să voteze înfiinţarea statului lor şi admiterea în Uniune.

Când îi explică ce anume însemna ca teritoriul lor să se transforme în stat, ea se

ridică deodată de pe umărul lui şi se încruntă.

— Nu ştiu dacă vreau ca o mulţime de oameni să vină să se instaleze aici. Mie-mi place exact aşa cum e acum.

— Ăsta este progresul, iubirea mea. Dacă vin mai mulţi oameni aici asta e bine pentru afaceri, unde mai pui că vom avea după aceea şi cale ferată. Căile ferate sunt cheia succesului. Colorado nu va fi cu adevărat civilizat fără ele.

— Dar ce mare diferenţă o să facă?

— O să ne umplem de bani, răspunse el simplu. Şi este limpede de pe acum că nu poţi să faci absolut nimic dacă n-ai bani.

— Dar chiar nu vreau să se schimbe toate pe aici, rosti ea, cuibărindu-se la loc cu capul pe umărul lui. Mie nu-mi plac deloc schimbările.

— Din păcate totul se schimbă, oftă el, în timp ce-şi plimba degetele prin părul ei. O sărută uşor pe tâmplă atunci când ea îşi vârî nasul în gâtul lui şi o strânse mai bine în braţe, ca şi cum ar fi vrut s-o ferească de schimbările care aveau să dea năvală peste amândoi.

Pentru Olivia devenise un obicei să iasă la plimbare călare duminica după prânz. Uneori se întorcea fără să-l fi văzut pe Luis, când îşi ascundea dezamăgirea sub masca ei de un calm imperturbabil, dar cel mai adesea el îi apărea în spate pe neaşteptate.

În rest nu se întâmplase deloc să-l vadă în timpul celorlalte zile, pentru că munca de la fermă îl ţinea mereu ocupat. Zilele între acele dupăamieze de duminică parcă de abia se târau, iar atunci când era cu el, timpul zbura neîndurător.

Era atât de obsedată de întâlnirile cu el încât ajunsese să-şi ignore toţi prietenii, inclusiv pe Dee, ceea ce o făcea să se simtă vinovată, pentru că avea atâtea de povestit.

Însă nu părea în stare să se mai gândească şi la altceva decât la Luis. Inima o pornea la galop din clipa în care el apărea alături de ea, ceea ce o făcea aproape să se sufoce, mai ales acum când era aşa de cald afară.

Renunţase la jacheta pe talie a costumului de călărie, dar convenţiile susţineau că trebuia să poarte bluza de dedesubt bine închisă pe gât şi cu mânecile trase până pe

încheieturile mâinilor. Vremea aceea neobişnuit de caldă o făcea să sufere, iar reacţia pe care o avea atunci când Luis era alături de ea înrăutăţea şi mai mult situaţia.

Se uita cu jind la cămaşa larg descheiată a lui Luis, fiind invidioasă de-a dreptul că bărbaţii îşi puteau permite să se îmbrace atât de lejer. De obicei gândurile ei fugeau de la modă la pieptul dezgolit al lui Luis, moment în care se încingea toată.

Luis observase felul în care se uita la pieptul său şi modul în care după aceea roşea. Deşi Olivia încă nu-şi dădea seama, se obişnuise cu dorinţa fizică dintre ei. Cum fiecare duminică trecea fără ca între ei să se petreacă nimic serios, îşi permiteau numai să se sărute, devenea tot mai frustrată. E adevărat, era încă inocentă, dar era şi femeie şi avea nevoile şi dorinţele normale ale unei femei.

Ziua în care avea să vină ea la el să ceară mai mult se apropia cu paşi repezi, iar Luis spera să se întâmple cât mai curând pentru că mai avea un pic şi murea de cât era obligat să se abţină.

Niciodată înainte nu aşteptase aşa de mult

o femeie, dar niciuna dintre ele nu fusese asemenea Oliviei.

O dată cu trecerea zilelor, căldura devenea din ce în ce mai rea, iar plimbarea călare în soarele amiezii devenea tot mai istovitoare atât pentru cai cât şi pentru călăreţi. Într-o duminică după-amiază spre sfârşitul lunii, Luis găsi un loc ferit cu umbră deasă sub un pâlc mare de copaci, unde descălecă cu graţia-i obişnuită.

— Hai să lăsăm caii să se odihnească, îi zise el, ajutând-o să descalece. O să pornim înapoi la drum după ce se mai domoleşte arşiţa asta.

Olivia era mai mult decât fericită să se odihnească puţin la umbră. Îşi şterse chipul asudat cu o batistă şi-l privi pe Luis cum le dădea cailor apă şi apoi le lungea frâiele ca să poată paşte în voie. După ce termină, se aşeză alături de ea pe iarbă şi-şi scoase pălăria, apoi îşi şterse faţa cu mâneca.

— Tu nu vrei puţină apă? o întrebă.

Olivia izbucni în râs, amuzată că venea pe locul doi după cai.

— A mai rămas ceva?

— Am luat o ploscă plină. Smulse un fir de

iarbă cu care se apucă să-i gâdile faţa. Întotdeauna să ai grijă mai întâi de animale. Ele sunt cele care te vor păstra în viaţă.

— Cum ne aflăm la mai puţin de o oră de mers pe jos până în oraş, cred că o să supravieţuim şi dacă rămânem fără apă, rosti ea cu gravitate, după care izbucni în râs.

Luis privi la albastrul cerului pe care strălucea soarele nemilos.

— Dacă n-o să plouă în curând, situaţia o să fie de-a dreptul disperată. Râurile şi pârâurile de la Bar B aproape că au secat şi îmi închipui că şi la celelalte ferme e cam la fel.

— Nu mi-am dat seama că e aşa de rău, rosti ea, ruşinată că nu se gândise deloc la treaba asta. O să sece şi fântânile?

— Deocamdată apa de acolo e în regulă, dar n-ar fi cu totul imposibil.

Toţi fermierii din zonă, fie că erau mari sau mici îşi ţineau banii la banca tatălui ei. Dacă fermierii pierdeau tot, atunci veneau la rând comercianţii. Întotdeauna crezuse că banca era ceva sigur şi de abia în acel moment realiza că de fapt depindea de

oamenii care o foloseau şi dacă ei dădeau faliment, acelaşi lucru s-ar fi întâmplat şi cu tatăl ei.

Prosper păruse până atunci ferit de necazurile care se abătuseră asupra altor orăşele mai mici, păruse aproape la fel de stabil ca oricare alt oraş din est, dar iată că o secetă prelungită îl putea face în cele din urmă una cu pământul.

Oamenii n-ar fi putut să mai stea acolo dacă nu-şi puteau câştiga traiul. Aşa că s-ar închide toate prăvăliile şi cartierele ar rămâne părăsite, Prosper transformându-se astfel într-un oraş fantomă.

Tot ceea ce construiau oamenii era atât de fragil, la mila vremii sau a bolii sau pur şi simplu a ghinionului, iar supravieţuirea era de fapt un fel de loterie.

Se uită la soare iar în ochii ei se oglindea spaima. Lui Luis îi păru rău că menţionase seceta, pentru că oricum nimeni nu avea ce face. El unul era un fatalist convins, iar viaţa îl învăţase să accepte ceea ce nu putea fi schimbat şi dacă aveai noroc supravieţuiai, dacă nu, atunci asta era.

Dacă seceta avea să distrugă Prosper,

atunci o să-şi pună echipamentul pe cal, iar înainte să plece de acolo avea s-o ia şi pe Olivia cu el.

Viaţa era prea scurtă ca să-ţi faci griji din cauza schimbărilor. Putea fi la fel de fericit cu ea şi în faţa unui foc de tabără, dar la fel de bine s-ar fi simţit şi în faţa unui şemineu, cu un acoperiş deasupra capului.

Din păcate Olivia deja se agita speriată pentru oamenii care erau loviţi de secetă, iar el nu-şi dorea decât să-i culce capul pe umărul lui ca s-o ferească de toate aceste lucruri rele. Însă în loc de asta, se întinse mai bine pe pământ şi-şi aşează capul în poala ei, bucurându-se de moliciunea coapselor.

Presiunea pe care o exercita capul lui îi făcuse toată jumătatea inferioară a corpului să se încordeze din cauza contactului. Olivia îşi ţinu respiraţia, aproape copleşită de multitudinea senzaţiilor. Sânii i se întăriră aproape dureros de tare, deşi simţea cumva că-l proteja.

Atinse temătoare părul umed şi-l dădu deoparte de pe frunte. El oftă deodată, parcă uşurat. O dată ce căpătase suficient

curaj ca să-l atingă, nu vedea niciun motiv pentru care n-ar fi continuat, aşa că se apucă să-i traseze trăsăturile feţei cu vârfurile degetelor.

Luis ţinea ochii închişi.

— Ce bine miroşi, rosti el, întorcându-se cu faţa spre ea. Cu capul în poala ei, îi putea savura bine aroma de femeie, caldă şi dulceagă. Simţi cum se întărea tot mai mult.

Olivia zâmbi, gândindu-se la parfumul cu care se dăduse în acea dimineaţă, fericită că şi lui îi plăcea. Ba chiar îşi pusese o picătură şi între sâni, simţindu-se ca o adevărată curtezană. Se întrebă deodată ce ar face dacă s-ar apleca un pic cu sânii spre el. Oare îşi va vârî nasul în bluză, în căutarea acelui miros plăcut?

Numai că nu îndrăznea şi în acel moment îşi dori ca doamnele să nu fie obligate să stea şi să aştepte ca bărbaţii să preia mereu iniţiativa. Ca să nu mai pomenească despre faptul că doamnele nici măcar nu aveau voie să gândească aşa.

Privi în jos şi constată că el o urmărea cu un zâmbet ciudat. Atunci îşi dădu seama că fără voie, oftase.

— E aşa de cald, încercă ea să-i explice repede.

— Da, aşa e. De ce nu te desfaci la gât şi nu-ţi sufleci mânecile?

Dacă făcea cum zicea el, atunci bluza ei imaculată avea să fie sigur teribil de boţită la întoarcerea acasă. Numai că simţea că se cocea, iar dacă-şi dezvelea braţele poate mai simţea un pic de alinare. Nu se gândea să se desfacă la gât, cel puţin deocamdată, aşa că-şi suflecă mânecile.

— E foarte bine aşa, aprobă el, ridicând mâinile s-o desfacă şi la gât.

Olivia rămase nemişcată, în timp ce mâinile lui dibace desfăceau cu abilitate năsturaşii de la bluză. Îşi simţi gâtul liber şi o undă de aer îi răcori un pic pielea încinsă. Mâinile lui coborâseră sub claviculă.

— Este suficient, îl opri ea, încercând să pară calmă.

— Zici tu? Luis nu se lăsă păcălit şi continuă să-i descheie nasturii, unul câte unul. Mâinile lui se aflau în acel moment între sânii ei, atingându-i la fiecare mişcare. Ochii lui reflectau doar o senzualitate caldă. Buzele pline uşor depărtate păreau să

aştepte o trataţie.

Partea de sus a sânilor era deja expusă, iar la jumătatea lor se vedea dantela fină a furoului. Mâinile lui continuau să o descheie, lăsându-i bluza desfăcută până în talie. Ea continua să stea liniştită, de abia îndrăznind să mai respire.

Luis se mişcă mai într-o parte şi-i scoase bluza din fustă, desfăcând-o apoi larg. Sânii ei frumoşi rămăseseră acoperiţi doar de furoul subţire, iar prin pânza lui se vedeau deja sfârcurile obraznice. El le necăji uşor cu vârfurile degetelor, apoi ridică puţin capul şi puse buzele peste unul dintre ele. La început îl mângâie delicat cu limba prin materialul subţire de bumbac, apoi îl prinse între dinţi, ca să tragă uşor de el, senzaţiile acelea minunate aprinzându-i Oliviei un foc sub pântec.

Rămaseră astfel în linişte, înconjuraţi doar de muzica naturii, foşnitul frunzelor, nechezatul unul cal, bâzâitul insectelor. Iar el îi sugea un sfârc fără nici cea mai mică grabă.

Până la Luis ea n-avusese măcar habar că un bărbat ar fi putut fi tentat de sânii unei

femei. Întotdeauna se gândise la bebeluşii care sugeau, dar nu-şi imaginase că un asemenea act matern putea fi atât de erotic cu un bărbat. Buzele pline lipite de sânul ei şi ceea ce făceau ele nu putea fi confundat cu guriţa lacomă a unui bebeluş. Senzaţiile minunate pe care le avea în acel moment o copleşeau de-a dreptul iar carnea secretă dintre coapsele ei părea să fi luat foc. Fără să vrea, Olivia se aplecă mai mult deasupra lui pentru a-i permite accesul nestânjenit.

El răspunse trăgându-i sânul şi mai adânc în gură. Furoul era aşa de ud încât nici nu mai putea conta ca barieră, dar asta nu însemna că nu-i scotea din minţi pe amândoi. Disperată, Olivia îşi dădu bretelele jos de pe umeri, lăsându-le să cadă de-a lungul braţelor.

— Stai potolită, îi şopti el.

— Nu! Stai aşa! Uite! şopti şi ea la rândul ei, scăpând de furou şi oferindu-i sânul gol de această dată şi oftând înfiorată când el îi prinse iar sfârcul între buze.

Olivia îi luă capul în braţe şi-l strânse la piept, copleşită de căldură şi dorinţă.

Trupul ei vibra datorită senzaţiilor. Atunci

când el se ridică, aproape că oftă de regret, dar el o potoli imediat aşezându-i un deget peste buze.

— O să-ţi placă şi ce urmează mai departe, rosti el în timp ce-şi scotea cămaşa, lăsând la vedere pieptul lat acoperit de păr negru.

Olivia întinse mâna să-i atingă sfârcurile mici şi tari, minunându-se de cât erau de diferite de ale ei. Când le mângâie însă, se strânseră şi mai tare, iar Olivia ridică privirea spre el, observând că şi lui îi plăcea.

— Deci nu sunt chiar aşa de diferite, constată ea, continuând să-l pipăie mai departe.

Luis îi prinse mâinile şi i le lipi de pieptul său.

— Nu, nu sunt aşa de diferite şi-mi place foarte tare când mă atingi. Vreau să-ţi simt mâinile cum se plimbă direct peste pielea descoperită. Să ştii că simt absolut aceleaşi senzaţii ca şi tine atunci când sunt atins.

În acel moment îi eliberă mâinile, lăsând-o pe ea să-i exploreze corpul după bunul plac.

Olivia rămase o clipă nemişcată savurând ceea ce vedea în faţa ochilor, apoi începu

să-i pipăie pieptul lat, observându-l cum se mişca în ritmul respiraţiei, îi simţi bătăile puternice ale inimii, îi cercetă umerii puternici ce străluceau satinat în lumina soarelui, îi mângâie apoi coastele şi pielea foarte fină de pe abdomenul plat şi tare. Era un bărbat extraordinar de frumos.

Aproape fără să se gândească, se apropie şi-şi lipi buzele de gâtul lui, apoi îi gustă pielea. Luis se cutremură tot, iar mâinile o prinseră deodată de talie, trăgând-o aproape de el.

Incredibil, dar uitase cu totul că avea cămaşa descheiată şi un sân pe afară. Însă atunci când el o lipi de pieptul lui, Olivia aproape că ţipă din cauza senzaţiilor fabuloase. El începu s-o frece uşurel de părul de pe piept.

— Luis! Luis!

— Ce e scumpa mea? o întrebă el tandru. Vrei şi mai mult de atât?

Olivia îşi înfipse unghiile în braţul lui, de abia mai respirând.

— Da, răspunse ea. Te rog.

Luis izbucni în râs observând că manierele nu o părăsiseră nici măcar în focul pasiunii,

şi el de abia se abţinea ca să n-o facă a lui chiar acolo. Numai instinctul său infailibil legat de femei îl mai ţinea în frâu, pentru că, deşi o putea seduce cu uşurinţă, voia ca ea să-i cedeze pentru că-l iubea, nu doar din cauza unor nevoi fireşti, care întunecau mintea.

Atunci când avea să fie cu adevărat pregătită, o să-i dea singură de ştire. Până atunci însă, era dispus să se lase torturat ca ea să poată descoperi singură ce bine s-ar fi înţeles împreună, şi în pat şi în afara lui.

În următorul moment cedă rugăminţilor ei şi-i scoase bluza ca apoi să o descotorosească şi de furou, lăsându-i partea de sus a corpului complet goală.

Olivia roşi puţin, dar rămase nemişcată. Luis se ridică în genunchi şi o trase şi pe ea în aceeaşi poziţie, lipind-o cu totul de el, de la genunchi în sus, după care începu s-o sărute. O simţi cum tremură de plăcere atunci când sânii ei se lipiră de pieptul său tare.

Tot aşa o simţi cum se retrase atunci când dădu peste erecţia lui, ca apoi să revină la loc şi să-şi desfacă puţin picioarele ca să-i

facă mai mult loc exact între coapsele ei. Femeia aceea mai avea puţin şi-l omora cu inocenţa ei seducătoare.

— Vreau să pot să stau gol alături de tine, îi zise el. În fiecare noapte, scumpa mea. Şi după ce o să te măriţi cu mine o să te învăţ tot ce pot să facă împreună un bărbat şi o femeie, şi-ţi garantez că o să-ţi placă la nebunie.

Olivia îşi ascunsese faţa la pieptul lui. Nu o ceruse de soţie printr-o întrebare, scutind-o astfel de necesitatea de a-i răspunde. După felul în care o spusese, era clar că era sigur că ea se va mărita cu el.

Oare mai existau dubii? Olivia nu ştia. Era un pic speriată pentru că nu ştia ce fel de viaţă avea să ducă alături de el, rătăcind din ţinut în ţinut, deşi acest gând o şi surescita în egală măsură.

Nu ştia dacă îl iubea, ştia numai că de abia reuşea să supravieţuiască în timpul săptămânii, în aşteptarea acelei dupăamieze petrecute alături de el. În plus vroia să afle tot ce se putea despre dragoste, dar numai alături de el.

De când îl întâlnise pe Luis, înţelegea

acum care era secretul ascuns în spatele căsniciei fericite a soţilor Padgett. Era vorba de legătura dulce a cărnii, de plăcerea deosebită pe care o simţeau împreună atunci când se aflau goi în pat. Oare era dispusă să se mulţumească cu mai puţin de atât, acum că ştia la ce trebuia să se aştepte?

— Cred că te iubesc, rosti ea, privindu-i cu atenţie chipul. Dar nu sunt sigură. Când mă gândesc să mă mărit cu tine mă sperie la fel de rău ca atunci când mă gândesc că poate nu facem pasul ăsta. O să plecăm de aici? O să fiu nevoită să-mi părăsesc familia?

— Mai mult ca sigur, răspunse el, ferindu-se s-o mintă. Inima îi bubuia în piept gândindu-se că era foarte aproape de a obţine ceea ce-şi dorise.

Numai că ea părea tulburată la gândul de a-şi lăsa în urmă căminul sigur în care crescuse.

— O să avem parte de multe aventuri frumoase împreună, o să facem dragoste sub lumina stelelor, sau în tren, indiferent unde ne va purta acesta. Pe urmă o să avem şi copilaşii noştri, scumpa mea şi un cămin

în care să crească în siguranţă. Oare părinţii tăi o să fie de acord să aibă grijă de nepoţi atunci când ne-o mai apuca uneori cheful de bătut drumurile?

Olivia râse, însă în minte i se învârtejeau deja imaginile descrise de el. Nu putea spune dacă părinţii ei ar mai fi vrut să aibă de-a face cu ei. Oricum aveau să fie oripilaţi la gândul că odorul lor de fată avea să se mărite cu un nomad. Amândoi îşi imaginaseră altceva pentru ea, de aceea aveau să fie tare dezamăgiţi. Dar o iubeau şi în cele din urmă aveau să fie de acord cu alesul ei, însă asta nu însemna că nu o să-i îndurereze. Numai că nu mai putea continua cu acea tortură dulce, aşa cum nici el nu mai putea să suporte.

Ridică spre el ochii plini de lacrimi.

— O să-ţi dau un răspuns cât de curând, promise ea.

Dee veni pe verandă şi-i întinse Oliviei un pahar cu limonadă. Prietena ei părea groaznic de agitată şi stătea pe marginea balansoarului, ţinându-l înclinat în faţă. Îi studie chipul gândindu-se că n-o mai văzuse niciodată aşa.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă în cele din urmă.

Olivia sorbi din pahar apoi începu să-l răsucească între palme.

— Cred că m-am îndrăgostit, izbucni deodată. De Luis Fronteras. Şi mi-e frică.

— Luis Fronteras? se minună Dee. Cine mai e şi ăsta?

— Lucrează pentru Kyle Bellamy. E mexican. Şi un rătăcitor.

Dee fluieră de uimire, după care se aşeză şi ea. Era ca şi cum o regină se însoţea cu un om de rând.

— Vrea să mă mărit cu el, continuă Olivia.

— Şi tu ce ai de gând să faci?

Privirea pe care i-o oferi Olivia spunea în ce agonie era prietena ei.

— Nu suport gândul că n-o să-l mai văd. Dar măritişul ăsta o să-mi rănească părinţii şi nici asta nu vreau. Zău că nu mai ştiu ce să fac.

Dee nu era sigură ce sfat să-i dea. Ştia cât de importantă era familia pentru Olivia, la fel cum ştia că era imposibil să stai departe de omul pe care-l iubeai, chiar dacă bunul simţ îţi spunea că trebuie.

— Cum e?

— Blând, rosti Olivia, apoi se încruntă. Dar cred că este şi foarte periculos. Doar că este mereu foarte blând cu mine, chiar şi atunci când e… se întrerupse roşie toată la faţă.

— Excitat? o ajută Dee, zâmbind larg când Olivia se făcu precum sfecla.

— Lucas e la fel de tandru atunci când e excitat? i-o întoarse Olivia inspirată. Şi să nu-mi spui că nu ai habar pentru că nu te cred. La picnic nu putea să nu te caute prin mulţime, ca să nu mai vorbim că a plecat imediat după prânz şi nu s-a mai întors. Am crezut chiar de la bun început că e perfect pentru tine, încheie ea cu un zâmbet larg.

— Perfect? se minună Dee. E măgar şi arogant şi… se întrerupse, pentru că nu putea minţi. Îl iubesc, rosti pe un ton sec. La naiba!

Olivia izbucni în hohote de râs, stropindu-se toată cu limonadă.

— Am ştiut eu! Da, am ştiut! Şi? Te-a cerut de nevastă?

— M-a întrebat dacă o căsătorie ar fi preţul pe care-l cer pentru Angel Creek. Nu

prea e acelaşi lucru. Dee izbuti cu greu să zâmbească amar. Chiar dacă eu îl iubesc, asta nu înseamnă că el mă iubeşte pe mine.

— Îţi spun eu că da, răspunse Olivia. Dacă l-ai fi văzut la picnic! Nu voia să lase să-i scape că vine la tine, dar nici nu era în stare să discute despre altceva.

Dee încremeni.

— Le-a mai spus şi altora despre mine?

— Nu, n-a stat de vorbă decât cu mine, o linişti Olivia. A venit aici după ce a plecat de la picnic, nu?

— Da.

Olivia îşi drese glasul, bunele maniere luptându-se în acel moment cu curiozitatea. În cele din urmă curiozitatea învinse.

— Atunci a… adică a încercat să… ştii tu…

— Să facă dragoste cu mine? o întrebă Dee de-a dreptul.

Olivia roşi iar, dar aprobă din cap.

— E bărbat, tu ce crezi?

Dee considera că acea explicaţie în doi peri era suficientă. Olivia alese să fie de acord cu ea.

— Dar îţi place atunci când te atinge? întrebă în şoaptă. Adică atunci când îţi

atinge… Olivia se opri neştiind cum să meargă mai departe. Dacă Dee nu-i permisese lui Lucas asemenea intimităţi, atunci se dăduse singură de gol şi admisese că ea şi Luis…

— Încetează să mai roşeşti în halul ăsta, îi porunci Dee.

— Deci a făcut-o. Şi? Ţi-a plăcut?

Confuză, Dee se întreba la care parte a amorului se referea Olivia. Oare vorbea doar despre mângâieri sau de actul sexual în sine? apoi dădu din umeri, pentru că răspunsul la oricare dintre întrebări era acelaşi.

— Da.

Olivia închise ochii şi oftă uşurată.

— Mă bucur, mărturisi ea, am crezut că sunt eu cumva defectă, deşi Luis mi-a spus că toată lumea… se opri iar şi deschise ochii. Niciodată până atunci nu mai avusese o astfel de ocazie şi se simţea chiar un pic ameţită. Îţi dă bluza jos atunci când te atinge acolo?

Dee începea să se simtă hărţuită.

— Da.

— Dar ţi-a scos vreodată furoul? Ca să-ţi

poată vedea sânii?

— Da.

Deşi era roşie toată la faţă, Olivia nu avea de gând să înceteze.

— Te-a sărutat vreodată acolo? Cum să spun, ca un copil, doar ceva mai altfel? Sau poate că e la fel…

Dee sări de pe scaun.

— Pentru numele lui Dumnezeu! ţipă ea, pentru că nu mai putea îndura acel interogatoriu. Dacă trebuie musai să ştii, m-a dezbrăcat la pielea goală şi împreună am făcut tot ce se putea face! Şi mi-a plăcut fiecare clipă în parte!

Se luptă o clipă ca să-şi recapete controlul, apoi pe un ton calm adăugă: poate nu chiar fiecare clipă. Prima dată a durut ca naiba, dar a meritat cu prisosinţă. Deşi cel mai mult îmi place când stau eu deasupra!

Olivia dădu să spună ceva, numai că nu ieşea niciun sunet, iar ochii i se măriseră aşa de mult, că ajunseseră să-i ocupe jumătate din faţă. În cele din urmă închise gura şi cele două femei rămaseră să se privească în tăcere.

Prima izbucni Dee. Întâi chicoti, apoi începu să hohotească îndoită de mijloc. Olivia îşi ţinea mâna la gură ca să evite hohotele care ameninţau să se reverse, dar degeaba. Aşa că începu să râdă cu gura până la urechi, iar limonada i se vărsă în poală.

Când râsul acela isteric se mai domoli şi ele îşi şterseră ochii de lacrimi, Dee îi zise pe un ton amuzat:

— Haide în casă să ştergem fusta înainte să se păteze.

Olivia se ridică şi-şi urmă prietena înăuntru.

— Nu încerca să schimbi subiectul, o preveni ea, deşi umerii încă i se mai scuturau de râs. Vreau să ştiu absolut totul. Şi dacă tu crezi că o să las să-mi scape o asemenea ocazie, atunci eşti nebună!

— Întreabă-l pe Luis, îi răspunse Dee, izbucnind iar în hohote.

CAPITOLUL 13

Kyle Bellamy dădu cu piciorul în albia uscată a râului şi apoi privi furios la cerul senin. Nu mai căzuse strop de ploaie de mai

bine de şase săptămâni.

Oricum în zona aceea nu ploua prea mult, dar nici nu prea aveau nevoie, pentru că primeau apă din zăpada ce se topea din vârful munţilor. Numai că în iarna ce trecuse n-avuseseră parte de prea multă ninsoare, iar acum nu beneficiau nici măcar de cantităţile fireşti de ploaie.

Cine ştia cât putea să ţină seceta aceea? Secetele durau uneori ani de zile, transformând pământul odinioară fertil în deşert. Nu crezuse că aşa ceva se putea întâmpla şi acolo, dar la naiba, niciun om cu cap nu s-ar fi instalat pe un teritoriu marcat de secetă.

Simţea cum îl cuprindea panica. Jurase că avea să se aleagă ceva bun din el, că avea să devină un om respectabil şi fusese aşa de aproape de acest lucru încât îi simţise gustul.

Acum afurisita aceea de vreme îi transforma visul în praf. Nu oricine, ci vremea!

Dintre toate modalităţile prin care ar fi putut ajunge la ruină, tocmai vremea urma să-l trântească în genunchi.

Nu mai avea decât un singur pârâu care încă mai curgea pe cuprinsul fermei sale. Atunci când avea să sece şi acesta, vitele sale urmau să moară.

Fără vite, pierdea ferma, pentru că nu mai avea banii necesari să cumpere alte animale, pentru că-şi cheltuise tot capitalul ca să-şi mărească cireada.

La naiba, de ce nu mai aşteptase? Pentru că voise să se extindă, iar acum urma să piardă tot. Nu va fi în stare să plătească salariile oamenilor şi va ajunge iar un coate-goale.

Doamne, fusese aşa de aproape! Crezuse că anii în care fusese nevoit să fure de mâncare se încheiaseră.

Îngropase undeva în subconştient amintirile legate de băieţelul care trăise pe străzile din New Orleans şi fusese vândut unor proxeneţi pentru a fi prostituat la vârsta de zece ani.

Nu-şi permisese să se mai gândească la bărbatul pe care-l ucisese la doar doisprezece ani ca să scape de acea oroare.

Crezuse că niciodată de acum încolo nu va mai fi nevoit să înşele sau să mintă.

Nu-şi dorea decât să fie asemenea oamenilor cinstiţi de oriunde, să fie bine primit în casele vecinilor şi să-i fie acordat acelaşi gen de respect. Aceste lucruri le găsise în Prosper.

Numai Tillie era singura care-l cunoştea de pe vremuri, când nu era decât un gunoi al societăţii, însă ea nu avea să spună niciodată nimic. El şi cu Tillie erau la fel, doi neadaptaţi ale căror trecuturi nu ar fi suportat o cercetare mai amănunţită. Numai că el alesese calea respectabilităţii, iar Tillie optase pentru cealaltă variantă.

El plănuise să se însoare, să aibă copii, să facă tot ceea ce era normal pentru oamenii obişnuiţi, pentru că de aşa ceva nu avusese parte niciodată.

Visul său devenise realitate pentru un timp, dar acum vedea clar cum se spulbera chiar în faţa ochilor săi.

Nici măcar planul său legat de Olivia Millican nu dădea niciun fel de roade. O vizitase, fusese atent cu ea, însă fata rămânea complet indiferentă în faţa lui. La naiba, banii bancherului ar fi putut să-l salveze fără probleme.

Acum, dacă nu ploua cât de curând, toate planurile sale aveau să se transforme în praf.

Îşi scormonise creierul pentru a găsi o modalitate de a învinge acea secetă.

Se gândise să construiască nişte adăpători uriaşe peste tot pe cuprinsul fermei, pe care oamenii să le umple cu apa din fântâni.

Dar avea prea multe vite care ar fi înnebunit simţind mirosul apei şi s-ar fi călcat unele pe altele ca să ajungă la adăpători, pe care apoi le-ar fi distrus.

Nici nu putea face acest lucru pentru adăpătorile săpate în pământ, pentru că totul era aşa de uscat încât solul ar fi absorbit apa şi n-ar mai fi rămas nimic.

La naiba, probabil că nici în fântâni n-avea destulă apă cât să umple mai mult de câteva butoaie. Mai mult ca sigur că şi acolo nivelul ei scăzuse îngrijorător.

De ce cumpărase mai multe vite? Dacă cireada ar fi fost mai mică, atunci ar fi ajuns şi iarba şi apa.

Poate reuşea să vândă o parte din cireadă, chiar dacă avea să piardă bani, pentru că vitele slăbiseră, dar era mai bine aşa, decât

să piardă absolut tot.

Din păcate, nu era deloc sigur că vitele ar fi supravieţuit pe drum.

Desigur, el nu era singurul care avea probleme, oamenilor din oraş nu le păsa, câtă vreme mai aveau apă în fântâni, dar ceilalţi fermieri aveau exact aceleaşi probleme ca şi el, singurul râu din regiune care nu secase era cel de la Angel Creek.

Angel Creek, care ar fi putut fi al lui. Ar fi trebuit să fie al lui. Nici nu-şi pusese problema că femeie aceea, Swann avea să se încăpăţâneze şi să nu-i vândă lui ferma, însă ea nici nu stătuse la discuţii. Ba mai mult, o ceruse de soţie şi tot îl refuzase. Singura dată în viaţa sa când ceruse o femeie în căsătorie, iar aceasta nici măcar nu ezitase înainte să-l refuze.

Culmea e că atunci nu doar terenul fusese motivul pentru care o ceruse de nevastă. Dee Swann era o femeie tare frumoasă, cu ochii aceia verzi de vrăjitoare, respectată de toată lumea din oraş. Poate că oamenii de acolo n-o plăceau prea mult, dar o respectau cu toţii, asta era sigur. Şi era aşa de dură încât nu dădea doi bani pe ce

credeau ceilalţi despre ea.

Iar în acele momente stătea liniştită în valea ei, cultivând legume pe o parte din teren, restul lăsându-l să crească sălbatic.

Era un loc minunat de păşunat, cu toată iarba aceea verde şi suculentă, udată din belşug de râu fără să-i pese de ploaie, şi toate astea degeaba.

După ce ea refuzase să se mărite cu el, Kyle urmărise râul după ce ieşea din valea ei, sperând să-l poată abate peste terenul său, însă acesta cotea deodată la un moment dat după care dispărea sub roci şi Dumnezeu ştia pe unde revenea iar la suprafaţă.

Izvora din munte şi se întorcea înapoi în munte, udând numai valea aceea care devenise cel mai bun teren de fermă pe care-l văzuse el vreodată.

Şi Bar B avea un teren bun, nu la fel de bun ca Angel Creek, dar suficient pentru o fermă de vite.

În cei patru ani de când se instalase acolo, ploaia venise cu regularitate, iar apa fusese suficientă pentru toată lumea.

Întotdeauna îşi făcuse mai multe griji din

cauza iernilor, nu a verilor, speriat să nu-l nenorocească vreun viscol mai puternic, dar uite că nici măcar nu ninsese suficient cu o iarnă înainte, iar acum nu mai aveau apă.

Iar o singură vară secetoasă putea să-l nenorocească.

Se urcă pe cal, privind în jur întunecat la faţă. Totul părea încă verde, dar era o iluzie, iar iarba se uscase rău.

Ar fi putut să se bazeze pe noroc în acel moment, dar învăţase de mic că era mai bine să se bazeze doar pe sine, nu pe vreun ajutor divin. Să blestemi în van sau chiar să te rogi era doar o mare pierdere de vreme.

Nu exista decât o singură persoană pe lume cu care putea să vorbească, un singur om care ştia ce planuri şi năzuinţe avusese. Nici măcar ceilalţi fermieri nu aveau de unde să ştie cât de rău îl lovise seceta.

Cum era încă după-amiaza devreme, mai mult ca sigur că barul era gol, iar când ajunse acolo constată că avusese dreptate. Tillie însă nu era pe nicăieri şi Kyle se încruntă gândindu-se că poate era sus, cu un client. Verna, cealaltă fată de la bar, stătea sprijinită de tejghea şi vorbea cu

barmanul. Îşi îndreptă ţinuta atunci când îl văzu pe Kyle intrând.

— Tillie e sus? o întrebă, ignorând dezamăgirea de pe chipul fetei. Probabil că auzea această întrebare destul de des. Era convins că nu-i era deloc uşor să concureze alături de ea pentru atenţia puţinilor clienţi din Prosper. Dar cum o ştia el pe Tillie, mai mult ca sigur că-i asigura şi ei destui clienţi.

— S-a dus până la magazinul de pălării, răspunse Verna.

Kyle ceru un pahar de whiskey şi se aşeză să aştepte, dar din păcate nu era un om prea răbdător. La naiba! Şi ce dacă oamenii din oraş aveau să-l vadă în compania lui Tillie? El era pe cale să-şi piardă ferma, aşa că respectabilitatea nu mai conta. Până la urmă, se născuse în canale şi acolo probabil avea să moară, indiferent cât de tare s-ar fi străduit, aşa că nu mai conta.

Când o găsi în fine, Tillie tocmai pleca de la magazin, cu o cutie de pălării în mână. Nu dăduse niciodată vreun semn în public cum că l-ar fi cunoscut, iar în acel moment tocmai intenţiona să treacă pe lângă el fără ca măcar să-l privească. Kyle o opri şi-i luă

cutia din mâini.

— Te conduc înapoi la bar.

Tillie ridică surprinsă din sprâncene.

— N-ar trebui să te Iaşi văzut cu mine. Nicio mămică din oraş n-o să mai vrea să-i curtezi fiica.

— Nu dau doi bani, murmură el.

Tillie îl conduse grăbită spre trotuar.

— După cât de mult te-ai chinuit să-ţi faci un nume aici?

Kyle însă nu avea de gând să discute despre toate astea în stradă. Emoţiile erau prea puternice şi dezamăgirea prea amară.

Nu erau prea mulţi oameni afară în căldură, dar observă capetelor celor ce aveau treabă cum se întorceau după ei. Până la lăsarea serii tot oraşul avea să discute despre cum se lăsase văzut pe stradă în compania uneia dintre fetele de la bar.

Numai că lui nu-i mai păsa. Nu-l interesa decât ferma şi ploaia care nu mai venea. N-aveau decât să-l judece cât aveau chef. Se săturase până peste cap de toată acea şaradă, nu era un gentleman şi nici nu fusese vreodată.

În bar era răcoare şi bine după arşiţa de afară. Barmanul nu le acordă nicio atenţie atunci când intrară şi se îndreptară direct spre scări, doar Verna îi privea cu o oarecare invidie.

Când ajunseră sus, Tillie se instală în faţa măsuţei de toaletă şi începu să-şi scoată acele de la pălăria pe care o avea pe cap.

Nu mergea niciodată la cumpărături îmbrăcată în rochiile pe care le purta la bar. Cea pe care o avea în acel moment era la fel de decentă şi de elegantă ca a oricărei doamne din oraş, probabil mult mai scumpă decât ar fi crezut cineva. Oricum gustul lui Tillie pentru haine tindea către costisitor. Kyle întinse mâna şi-i mângâie mâneca, gândindu-se că dragostea ei pentru hainele fine era probabil ultima rămăşiţă din viaţa ei anterioară.

— Deschide şi tu cutia aia, îl îmboldi ea, ochii căprui lucind de încântare. Tillie adora pălăriile.

Kyle o ascultă şi scoase capacul de la cutie, dând la iveală o combinaţie curioasă de blană fină şi catifea. Catifeaua avea o culoare bogată, un roşu stins de burgundia,

blana era neagră, iar voaleta era de un indigo stins, cu o cascadă de pietre semipreţioase pe o parte. Arăta de-a dreptul caraghioasă în mâna lui mare, dar atunci când Tillie o fixă pe cap deveni o adevărată capodoperă.

— Doamna Wesner lucrează excelent, murmură ea fericită, uitându-se în oglindă. Eu am făcut schiţa, iar ea a conceput pălăria exact cum mi-am imaginat.

— Iar acum îţi trebuie şi o rochie care să se asorteze cu ea.

— Desigur, murmură ea, căutându-i ochii prin oglindă. Când îi zări expresia de pe chip zâmbetul îi dispăru deodată, iar ea se întoarse cu faţa spre el. Ce s-a întâmplat?

— Seceta, răspunse el sec. O să pierd ferma.

Tillie rămase tăcută. Ştia foarte bine ce însemna seceta, ştia că natura putea fi uneori nemiloasă.

— Mi-a mai rămas un singur râu care încă n-a secat, rosti el. Când o să se ducă şi ăsta o să înceapă să moară şi vitele. Am încercat, dar uite că am pierdut.

— Ai mai luat-o tu de la zero. Asta o să

faci şi acum.

— De ce să mă mai chinui? încep să cred că mai bine rămâneam să joc cărţi. Măcar atunci puteam să fac ceva când se întâmpla să am ghinion.

Tillie scutură din cap.

— În cele din urmă ai fi fost ucis. Eşti un trişor bun, dar nici chiar aşa de talentat pe cât ai crede. Eu te citeam imediat.

Kyle o ciupi uşor de bărbie.

— Asta doar pentru că şi tu eşti al naibii de pricepută la trişat, scumpa mea.

Tillie dădu din umeri şi nu mai spuse nimic. Kyle o cercetă cu atenţie, căutând semne ale vieţii depravate pe care o ducea, însă nu descoperi absolut nimic, părea la fel de senină ca o călugăriţă. Nu se schimbase prea mult de pe vremea când fusese doar o fetişcană la New Orleans.

— De ce nu te întorci? o întrebă deodată. Ai putea s-o faci. Nimeni nu are habar ce s-a întâmplat cu tine.

Tillie se retrase deodată, chipul său golindu-se de orice expresie.

— De ce mi-aş dori să mă întorc?

— Familia ta e una dintre cele mai bogate

din Louisiana. De ce ai vrea să trăieşti aşa, într-o cămăruţă deasupra unui bar, când ai putea să ai la dispoziţie un întreg conac?

— Nu am putut să mai suport viaţa de acolo de când eram o copilă, rosti ea, toate regulile acelea, toate restricţiile, de parcă aş fi fost o păpuşă fără minte. Sunt pe cont propriu de multă vreme şi mi-am asumat deciziile pe care le-am luat, fie că au fost bune sau rele. Cum să mă mai întorc acolo, presupunând că tata mi-ar permite să intru în casă, ştiind că nu s-a schimbat nimic? Asta în cel mai bun caz. Pentru că în cel mai rău caz, m-ar încuia într-o cameră ca să nu pătez şi mai rău reputaţia familiei.

— Dar ai tăi ştiu măcar pe unde eşti?

— Nu, bănuiesc că-şi imaginează că sunt moartă. De altfel aşa am şi aranjat.

— Dar tatăl tău poate că a şi murit, iar tu nu ai habar.

— Mai primesc din când în când veşti de la New Orleans. Acum şase luni era încă bine sănătos. Nu vreau să moară, rosti ea, zâmbind anemic, pentru că este totuşi tatăl meu. Nu e un om rău, e doar îngust la minte, iar eu n-am putut trăi după regulile

impuse de el. E mult mai bine aşa. Dar de ce stăm să vorbim despre mine când ar trebui să discutăm despre planurile tale?

— Nu mai am niciun plan. Am jucat şi am pierdut.

— Tu de obicei nu te dai bătut.

— Niciodată nu mi-am dorit ceva atât de mult. Şi nici nu cred că mă mai interesează altceva.

Tillie îi mângâie delicat obrazul.

— E posibil să înceapă să plouă de mâine. Sau peste două zile. În plus, am bani. Te pot ajuta fără probleme să te pui iar pe picioare.

Kyle scutură din cap.

— O să ai nevoie de ei. Dacă fermierii o să falimenteze, atunci tot oraşul ăsta o să se ducă naibii. O să trebuiască să pleci şi tu în altă parte.

— Lucrurile nu sunt chiar aşa de rele deocamdată. Eu sper întotdeauna să fie bine.

— Dar te pregăteşti de tot ce e mai rău.

De-a lungul anilor dăduse mereu peste ea prin diverse locuri, uneori prosperă, alteori moartă de foame. O văzuse în pragul

mizeriei, în zdrenţe şi înfometată, dar şi atunci tot timpul avusese un plan în minte şi niciodată nu risipise puţinii bani pe care-i avea.

La un moment dat chiar trăiseră împreună, supravieţuind de pe urma cărţilor de joc, întotdeauna gata să fugă dacă cineva se prindea de şmecheriile lor.

Petrecuseră împreună multe nopţi, strânşi unul în altul sub o pătură subţire, atunci când se ţinea ghinionul de ei, şi stătuseră şi trei zile încuiaţi într-o cameră elegantă de hotel atunci când avuseseră noroc.

După care fiecare o luase pe calea lui, Kyle nici măcar nu-şi mai amintea de ce se despărţiseră. Probabil că fiecare avusese planul lui de acţiune. N-o mai văzuse decât aici, în Prosper, când se întâlniseră cu totul întâmplător. Poate că nu fusese totuşi o coincidenţă, pentru că amândoi căutaseră acelaşi lucru, un orăşel curat şi liniştit. Amândoi lucraseră în oraşele răsărite peste noapte, dar ştiau că erau periculoase. Siguranţa era mai bună.

— Dacă te răzgândeşti în privinţa banilor, rosti ea, nu trebuie decât să ceri.

— Ştiu.

Kyle simţi o undă de dorinţă pentru ea. Nu se săturase niciodată să facă dragoste cu Tillie. Fuseseră atâta timp împreună, încât se cunoşteau perfect în pat şi ştiau precis cum să-i facă celuilalt plăcere. Kyle întinse mâna după sânul ei, strângând exact aşa cum îi plăcea. Tillie inspiră adânc, în timp ce ochii i se întunecau de pasiune.

— Bravo, văd că ai revenit la viaţă.

El îi luă mâna şi i-o aşeză peste pantaloni.

— E o parte din mine care sigur a revenit la viaţă, rosti el.

— Scumpul meu, murmură Tillie, acea parte din tine n-a murit niciodată.

Se dezbrăcară încet, oprindu-se pentru săruturi moi şi mângâieri tandre. Tillie se lăsă în genunchi, gata să-l ia în gură, dar el o opri, pentru că îşi dorea să dureze cât mai mult posibil. O întinse pe pat şi folosindu-se de toată experienţa sa, o duse de două ori pe culmile plăcerii înainte să-şi îngăduie propria uşurare.

După aceea, în timp ce zăceau epuizaţi, îşi permise chiar să se bucure de viaţă. Poate că urma să piardă ferma, dar încă o avea pe

Tillie lângă el. Îi fusese întotdeauna aproape de fiecare dată când avusese nevoie. Nu putea spera decât să fi fost şi el un prieten la fel de bun pentru ea.

CAPITOLUL 14

Kyle era beat deşi nu era decât după-amiază devreme. Rareori îşi permisese să bea peste măsură, de teamă să nu i se dezlege limba. Trecutul lui trebuia să rămână în trecut. Însă existau ocazii speciale în care-şi permitea să bea şi chiar să întreacă puţin măsura, iar moartea fermei sale putea fi considerată o astfel de ocazie.

În afară de asta oricum nu avea nimic altceva mai bun de făcut, decât dacă îşi dorea să stea să se uite cum se usca pământul tot mai mult Dacă îşi dorea să vadă apă, atunci trebuia să meargă frumos până la Angel Creek.

Uite, asta era chiar o idee bună, cugetă el. Poate că dacă-i oferea lui Dee Swan mult mai mult decât îi oferise ultima dată, atunci va accepta oferta sa. Nu că ar fi avut banii aceia, oricum ea n-avea de unde să ştie. N-

avea nevoie decât de semnătura ei pe actul de vânzare. Apoi mai întâi de toate o să-şi ducă vitele acolo, după care o să-şi facă griji şi pentru bani. După cum spunea şi vechea zicătoare, posesiunea reprezenta nouă zecimi dintr-o lege.

Da, exact aşa va proceda. O să-i ofere aşa de mulţi bani încât şi idioată să fie şi tot n-ar refuza.

Cum nu era chiar aşa de beat încât să nu poată călări, sări în şa şi o porni la drum. Acum măcar făcea ceva, ceea ce era o uşurare. Aşteptarea aceea neajutorată îl scotea din minţi, mai ales când răbdarea nu fusese niciodată punctul său forte.

Când intră în valea lui Dee, avu sentimentul că ajunsese pe o altă lume. Acolo unde la Bar B pământul crăpase de uscăciune, aici iarba era moale şi înaltă, hrănită bine de umezeala din râu. Ba chiar era şi mult mai răcoare.

Se opri puţin gândind că nu avea cum să fie mai răcoare, dar apoi decise că aşa era. Rămase încruntat şi nedumerit până când o briză răcoroasă îi atinse obrazul. Valea aceea era ca un tunel pentru briza rece de

pe munte, aducând mai jos aerul rece şi eliberându-l pe cel cald. Desigur, era tot cald, dar nu arşiţă ca în restul zonei.

Dee Swann apăru pe verandă în clipa în care auzi copitele calului şi avea în mâini afurisita aceea de puşcă, aşa cum se întâmplase şi în celelalte ocazii când venise acolo ca să vorbească cu ea. Nu-l ameninţase niciodată cu arma, dar nici nu-l lăsase să uite de prezenţa ei.

Stătea mândră pe prispa ei, asemenea tuturor femeilor snoabe din New Orleans-ul copilăriei sale, chiar dacă lucra pământul ca un bărbat şi hainele ei erau simple şi fără pic de eleganţă. La naiba, Tillie era de zece ori mai stilată decât ea! însă îşi ţinea capul sus, mândră nevoie mare, iar ochii aceia verzi îl priveau necruţător.

— Domnule Bellamy, îi zise ea în loc de salut.

Kyle nici măcar nu se obosi să mai descalece. Se aplecă puţin în şa şi începu direct discuţia:

— Îmi dublez ultima ofertă pentru ferma asta.

Ea ridică o sprânceană delicată,

amuzamentul citindu-i-se uşor în priviri.

— Ultima dumitale ofertă a fost o cerere în căsătorie. Vrei să ne căsătorim de două ori?

Kyle însă n-avea chef de sarcasm.

— Am nevoie de terenul ăsta şi de apă. Vitele mele o să moară fără apă, iar aici este singurul râu care n-a secat pe o rază de o sută de mile.

Dee oftă şi privi cu ură spre cerul senin. De ce nu putea să plouă?

— Îmi pare rău, domnule Bellamy, dar n-am de gând să vând ferma. Chiar îi părea rău de el.

Îi părea rău pentru toţi fermierii mari şi mici şi pentru toţi agricultorii. Dar n-avea cum să aibă grijă de toţi, nu putea parcela apa care trecea peste proprietatea ei.

Kyle întoarse calul şi plecă fără o vorbă. Oricum era aşa de furios că tot n-ar fi fost în stare să vorbească. S-o ia naiba! Nu voia deloc să asculte de raţiune. Nu folosea mai mult de un acru de teren, iar restul se irosea degeaba, dar tot se agăţa de fiecare bucăţică în parte, de parcă ar fi omorât-o să-i lase şi pe alţii să trăiască. De dragul

grădinii ei de legume, vitele lui aveau să moară.

Ba nu! Pe Dumnezeu, n-avea să se întâmple una ca asta!

Atunci când ajunse acasă se trezise aproape cu totul din beţie, dar furia nu se disipase şi nici decizia pe care o luase nu dispăruse.

Unul dintre ajutoare tocmai ieşea în acel moment din hambar.

— Cheamă-l pe Pierce, strigă Kyle la el. Şi pe Fronteras!

Cei doi erau plecaţi pe teren, aşa că deja se întunecase atunci când veniră la uşa casei.

— Mâine dimineaţă ne apucăm să adunăm vitele, le zise el pe un ton furios.

Pierce dădu uşor din cap, de parcă s-ar fi gândit cu mare atenţie la spusele lui. Luis însă era curios.

— Unde o să le ducem?

— În valea de la Angel Creek.

— La ferma lui Dee Swann? întrebă Pierce.

— Am discutat azi cu ea, răspunse Kyle, gândind că cei doi vor presupune că

obţinuse permisiunea de a duce vitele acolo.

Pierce încuviinţă din nou din cap.

— Valea e tare mică, vrei să ducem toate vitele acolo?

— Da. Vitele aveau să termine foarte repede iarba, dar măcar acolo aveau apă. Gata, decizia fusese luată. Indiferent de ce avea să facă sau să spună Dee, vitele lui aveau să ajungă în valea ei.

Să aduni atâtea vite nu era deloc o treabă uşoară, pentru că animalele nu voiau să părăsească puţina apă pe care o aveau acolo şi se îndepărtau mereu de cireadă. Toată lumea de la Bar B muncea de dimineaţă de dinaintea zorilor şi până după lăsarea întunericului.

De abia a treia zi aproape de prânz începură să mâne cireada, ca să ajungă la gura văii după-amiaza.

Dee se trezise înaintea răsăritului ca să aibă timp să smulgă buruienile din grădină, înainte să înceapă arşiţa. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată înainte atât de cald, acum şi plantele ei sufereau. Creşteau încă bine, dar se temea sincer să nu fie deja mănate sau arse de soare.

Bieţii fermieri, probabil că toţi sufereau cumplit. Nu mai fusese în oraş de câteva săptămâni, dar chiar şi atunci toată lumea nu mai vorbea despre altceva decât despre seceta aceea cumplită. Kyle Bellamy fusese disperat atunci când venise la ea, gata să-i cumpere ferma, iar expresia de pe chipul lui îi rămăsese întipărită în minte.

Se întrebă deodată cum se descurca Lucas. Îl mai văzuse doar o dată după ce încercase iar să-i cumpere ferma. Fusese imediat după ratificarea constituţiei, când jubilase de încântare, fusese obosit de muncă şi îngrijorat din cauza secetei.

Ar fi vrut să-l asigure atunci că totul avea să fie bine, însă acele vorbe ar fi fost de prisos. Cum ar fi putut ea să-i garanteze ploaia?

Dacă seceta continua şi vitele îi mureau, oare avea s-o ierte vreodată?

Îşi îndreptă spatele şi privi spre soarele care ardea nemilos. Pieptul i se strânse deodată. Era secetă, dar ea, faţă de toţi ceilalţi, avea râul.

Lucas îşi dorea pământul ei. Ca şi Kyle Bellamy, se oferise s-o ia de nevastă, în

efortul său de a-l obţine. De atunci trăise în fiecare zi suferinţa de a şti că n-o voia pentru ea, ci pentru terenul ei. Ceea ce o supăra groaznic.

Nu o ajuta cu nimic să ştie că era teribil de atras de ea din punct de vedere fizic. Din păcate, se îndrăgostise de el. Nu putea pune mare accent nici pe faptul că făcuseră dragoste, Lucas era un bărbat viril, iar orice femeie doritoare i-ar fi satisfăcut nevoile.

Uneori îşi dorise să meargă direct la ferma lui ca să-i spună că se răzgândise şi că era de acord să se mărite cu el, dacă încă mai vroia aşa ceva. Încerca să vadă scena aceea cu ochii minţii, până în momentul în care el se învoia, însă mândria ei respingea această soluţie, iar Dee ştia că avea să se urască dacă ajungea la aşa ceva.

Întotdeauna plănuise să trăiască de una singură, încă îi mai plăcea, numai că acum îşi dorea mai mult de atât.

Îl vroia pe Lucas. Nu doar din punct de vedere fizic, chiar dacă se bucura de fiecare dată când îl avea aproape şi-i plăcea şi uşurarea pe care i-o oferea. Nu, ea îşi dorea mai mult de atât. Nu avusese parte deloc de

o noapte întreagă cu el, doar acele câteva ceasuri furate.

Nu întâmpinase niciodată zorii adăpostită în braţele lui şi nici nu-l văzuse cum se bărbierea. Îşi dorea ani întregi de dragoste şi certuri. Lucas era genul de bărbat la fel de puternic ca şi ea, şi o respecta suficient de mult ca să nu se reţină de la nimic atunci când erau împreună.

Dacă se mărita cu el dând la schimb Angel Creek, avea să aibă parte de anii pe care şi-i dorea, dar niciodată dragostea lui. Şi în acel schimb avea să-şi piardă şi respectul de sine.

Cu toate astea, ea îl iubea, iar el avea nevoie de ea. Mă rog, el avea nevoie mai degrabă de ferma ei.

Privi o clipă spre grădină. Plantele o duceau încă bine, tocmai începuseră să rodească şi în câteva săptămâni ar fi fost deja bune de cules. În pofida secetei, ele continuau să crească, pentru că solul în care erau plantate păstra umezeala râului.

Poate că Lucas ar fi putut să-şi aducă o parte din cireadă în vale. Puteau ridica un gard solid în jurul casei şi al grădinii ca să

fie protejate. N-ar fi putut să-şi aducă vitele prin trecătoarea îngustă, dar în două zile le-ar fi putut muta pe drumul cel lung.

Dee nu vedea niciun motiv pentru care el n-ar fi fost de acord cu planul ei, în fond vitele ar fi putut ierna la fel de bine chiar acolo.

La nevoie, dacă el se încăpăţâna să nu-i accepte oferta, atunci i-ar fi vândut ferma cu totul.

Ar fi fost ca şi cum şi-ar fi vândut o parte din suflet, dar nu avea cum să stea şi să vadă cum îi mureau vitele când ea putea să-l scutească de acest chin.

După ce luă această hotărâre dureroasă, privi în jurul său cu ochii înlăcrimaţi. Iubea acea zonă, sufletul ei prinsese rădăcini acolo, unde muncise şi sperase, plânsese şi se bucurase, unde erau îngropaţi părinţii ei.

Desigur, se putea muta în altă parte, dar nicăieri nu avea să fie ca acolo, locul în care se potrivise perfect cu natura.

Dar pentru Lucas era dispusă să renunţe la tot.

Avea atâtea planuri şi vise, atâtea ambiţii, pe care sigur o să le împlinească dacă

Double C reuşea să supravieţuiască secetei. Colorado era gata să se transforme în stat, iar el se pregătise deja să-şi pună planurile în aplicare. Merita să aibă ocazia s-o facă. Bărbaţii ca Lucas erau diferiţi de ceilalţi, ei erau adevăraţii conducători, cei care făceau ceva şi nu aruncau cu promisiuni în van.

Dee nu fusese niciodată la Double C şi nici nu trecuse vreodată prin trecătoarea dintre munţi. Exceptând călătoriile în oraş nu se îndepărtase mai mult de atât de fermă şi asta din momentul în care se stabiliseră acolo.

Chiar dacă ştia teoretic cum să ajungă la el, încă se mai gândea dacă era indicat s-o facă, pentru că atunci toată lumea ar fi bănuit imediat ce legătură exista între ei. Însă în acel moment de criză nu mai conta, trebuia să meargă ca să-i spună ce decizie luase.

De acum modul ei de viaţă avea să se schimbe oricum. Toate măsurile de siguranţă pe care le luase nu mai aveau relevanţă chiar dacă rămânea la fermă, pentru că ar fi fost oricum păzită de oamenii lui, iar dacă se muta în oraş, atunci chiar nu

ar mai fi pândit-o atâtea primejdii, iar relaţia lor ar fi devenit mai mult sau mai puţin oficială.

Se făcuse deja târziu, aşa că-şi încheie treburile şi intră în casă ca să se spele cu apă rece. Acum că ajunsese la o decizie şi ştia ce avea de făcut mai departe, nu mai avea răbdare să ducă totul până la capăt. Poate Lucas avea să-i accepte oferta să-şi aducă vitele acolo şi s-o lase şi pe ea să rămână locului să-şi vadă de grădină, dar dacă insista să cumpere ferma, atunci era mai bine să facă totul repede, aşa cum ar fi luat un medicament amar.

După ce se spălă bine, se schimbă cu haine curate şi rămase o clipă să privească în jur. Următoarele ore vor decide dacă avea să mai stea acolo sau nu, se gândi ea, în timp ce se lupta cu lacrimile.

Apoi auzi ceva ce o făcu să ridice capul şi să ciulească urechile. Parcă auzise vite care mugeau. Şi tunet, parcă auzise şi un tunet. Cu speranţa întipărită pe chip, fugi la fereastră. Nu, nu se vedea nici urmă de nor pe cer. Taurul şi vacile păşteau liniştiţi, dar cu toate astea ea auzea muget de vite.

Ieşi pe verandă, ascultând din nou cu atenţie. Privirea i se aţinti deodată asupra unui nor de praf ce se ridica deasupra copacilor. Clipi nedumerită, apoi pe chipul ei se instală deodată groaza, atunci când înţelese ce se petrecea de fapt. Fugi în casă de unde reapăru cu puşca şi cu multe gloanţe în buzunar.

Primele vite deja se vedeau destul de aproape. Nu mai avea nicio secundă de pierdut, aşa că duse puşca la ochi şi trase un foc pe deasupra capetelor lor, sperând să le sperie.

Vitele începură să se agite confuze, incitate de mirosul apei, dar speriate de zgomotul împuşcăturii. Trase din nou şi reîncărcă imediat. Aproape că-i era rău de atâta spaimă. Dacă vitele intrau în grădină, aveau să distrugă tot în cale.

— Lasă puşca jos! strigă spre ea Kyle Ballemy, în timp ce se apropia de casă. Şi el era înarmat şi gata să tragă. Vitele o să treacă pe aici.

— Nu pe proprietatea mea! răspunse ea. Valea era îngustă iar casa ei şi acareturile erau aproape de gura ei, iar ca să ajungă la

râu, vitele trebuiau să treacă pe acolo, ceea ce însemna că aveau să-i distrugă toată munca, pentru că ceea ce n-ar fi călcat în picioare, ar fi mâncat.

Vitele continuau să vină, aşa că ţinti din nou şi trase jos, ca să nimerească una. De la distanţa aceea alicea ustura destul de rău, dar nu rănea prea tare, însă era suficient ca să le sperie şi să le facă să fugă de acolo. Trase din nou, reîncărcă şi trase apoi iarăşi, stârnind panica în cireadă.

Se auzi o puşcă din depărtare, iar lemnul uşii din spatele ei se despică deodată. Se retrase imediat în casă, baricadând uşa în urma ei, în timp ce-şi încărca iar puşca. Cu o mişcare largă sparse un geam ca să aibă loc să ţintească, apoi trase spre oameni.

Blestemând, Kyle răspunse la foc.

— Nu lăsaţi vitele să se împrăştie, ţipă el la oamenii săi. La naiba, adunaţi-le şi mânaţi-le încoace.

O parte din oamenii săi se chinuiau să adune animalele speriate, în timp ce ceilalţi deja scoseseră pistoalele. Cu toţii o ştiau pe Dee şi mai ştiau cum întâmpina musafirii nepoftiţi cu puşca în mână. Ba chiar unora

le umpluse pantalonii de alice atunci când doriseră să-i ţină de urât, căţeaua afurisită. Nu trebuia să se poarte astfel cu oamenii. Dacă şeful lor intenţiona să-i dea să guste din propriul medicament, ei n-aveau absolut nimic împotrivă. Sporadic la început, apoi din ce în ce mai des, începură să tragă cu toţii spre casă.

Luis opri calul şi privi la întreaga scenă, cu chipul său frumos întunecat de mânie şi cu mâna pe patul pistolului. Nu ştia ce naiba-l apucase pe Bellamy, dar el unul n-avea de gând să se războiască cu o femeie singură.

Mânuia bine pistolul, dar nu chiar atât de bine încât să doboare douăzeci de inşi deodată. O clipă se gândi că ar fi fost suficient să-l omoare pe Bellamy, dar nu ar fi oprit măcelul. Nu avea prea mult timp la dispoziţie până când hoarda aceea de sălbatici o să ajungă la casă şi să intre peste ea ca s-o violeze, dacă n-o ucideau înainte.

Vitele se panicaseră şi alergau care încotro, speriate de schimbul de focuri şi atrase în acelaşi timp de mirosul apei proaspete. Peste întreaga scenă se ridicase

un nor greu de praf prin care nu se mai vedea mare lucru. Luis trecu printre vite ţipând ca să le agite şi mai tare, apoi o porni în goană spre Prosper.

Când ajunse în oraş bietul cal era plin de spumă. Sări din şa în faţa biroului şerifului. Dar acolo nu era nimeni.

Se duse apoi la bar, singurul loc logic de unde ar fi putut afla pe unde umbla acesta. Poate-l găsea chiar acolo!

Dar şeriful nu era niciunde la vedere atunci când intră.

— Unde e şeriful Cobb? îi întrebă pe cei care se aflau acolo.

— N-am idee pe unde a dispărut, îi zise un negustor.

— Cred că am auzit că a plecat în vizită la fiica sa, în Denver, îi zise altcineva. De ce, ai necazuri?

— Bellamy şi-a dus vitele în valea lui Dee Swann, rosti repede Luis. Se trage din greu şi o să se lase fie cu un omor, fie cu un viol dacă nu-i oprim la vreme.

Toţi cei prezenţi în bar rămaseră tăcuţi. Luis se uită la feţele lor, dar nimeni nu părea dornic să sară în ajutor.

— De vreme ce şeriful e plecat, nu vrea nimeni s-o ajute pe femeia asta?

Toţi îşi feriră privirile. În general cei prezenţi în bar la ora aceea erau doar orăşeni, adică negustori sau funcţionari care nu mai puseseră mâna pe o armă de ani de zile. Dacă un grup de cowboy o lua razna, ei n-aveau de gând să se bage, nu se încumetau să tragă cu pistolul. Oricum Dee Swann nu le era prietenă, femeia fusese întotdeauna retrasă.

Fermierii, care umblau mereu înarmaţi, ar fi sărit imediat în ajutor, mai ales că era vorba de încălcarea proprietăţii, numai că la ora aceea erau cu toţii încă la treburile lor. Luis le întoarse spatele dezgustat, ochii săi întunecaţi devenind deodată reci precum gheaţa.

— Stai, strigă Tillie în urma lui. Ieşi pe trotuar după el şi-i puse mâna pe braţ. Părea foarte palidă. O să te ajute Lucas Cochran de la Double C.

— Dee nu mai are atâta timp la dispoziţie, rosti el întunecat.

Tillie îl privea cu ochii mari.

— Atunci fugi înapoi ca s-o ajuţi şi mă duc

eu după Lucas.

Luis încuviinţă din cap şi se întoarse, gata să încalece.

— Ar fi bine să te grăbeşti!

O porni înapoi spre Dee pe ce scurtături ştia, grăbindu-şi calul deja obosit. Când se apropie auzi focurile de armă, ceea ce însemna că femeia rezista încă eroic, în pofida supărării, nu se putu abţine să nu zâmbească, mândru de ea. Probabil că era ca o pisică sălbatică, iar o asemenea femeie merita să primească tot ajutorul din lume.

Lăsă calul liber şi restul drumului îl făcu pe jos, alegând un pâlc de copaci drept acoperire. Bellamy şi oamenii lui îşi găsiseră la rândul lor o zonă acoperită, iar de acolo trăgeau liniştiţi spre casă. Unii încă mai încercau să ocolească zona şi s-o surprindă din spate. Din păcate pentru ei, casa era aşezată într-un luminiş, în care n-aveau după ce să se adăpostească. Iar femeia ţintea foarte bine. Acum folosea o carabină şi se muta de la o fereastră la alta.

Luis se gândi un pic la ce strategie să adopte. Nu-l interesa să-şi păstreze poziţia sau identitatea ascunse, singurul lui interes

era s-o ajute pe Dee şi să-i oprească pe nemernici să intre peste ea în casă. Poate că l-ar fi ajutat dacă cei de acolo ştiau că era de partea ei, pentru că, deşi dusese o viaţă paşnică la fermă, priceperea sa de pistolar era bine cunoscută. Poate că mulţi ar fi renunţat ştiind că se întorsese împotriva lor.

Timpul era atât aliatul cât şi duşmanul lor. Dacă el şi femeia rezistau destul timp, atunci poate Lucas şi oamenii săi aveau să ajungă până acolo să-i ajute. Dar dacă până la lăsarea nopţii nu primeau niciun fel de ajutor, atunci oamenii lui Bellamy ar fi ajuns liniştiţi până la casă fără a putea fi observaţi.

Cu toate astea în minte, Luis începu să-şi aleagă cu grijă ţintele. Scopul lui nu era să-i facă să se ascundă şi mai bine, ci să reechilibreze cumva balanţa puterii. Dacă un om era mort sau rănit grav, atunci era o grijă în minus la lăsarea nopţii. Gura i se strânse într-un rictus crud. La naiba, oricum petrecuse prea multă vreme în Colorado, aşa că nu mai conta!

Tillie se urcă pe primul cal întâlnit în cale,

fără să mai stea pe gânduri. Atunci când Luis galopa spre ieşirea din oraş într-o direcţie, ea se îndrepta deja către Double C. Fusta scurtă de lucru îi permitea să călărească bărbăteşte, stârnind uluire printre cei întâlniţi în cale, numai că n-avea timp să se gândească la cum arăta.

Inima-i bătea gata să-i spargă pieptul. Doamne, Kyle, se gândea disperată, ce naiba te-a apucat? I-ar fi dat ea banii necesari, nimeni n-ar fi ştiut nimic, astfel încât ar fi putut să-şi păstreze ferma şi visul de a fi un om respectabil. Acum însă, după ce o atacase pe Dee Swann, oamenii din oraş n-aveau să-l ierte şi nici să-l mai accepte vreodată în mijlocul lor. Nu conta că o făcuse de disperare, avea să fie condamnat. Iar dacă Lucas Cochran nu ajungea acolo înainte ca Dee să fie ucisă sau violată, atunci Kyle avea să fie spânzurat.

Şaua îi făcuse răni pe pulpe, dar ei nu-i păsa, oricum nu se putea opri, pentru că fiecare secundă în parte conta. Şi aşa o să dureze foarte mult până când Lucas avea să ajungă la Angel Creek, poate prea mult. Măcar Dee îl avea pe Fronteras s-o ajute,

dacă nu erau uciși amândoi.

Calul obosise. Deşi cuprinsă de groază, se abţinu să-l lovească. Dacă-l omora din cauză că-l alerga aşa de rău pe căldură, nu mai ajungea niciodată la Double C. Spaima i se zbătea în piept şi în minte nu vedea decât măcelul. Dacă nu se grăbea urma să fie prea târziu. Pentru toţi. Pentru Dee... Fronteras... Kyle... prea târziu pentru ea.

Atunci zări clădirile fermei. Casa de la Double C avea două etaje, cu o verandă sprijinită pe coloane, ce o înconjura pe toate laturile. Nu se opri decât atunci când ajunse în faţa ei, apoi sări din şa şi lăsă bietul cal să se împleticească la umbră.

— Lucas! începu ea să ţipe cât putea de tare. Bătea disperată cu pumnii în uşă. Lucas!

— Sunt aici, Tillie!

Se întoarse şi-l văzu venind dinspre hambar cu paşi mari. Tillie coborî în fugă scările şi alergă restul drumului spre el.

— Trebuie să te duci imediat la Angel Creek! Au înnebunit, trag în ea, vor să-i ia ferma cu forţa...

Lucas o prinse de braţe. Ochii lui albaştri

păreau să fi îngheţat deodată.

— Cine anume? o întrebă, scuturând-o. La naiba, cine?

— E Kyle, rosti ea, încercând să respire. Kyle Bellamy. E disperat, apa de la Bar B aproape că a dispărut cu totul.

Lucas se întoarse să strige după oameni să-şi ia puştile şi să încalece. Toţi cei de faţă alergară să-l asculte. Lucas sări şi el în şa. Tillie alergă disperată după el, fără să-i pese că i se vedeau picioarele.

— Cel care o ajută este Luis Fronteras, strigă ea. A venit până în oraş după ajutor, m-a trimis la tine şi s-a întors la ea.

Lucas încuviinţă scurt din cap. Se simţea un pic mai bine ştiind că Dee nu înfrunta de una singură toată gloata lui Bellamy.

Tillie i se agăţă de picior.

— Nu-l omorî pe Kyle, îl imploră ea disperată. Doamne, Lucas, te implor, nu-l ucide! îl iubesc! Te rog, nu-l ucide, promite-mi!

Lucas o privi cu expresia aceea rece şi neîndurătoare.

— Nu pot să-ţi promit nimic, rosti el.

Dacă Bellamy îi făcea vreun rău lui Dee, n-

avea să mai apuce să vadă un alt răsărit.

Lucas dădu pinteni calului pornind în goană spre trecătoarea ce avea să-l ducă la Dee. Tillie rămase în curte privind după oamenii care tocmai plecaseră, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

CAPITOLUL 15

Dee era ascunsă chiar sub una dintre ferestrele din faţă. Renunţase la puşcă în favoarea carabinei pentru o mai bună precizie, însă curând avea să rămână fără muniţie. Se gândi cu amărăciune că se pregătise pentru multe lucruri, dar nu-i dăduse prin cap să se asigure cu destule provizii pentru un asediu, pentru că asta i se întâmpla în acel moment.

Măcar nu apucaseră să întoarcă vitele şi să le mâne peste proprietatea ei. Poate că nici nu încercaseră, doar se concentraseră asupra ei. În fond, imediat ce-o scoteau din circulaţie puteau face absolut tot ce pofteau.

Pierduse noţiunea timpului, nici măcar nu mai ştia de când le ţinea piept, pentru că un glonţ rătăcit îi sfărâmase ceasul. Era sigură

că se făcuse după-amiază târziu. Soarele coborâse mult pe cer şi devenise roşiatic. Cum se întuneca, aveau să se apropie de casă şi n-avea cum să acopere toate ferestrele. Blocase deja uşa de la dormitor, aşa că dacă intra cineva pe geamul de acolo, avea să se lovească de o baricadă.

Strânse mai bine carabina, gata să tragă în orice mişca. Patul carabinei era alunecos, aşa că-şi şterse mâinile de fustă, dar degeaba. Privi în jos şi constată că n-avea mâinile transpirate ci pline de sânge. Probabil că avea braţele tăiate de sticla spartă de la geamuri.

Era obosită cum nu mai fusese niciodată până atunci, însă nu-şi îngăduia să se odihnească nicio clipă. Şi-i era sete, dar nu-şi permitea să meargă în cealaltă parte a camerei ca să bea o gură de apă.

Aşa deci! Zări o mişcare, o nălucire de albastru. Ţinti cu grijă şi trase. Văzu mişcarea frântă şi auzi un urlet, ceea ce însemna că-şi nimerise ţinta.

Imediat fu atacată la rândul ei. Gloanţele îi şuierau pe la urechi până se împingeau în orice suprafaţă. Se lăsă să cadă la podea,

tăindu-se şi mai rău la mâini. Nu mai avea niciun geam întreg.

Cum încetă focul se ridică, gata să tragă din nou. Unul dintre oamenii lui Bellamy ieşise din ascunzătoare, dar trase şi-l forţă să sară înapoi. Din păcate nu-l nimerise.

Curând avea să se întunece. Trebuia neapărat să facă ceva, dar din păcate nu mai avea nicio opţiune. Dacă trăgea fără să vadă ţinta însemna să-şi risipească gloanţele preţioase. Dacă stătea şi aştepta, atunci în mod sigur pierdea bătălia.

Îşi şterse iar mâinile pline de sânge pe fustă. Doamne, sângera de peste tot din cauza tăieturilor. Avea hainele ude deja.

Nu-i păsa. Gândea cu o claritate uluitoare. Oamenii aceia erau însetaţi de sânge şi dacă n-o ucideau pe loc, atunci aveau s-o violeze pe rând. Iar în acest caz prefera să moară. Nu o să-i lase să-i violeze trupul, carnea pe care o împărţise doar cu Lucas, nu atâta timp cât încă mai sufla. Instinctul îi spunea să lupte mai departe şi era prea târziu să se împotrivească. Şi dacă tot avea să moară, ei bine, n-avea să plece singură de pe lumea asta, intenţiona să ia cu ea câţi nemernici

putea.

Se ridică în genunchi, puse puşca la ochi şi începu să tragă. Imediat veni şi replica dinspre cealaltă tabără.

Rama ferestrei se despică deodată şi din ea se desprinse o ţepuşă lungă care i se înfipse în umăr. Dee ţipă de durere şi căzu pe spate. Umărul stâng o ardea cumplit. Încercă să-şi scoată singură ţepuşa din umăr, dar cum mâna îi tot aluneca, renunţă, alungând din minte durerea.

Luis atrăsese atenţia tuturor atunci când începuse să tragă. De atunci fusese lovit de două ori, prima dată un glonţ îi ştersese numai bicepsul stâng, ceea ce ignorase cu desăvârşire, a doua oară îl nimerise în dreapta mai jos. Glonţul nu-i atinsese niciun organ şi ieşise pe cealaltă parte, însă rana sângera foarte tare. Îşi scosese bandana şi-o apăsase peste ea, după care luptase mai departe, numai că sângele prinsese să-i şiroiască în jos pe picior.

Trebuia să aplice mai multă presiune pe rană. Mută pistolul în mâna stângă şi cu cotul drept încercă să preseze cât putea de tare peste bandana muiată de sânge. Un val

de ameţeală îl făcu să scuture din cap ca să-şi limpezească puţin vederea. Dacă Cochran nu ajungea acolo mai repede, avea să fie prea târziu. Femeia continua să tragă, dar curând avea să se întunece, iar el pierdea prea mult sânge ca să-i mai fie de vreun ajutor.

Lucas îşi împărţi oamenii în aşa fel încât să-l poată înconjura pe Bellamy, în timp ce se apropiau tăcuţi, ţinând grajdul între ei şi linia de foc. Pentru că Dee avea casa într-un luminiş, nenorociţii nu se putuseră apropia de ea, aşa că stăteau ascunşi la umbra copacilor de unde ripostau. Oftă uşurat atunci când o auzi trăgând din casă. Ajunseseră la timp. Doamne ce femeie!

Trebuiau să aştepte ca oamenii care îl flancau pe Bellamy să tragă primii, ca apoi să vină şi ei mai dintr-o parte. Bellamy n-avea nicio şansă în faţa focului încrucişat al celor de la Double C. Lucas îşi dădu seama că Dee încă mai trăgea, neştiind ce anume se petrecea afară, aşa că exista pericolul să-l împuşte pe vreunul dintre oamenii săi, ca atare trebuia s-o oprească.

— Eu o să intru în casă, strigă el. Ţineţi-i

ocupaţi.

Alergă cât putu de iute către uşa din spate, sub vălul protector al gloanţelor din partea lui. În timp ce măsura uşa din priviri, un glonţ se înfipse deodată în pământul de lângă el. Nu mai stătu pe gânduri şi se propti cu umărul în uşă, deschizând-o larg.

Dee se afla în faţa unei ferestre, însă din cauza zgomotului, se întoarse spre el în timp ce trăgea cu puşca. Inima lui Lucas se strânse de groază atunci când o văzu acoperită de sânge, dar se aruncă într-o parte şi se repezi la ea. Dee încă mai urla atunci când ridică puşca să-i dea cu ea în cap.

— Dee! strigă Lucas, în timp ce îi smulgea puşca din mâini. La naiba, sunt eu, Lucas! mai zise, în timp ce o strângea cu forţă în braţe.

Dee urlă cuprinsă de panică şi începu să se zbată, căutând să se elibereze. Ochii îi deveniseră sălbatici, iar pupilele i se micşoraseră.

— Dee! strigă el din nou. Era plină de răni şi nu vroia să îi agraveze şi mai mult starea, dar trebuia s-o calmeze cumva. O puse pe

podea şi o ţintui sub greutatea sa. Dee! repetă el o dată şi apoi încă o dată. Uită-te la mine! E în regulă! Sunt aici şi o să am grijă de tine. Uită-te la mine!

Dee se potoli, mai degrabă de oboseală decât că ar fi priceput ceva din tot ce-i spusese. Tremura toată, dar măcar nu se mai împotrivea. Ochii ei se lipiseră parcă de chipul lui în încercarea de a realiza ce se petrecea, în cele din urmă clipi şi răsuflă uşurată.

— Lucas, murmură sfârşită.

Era acolo. Chiar era acolo. Acum se simţea uşurată, nu pentru că se afla în siguranţă ci pentru că se putea odihni în fine. Era obosită dincolo de orice închipuire şi în mod foarte straniu, îi era şi foarte frig.

Durerea pe care o ţinuse în frâu se eliberă deodată atunci când le permise muşchilor să se relaxeze. Se auzi gemând sfâşietor, apoi se prăvăli în inconştienţă.

Lucas de abia dacă mai respira. Dee era scăldată în sânge şi părul îi era la fel de ud. Observă că din umărul stâng îi ieşea o ţepuşă de lemn, iar Lucas simţi cum i se făcea rău. O lăsă uşor la podea şi se ridică

în picioare.

Dădu la o parte baricada formată din mobilă de la uşa dormitorului, se duse direct la pat şi luă pătura groasă de pe el, scuturând-o bine ca să nu aibă cioburi. Curăţă cu atenţie şi patul, apoi se întoarse în bucătărie şi o luă pe Dee de pe jos şi o duse s-o întindă pe pat.

Se uită în jur după o lampă, dar nu găsi niciuna întreagă. Se apucă s-o examineze pe cât de bine putea în lumina aceea slabă, căutând de zor răni de glonţ.

Era brăzdată pe un şold de un glonţ şi avea ţepuşa aceea înfiptă în umăr, dar astea erau rănile cele mai grave, în rest avea o mulţime de tăieturi de la sticla spartă. Luate separat, rănile în sine nu erau deloc grave, dar fiind atât de multe, pierduse foarte mult sânge. Buzele i se învineţiseră, iar pielea de sub stratul de sânge devenise palidă şi aproape transparentă.

Se auzi blestemând în timp ce se străduia să oprească sângerarea, dar nici el nu ştia ce anume spunea. Asemenea răni mici şi cu toate astea putea să moară din cauza lor!

Auzi paşi grei în casă, iar în cadrul uşii

apăru deodată William Tobias.

— E în regulă, şefule?

— Nu. A pierdut foarte mult sânge. Ar fi bine să înhami repede calul la şaretă. Trebuie neapărat s-o ducem la doctor în oraş.

— Şi mexicanul acela, Fronteras e lovit destul de serios. Şi el a pierdut mult sânge, dar cred că o să fie în regulă. Vreo cinci din oamenii de la Bar B trebuie îngropaţi şi mai sunt şi câţiva răniţi. Erau vreo treizeci de nemernici care s-au luptat cu ea, dar cred că şi noi i-am lovit destul de tare.

Lucas încuviinţă din cap, fără să-şi ia ochii de la Dee.

— Haide, grăbeşte-te!

William fugi să-i îndeplinească ordinele.

Lucas dădu să-i scoată ţepuşa din umăr, dar se decise apoi că era mai bine s-o lase acolo. Şi aşa se vedea cum sângera, dacă o scotea risca o hemoragie care avea s-o termine de tot. O înfăşură cu grijă în pătură şi-o ridică în braţe.

William trase şareta în faţa verandei exact în momentul în care apăru şi Lucas cu ea în braţe. Oamenii săi se adunaseră toţi acolo,

cu armele aţintite asupra celor de la Bar B. Răniţii zăceau pe jos, iar morţii fuseseră lăsaţi acolo unde căzuseră.

— Unde e Fronteras? întrebă Lucas, în timp ce o aşeza cu grijă pe Dee în partea din spate a şaretei.

— Aici!

— Pune-l şi pe el tot acolo.

Doi dintre oamenii săi îl întinseră pe rănit alături de Dee. Lucas observă că ochii mexicanului erau deschişi.

— Dee e bine? îl întrebă el cu un glas sfârşit.

— E rănită, răspunse Lucas încordat îţi mulţumesc. Dacă vrei, ai un loc la ferma mea pentru tot restul vieţii tale.

Luis izbuti cu greu să zâmbească palid, apoi închise ochii la loc.

— William, du-i repede la doctor. Vin şi eu după voi în câteva minute!

William dădu bice calului şi o porni la drum.

Încet, Lucas întoarse capul ca să privească spre oamenii de la Bar B. Simţea cum îi fierbea sângele în vene pentru îi venea să-i omoare pe toţi, unul câte unul.

Kyle Bellamy era alături de oamenii săi, cu capul plecat şi mâinile atârnând moi în josul corpului.

Lucas nici măcar nu-şi dădu seama când îl atacă, dar se trezi că-l ţinea bine de pieptul cămăşii. Când omul ridică privirea spre el, pumnul imens al lui Lucas îl pocni drept în faţă.

Niciodată înainte nu-i plăcuse să dea în cineva, dar simţea o satisfacţie uriaşă de fiecare dată când pumnul său se izbea cu forţă de Belamy. Îl bătu cu sete şi atunci când acesta se prăbuşi la pământ, îl ridică iar şi se porni să dea din nou în el. În faţa ochilor n-o vedea decât pe Dee plină de sânge.

Lovi iar şi nişte coaste pocniră sub forţa impactului. Bellamy nu făcea niciun efort să se apere, dar asta nu însemna că Lucas simţea vreun fel de milă.

Bellamy se prăbuşi din nou la pământ, fără să se mai mişte, iar unul dintre oamenii săi îl prinse de braţ atunci când dădu să-l ridice iar.

— N-are niciun rost, şefule, îi zise omul cu blândeţe. De acum nu mai simte absolut

nimic.

Lucas se opri şi rămase să privească spre omul de la picioarele lui. Chipul lui era de nerecunoscut, dar Lucas nu simţea nicio satisfacţie. Furia lui era aşa de profundă încât nici dacă-l omora tot nu s-ar fi simţit mai bine.

Nu-i promisese lui Tillie că n-o să-l omoare, dar îi era totuşi dator. Dacă nu venea să-l anunţe, Dee ar fi murit singură în casă. Îşi lăsă mâinile să-i alunece inerte pe lângă corp.

— Ce facem cu ei? întrebă altcineva.

Lucas mârâi nemulţumit. N-avea niciun rost să-i ducă în oraş, nu încălcaseră nicio lege din jurisdicţia şerifului. Dacă nu avea de gând să-i spânzure pe toţi deodată, n-avea sens să-i mai ţină prizonieri.

— Lasă-i să plece, răspunse înciudat.

Se uită la cei de la Bar B şi le zise pe un ton aspru:

— Plecaţi de aici, nemernici ce sunteţi şi luaţi şi gunoiul ăsta cu voi, rosti arătând spre Bellamy. Dacă vreunul dintre voi e destul de viteaz încât să mai atace vreodată o femeie singură, vă jur pe tot ce am mai

sfânt, veţi considera iadul paradis atunci când o să termin cu voi. Este limpede?

Bărbaţii încuviinţară din cap. Lucas sări în şa. Dacă nu pleca în acel moment, era foarte posibil să-i omoare pe toţi.

Era întuneric beznă şi luna încă nu răsărise, aşa că îşi conduse calul cu grijă, la lumina stelelor. Reuşi să ajungă şareta din urmă chiar în momentul în care intra în oraş.

Doctorul Pendergrass şi soţia sa, Etta, se apucară să o îngrijească mai întâi pe Dee. Luis Fronteras fusese instalat într-o altă cameră, considerând că starea lui nu era tocmai critică, ţinând cont că încă era conştient, iar Dee nu. Lucas fusese alungat din cameră imediat ce o aşezaseră pe Dee pe masa de operaţii, iar de atunci se plimba de colo-colo ca un animal în cuşcă.

Tillie se strecură pe uşă şi se apropie de el. Deşi probabil că barul era aglomerat la ora aceea, ea era îmbrăcată cu o rochie sobră de un verde închis. Era foarte palidă, dar părea destul de calmă.

— Ai reuşit să ajungi acolo la timp?

Lucas îşi scoase pălăria şi-şi trecu o mână

prin păr.

— Da, aşa sper. E tăiată toată din cauza cioburilor de la geamuri şi a pierdut foarte mult sânge.

— Dar n-au apucat să…

— Nu, încă le mai rezista atunci când am ajuns noi.

Lucas nu-şi dăduse seama cât de încordată fusese până când n-o văzu oftând uşurată. Ochii ei mari şi căprui nu-i părăseau chipul.

— Şi Kyle?

— L-am bătut bine.

Tillie tresări, dar îşi recăpătă pe loc calmul.

— Îţi mulţumesc, Lucas.

El însă scutură din cap.

— Nu. Dee ar fi fost moartă acum dacă nu erai tu.

— Dar Luis Fronteras? El e bine?

— E rănit, dar o să treacă şi peste asta.

Tillie rămase o clipă cu capul plecat, apoi oftă şi-şi îndreptă umerii. Îl strânse uşor de braţ în semn de mulţumire, apoi plecă.

Trecu mai bine de o oră până când doctorul ieşi din sala de operaţii, închizând

cu grijă uşa în urma sa, şi se opri când observă că Lucas se ridicase în picioare.

— Am oprit sângerarea, îi explică el. Etta e acum cu ea şi o curăţă.

— E conştientă?

— Nu chiar. S-a dezmeticit de câteva ori, dar apoi a alunecat la loc în starea de dinainte. Oricum, pentru ea cel mai bine acum este să doarmă. O să-ţi spun mai multe după ce mă îngrijesc şi de Fronteras.

Lucas se aşează la loc, cu coatele pe genunchi şi capul plecat. Trebuia s-o vadă, ca să se asigure că era bine.

Doctorul ieşi de la Luis aproape imediat, totul nu durase nici măcar un sfert de oră.

— L-am cusut şi acum doarme, răspunse doctorul la întrebarea lui nerostită. O să fie bine, probabil că în două zile o să fie iar pe picioare.

— Dar cum rămâne cu Dee? îl chestionă Lucas.

Doctorul oftă şi se frecă la ochi. Era un bărbat plăcut, de vreo patruzeci de ani, însă în acel moment oboseala şi grija îl făceau să pară mai bătrân cu zece ani.

— Are o mulţime de tăieturi. În plus,

sistemul ei a suferit un şoc masiv din cauza sângelui pierdut. În următoarele câteva zile o să-i fie foarte rău, probabil că o să facă şi febră mare. În plus, e groaznic de slăbită.

— Vreau s-o iau la mine la fermă. Este în regulă s-o mişcăm din loc?

Doctorul se uită la el surprins, apoi înţelese ce anume dorea. Ca oricine altcineva din oraş, crezuse că Lucas voia să se însoare cu Olivia. Dar iată că… Lucas Cochran şi Dee Swann… ei da, de ce nu?

— Nu, nu poţi, îi răspunse într-un final. Cel puţin câteva zile va trebui să stea aici. Oricum i-ar fi mult mai bine, pentru că e Retta lângă ea ca să-i poarte de grijă.

Chipul lui Lucas era extrem de dur atunci când rosti cu convingere:

— Atunci când o să fie suficient de bine o s-o iau cu mine la fermă.

Era o parte din el care n-avea să se mai relaxeze până când nu avea s-o ştie în siguranţă sub acoperişul casei lui. De altfel, ştia că până în clipa morţii n-avea să uite cum o găsise plină de sânge şi cu puşca în mâini.

CAPITOLUL 16

Luis era rănit Olivia află toate cele întâmplate de abia a doua zi dimineaţa, când Beatrice Padget îi povestea îngrozită Honorei firul evenimentelor de cu o seară înainte.

— … iar unul dintre oamenii domnului Bellamy, un anume domn Fronteras, probabil că e mexican, s-a decis s-o ajute pe Dee să reziste şi a fost şi el împuşcat.

Olivia gemu din cauza şocului. Honora şi Beatrice se întoarseră spre ea, iar mama ei sări de pe scaun atunci când văzu cât era de albă la faţă.

— Stai jos, scumpa mea, o îndemnă ea. E ceva de groaza lumii, nu?

Dar Olivia se retrase deodată, privind spre ele cu ochi sălbatici.

— Unde… unde e? şopti ea sugrumată. Domnul Fronteras, unde e acum?

— La doctorul Penderdrass, desigur. Domnul Cochran i-a dus şi pe el şi pe Dee direct la doctor, răspunse Beatrice. Fata de la bar, cea cu numele de Tillie, l-a chemat pe domnul Cochran în ajutor. Nu vi se pare

tare ciudat? Mă întreb de ce a călărit ca o nebună tot drumul până la Double C…

Olivia se întoarse pe călcâie şi ieşi în fugă din casă, ignorând strigătele disperate ale Honorei.

Luis! Beatrice nu menţionase gravitatea rănilor lui, dar sigur era destul de grav de vreme ce se afla încă la doctor. Pentru prima dată în viaţa ei, Olivia uită cu totul de demnitate şi bune maniere, îşi suflecă fusta în faţă şi începu să alerge cât de tare putea. Clinica doctorului se afla trei străzi mai departe, aşa că avea ceva de alergat.

Încerca să-i ferească pe cei din jur, dar dacă n-avea loc să treacă, atunci nu se sfia să-i împingă pe cei ce îi blocau drumul.

Atunci când ajunse la clinică, părul i se desfăcuse din coc şi-i atârna pe umeri şi de abia dacă mai putea respira. Hainele îi stăteau în dezordine în urma goanei nebune, dar nici că-i păsa de cum arăta.

Deschise uşa clinicii şi năvăli pe hol. Prima persoană de care dădu cu ochii a fost Etta.

— Unde e?

Etta presupuse că era vorba de o urgenţă.

— Îl chem imediat, draga mea. E chiar aici, se îngrijeşte de domnul Fronteras…

Olivia trecu ca fulgerul pe lângă ea, intrând în încăperea indicată. Doctorul o privi o secundă şi trase aceeaşi concluzie ca şi soţia sa.

— Ce s-a întâmplat, Olivia? Mai mult ca sigur că era vreun necaz cu părinţii ei ca să vină în halul ăsta la clinică.

Dar Olivia nu-i răspunse. Îşi dusese mâinile la gură în timp ce-l privea pe Luis, cum zăcea pe partea stângă, cu pieptul descoperit. Un bandaj mare şi alb era lipit pe partea dreaptă, aproape de talie. Ochii i se umplură imediat de lacrimi.

— Luis? şopti ea, rugându-se în gând să fie bine.

El se întoarse pe spate, privind-o cu mare atenţie.

— Vreţi să ne lăsaţi să vorbim puţin între patru ochi? îi ceru el calm doctorului.

Doctorul ridică mirat din sprâncene, apoi părăsi grăbit încăperea, lăsându-i singuri.

Luis întinse o mână spre ea, iar Olivia veni în fugă. Începu să-i pipăie faţa, capul, pieptul în timp ce plângea în hohote şi

vorbea incoerent. Ţinându-se cu mâna stângă de bandaj, Luis se ridică în capul oaselor.

— Sunt bine, o alină el în timp ce o săruta pe frunte. E doar o rană uşoară. Sunt deocamdată destul de ţeapăn şi de slăbit, dar nu e absolut nimic grav.

— Numai ce am auzit, murmură ea, încă agăţată de el. Dacă aş fi ştiut aş fi venit încă de aseară. De ce n-ai trimis pe cineva după mine? De ce?

Luis se apucă să-i şteargă obrajii de lacrimi.

— Şi să afle toată lumea? o întrebă el cu blândeţe.

Olivia se chinuia să-şi revină.

— Oricum au aflat acum, izbucni ea. Am alergat jumătate din oraş ca o nebună.

El rămase o clipă tăcut, mulţumindu-se să o maseze uşor pe spate.

— Dacă vrei, o să găsim împreună o scuză plauzibilă.

Olivia înţepeni deodată, cu capul sprijinit de umărul lui. Deci nu avea de gând să profite de situaţie ca s-o forţeze într-un fel. Îi spusese că aceea era decizia ei şi îşi

respecta cuvântul dat. Dar mai putea să se prefacă de acum înainte, să pretindă că nu-i păsa de el? Ultima urmă de îndoială din mintea ei fusese smulsă în momentul în care auzise că fusese rănit. Ce naiba mai aştepta când era foarte sigură de sentimentele ei? Nu fusese niciodată prostuţă, deşi în ultimele luni aşa se purtase.

Visul ei din copilărie se adeverise, iar ei îi fusese teamă să accepte, pentru că Luis Fronteras nu era un om înstărit. Era mai rău decât prostuţă, era o snoabă nemernică.

Ridică încet capul şi-l privi drept în ochi. Pe buze îi apăru un zâmbet timid.

— Nu, nu vreau să mai minţim, rosti pe un ton foarte calm. Vreau să mă mărit cu tine, Luis Fronteras.

Ochii lui îi iscodeau cu înfrigurare chipul. De altfel o prinse de bărbie ca să nu poată întoarce capul.

— Eşti sigură? Trebuie să fii foarte sigură, Olivia, pentru că o dată ce ai acceptat, nu mai este nicio cale de întoarcere şi nici n-o să te mai las să pleci de lângă mine. Nu trebuie să uiţi că eu nu sunt un gentleman. Sunt gata să lupt murdar ca să păstrez ceea

ce e al meu.

Olivia îi prinse faţa între palme şi-l sărută.

— Da, rosti cu solemnitate, în timp ce faţa toată i se lumină de un zâmbet cald. Da! Da! Da! Da! Da! Da!

\

De câte ori trebuie s-o spun ca să devină oficial?

Luis o privea îmbătat de bucurie. O prinse strâns în braţe.

— E oficial acum, răspunse el. O să ne căsătorim imediat ce va fi posibil.

— Mama o să vrea să mă mărit la biserică, o să dureze cel puţin o lună până să fie gata toate pregătirile.

— O lună?! mormăi el nefericit. Dar după aceea redeveni serios. Să nu te surprindă dacă părinţii tăi o să refuze categoric să aibă ceva de-a face cu mine.

Olivia se întristă puţin, dar nu se lăsă copleşită.

— Dacă aşa consideră ei, atunci e pierderea lor.

Nimic pe lumea asta nu mai putea s-o împiedice să se mărite cu el. Pentru ea nu mai conta că nu ştia din ce aveau să

trăiască, sau măcar unde. Important era că aveau să fie împreună şi pentru ea nu măi conta nimic altceva. Îl iubea. Acesta era adevărul, ceea ce o făcu pe moment să se întrebe de ce-i trebuise atâta timp ca să-l descopere.

În dimineaţa aceea aflase cât de repede se putea răzbuna soarta, răpindu-l de lângă ea. Înainte să mai treacă fie şi o singură clipă, trebuia să-i ofere dragostea ei.

— Te iubesc, îi spuse foarte simplu.

Pupilele lui se dilatară deodată.

— Şi eu te iubesc, îi zise el la fel de simplu. Poate că n-o să avem o casă mare, dar o să am grijă de tine.

— Sunt sigură că da, rosti ea roşind uşor, dar fără a-şi pleca privirea. În toate felurile posibile.

El îi zâmbi şmechereşte.

— Da scumpa mea, inclusiv în felul acela special la care te refereai.

El o sărută şi vârtejul senzaţiilor era de zece ori mai puternic decât înainte, pentru că de acum nu trebuia să se mai ferească. Îi oferi reacţia ei fără ruşine, laolaltă cu libertatea de a o pipăi oriunde dorea, dar

atunci când el gemu uşor de durere realiză unde erau în acel moment.

Grija, de care scăpase pentru o clipă, reveni deodată în forţă, când Olivia observă cât de palid era şi ce cearcăne negre avea sub ochi.

— Ia stai tu cuminte în pat, îl boscorodi ea deodată.

Luis o ascultă pentru că era la fel de nevolnic precum un pisoi fară ochi.

Olivia îi aşează mai bine perna apoi îl înveli cu grijă şi se aşează alături de el ţinându-l de mână, pentru că nu se îndura încă să plece de acolo.

— Dar ce s-a întâmplat? îl întrebă. Cine te-a împuşcat?

— În genul ăsta de încăierare nu mai contează. Toată lumea trăgea atunci, aşa că n-ai de unde să-ţi dai seama.

— Dar ce s-a întâmplat? De ce ai fost împuşcat?

— Belamy a decis să-şi ducă vitele pe proprietatea lui Dee Swann. La Bar B nu mai era multă apă şi cred că ajunsese la disperare. Ori oamenii disperaţi fac numai prostii, oftă Luis obosit.

Am crezut că i-a dat ea permisiunea să aducă acolo vitele, numai că nici pomeneală de aşa ceva. Când am ajuns acolo, Dee a început să tragă în vite ca să le sperie şi să se întoarcă. Atunci Bellamy a turbat şi a început să tragă în ea şi la fel şi restul oamenilor lui.

— Iar tu ai ajutat-o, rosti ea. O cunoşteai de i-ai sărit aşa în ajutor? îl întrebă plină de admiraţie.

— Nu, dar era o femeie singură care îşi apăra proprietatea. Şi avea dreptate să tragă în Bellamy.

Luis se gândi că ar fi fost mai înţelept să nu-i explice viitoarei sale soţii că lui îi plăceau femeile şi că n-ar putea să treacă nepăsător pe lângă una dintre ele care avea nevoie de ajutor şi nici n-ar fi lăsat pe cineva să o terorizeze. Nu că Dee Swann păruse vreo clipă speriată, reflectă el cu mare admiraţie. Îl înfruntase pe Bellamy şi armata lui ca o amazoană.

— Dee este o prietenă minunată, rosti Olivia încet, îţi mulţumesc că ai fost acolo ca să-i salvezi viaţa. Am auzit că oamenii din oraş n-au vrut s-o ajute. Probabil din cauză

că e aşa de retrasă şi pare să nu aibă nevoie de nimeni, dar asta e doar o mască. Mă bucur că ai fost acolo când chiar a avut nevoie de ajutorul cuiva. Mi-aş fi dorit numai să nu fi fost rănit.

— N-am făcut-o de unul singur. Dacă n-ar fi fost Tillie care să fugă la Cochran să-l anunţe în timp util, şi eu şi Dee am fi fost morţi acum.

Olivia îi mângâie mâna cu drag, privind cu admiraţie la degetele lui lungi.

— O să dau o fugă până la ea ca s-o ajut să pună totul la loc în ordine.

Chipul lui Luis se strâmbă deodată.

— Nu e la ea acasă. E aici, cu mine. Doctorul zice că a fost tăiată destul de rău şi că a pierdut foarte mult sânge. A stat cu ea toată noaptea şi acum s-a instalat şi febra. E foarte îngrijorat din cauza ei.

Olivia se albi toată la faţă şi sări în picioare. Nici măcar nu întrebase dacă Dee păţise ceva. Mintea ei se golise cu totul atunci când auzise că el fusese împuşcat.

— Doamne Dumnezeule mare! rosti disperată, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Luis întinse mâna spre ea, dar Olivia

refuză să o prindă. Trebuie să mă duc la ea, mai rosti şi ieşi în fugă din camera lui.

Prietena ei zăcea nemişcată în pat. Singura culoare de pe chipul ei era cea a rănilor. Dee care fusese mereu aşa de plină de energie acum era de nerecunoscut Nu-şi imaginase niciodată că exista ceva pe lume care să poată s-o doboare.

Etta stătea lângă pat, aranjând o compresă udă pe fruntea ei. Olivia observă cât era de îngrijorată.

— S-a trezit cumva? o întrebă Olivia simţind cum i se făcea rău.

Etta scutură din cap.

— Nu s-a mişcat de când a adus-o Lucas aseară.

Olivia îşi şterse lacrimile de pe obraji.

— Eşti cumplit de obosită, rosti ea. Mergi şi odihneşte-te un pic şi stau eu cu ea.

Tillie veni călare la Bar B. Deşi oamenii îşi vedeau de treabă, în jur parcă se simţea un aer de abandon. Toţi cei de acolo păreau extenuaţi, chiar şi aceia care nu participaseră la luptă, pentru că alergaseră după vitele împrăştiate toată noaptea.

— Unde e domnul Bellamy? îl întrebă pe

unul dintre ei.

— E în casă, doamnă.

Ciocăni la uşă, dar nu-i răspunse nimeni. Aşa că-şi luă inima în dinţi şi deschise uşa singură.

— Kyle?

Nu primi niciun răspuns, aşa că plecă să cerceteze parterul în căutarea lui. Când constată că nu era nimeni jos, urcă la etaj. Dormitorul lui era parcă pe stânga, aşa că o porni într-acolo. Ciocăni uşor la uşa deschisă apoi păşi înăuntru.

Kyle zăcea în pat, complet îmbrăcat. Cineva probabil că-i scosese cizmele. Pe cămaşă avea pete roşii-maronii. Tillie se apropie de pat şi se uită cu atenţie la el. Pe chip i se citea o milă sfâşietoare. Kyle încercase să se cureţe puţin de sânge, căci pe podea se vedea o cârpă pătată, dar încă mai avea sânge pe una dintre nări şi în păr.

Chipul lui frumos era atât de desfigurat încât de abia îl mai putea recunoaşte. Avea ambii ochi învineţiţi şi umflaţi, nasul spart şi nişte umflături cât toate zilele se ridicau pe pomeţi şi pe maxilar.

— Kyle, rosti ea încet.

El se mişcă uşor şi gemu. Reuşi cu greu să deschidă un pic unul din ochi.

— Mă duc să aduc nişte apă ca să te curăţ puţin, murmură ea, aplecându-se peste el ca s-o poată vedea.

El oftă apoi murmură:

— Coastele. Avea buzele aşa de umflate, încât de abia putea vorbi.

— Ai coastele rănite?

— Da.

Tillie îi atinse braţul cu delicateţe.

— Mă întorc imediat.

Găsi la parter tot ce avea nevoie, aşa că reveni la etaj cu braţele pline. El nu părea să se fi mişcat din loc.

Luă foarfeca mare pe care o găsise la bucătărie şi începu să-i taie cămaşa. Toată zona spatelui şi a taliei era plină de vânătăi, dovadă a puterii pe care o avea Lucas Cochran în pumni. Începu să-i pipăie coastele pe cât putu de blând, căutând eventuale fracturi. El urlă de durere atunci când îl atinse într-un anume loc, dar ea nu simţea nimic deplasat, ceea ce însemna că erau probabil doar fisurate.

— Trebuie să-ţi înfăşor bine coastele, îi

zise ea. Kyle, scumpul meu, va trebui să te ridici în capul oaselor. Ştiu că te doare, dar nu pot să fac nimic dacă stai întins.

Îl ajută cu răbdare să se ridice, susţinându-l cum putea mai bine, dar Kyle era un bărbat solid, iar ea nu avea atât de multă putere.

Când în cele din urmă Kyle izbuti să stea de unul singur pe marginea patului, Tillie îi înfăşură coastele cu ajutorul unui cearceaf mare, strângându-le cât putea de bine. El gemu la început, dar apoi oftă uşurat când bandajul acela îi permise deodată să respire mai bine.

Cât era în acea poziţie, Tillie profită ca să-l spele bine pe faţă, având grijă să nu-i provoace durere, după care îi curăţă părul şi gâtul.

— Sete, murmură el.

Tillie îi aduse apă proaspătă. El sorbi precaut din pahar, apoi începu să-şi clătească gura cu mare atenţie, scuipând apoi în lighean restul de sânge închegat. De abia după aceea bău cu sete.

— Dacă poţi să te ridici, o să te dezbrac, îi zise ea, dar pentru Kyle era imposibil să mai

facă vreun efort în plus. Tillie îl ajută să se întindă şi de abia după aceea se chinui să-i scoată pantalonii şi lenjeria intimă. Când în fine rămase gol, îl înveli cu grijă. Dormi acum, încercă ea să-l aline. O să stau aici cu tine.

Tillie rămase alături de el ţinându-se de cuvânt. Îl prinse de mână strângându-i-o uşor în timp ce el dormea. Uneori îi privea chipul mutilat şi ochii i se umpleau de lacrimi. Ştia că procedase aşa cum i se păruse că era cel mai bine, dar asta nu însemna că-i era uşor.

Îl iubea aşa de mult. Îl iubea de ani de zile. El crezuse că fusese doar o coincidenţă că se nimeriseră amândoi în aceeaşi zonă, dar când aflase unde era, Tillie părăsise casa elegantă din Denver, unde fusese amanta răsfăţată a unui om foarte bogat şi o pornise pe urmele lui fără a mai privi în urmă.

El îşi dorise mereu un singur lucru, să devină un om respectabil. Ea ştia cum crescuse el şi de ce voia să lase totul în urmă, în fond nu era deloc un om rău, deşi ar fi putut fi, ţinând cont de viaţa pe care

fusese obligat s-o ducă. Însă ferma aceea ajunsese să însemne aşa de mult pentru el încât îşi pierduse cumpătul atunci când o văzuse ameninţată, iar acum distrusese tot ce se străduise din greu să clădească.

Însă era în viaţă şi asta era tot ce conta pentru ea.

Se făcuse seara târziu atunci când el se trezi din nou, iar Tillie îl ajută să se uşureze în oala de noapte. Ceru din nou apă, dar nu putea deocamdată să mănânce nimic. Aşa că în curând adormi la loc.

A doua zi dimineaţă se simţea deja mai bine, aşa că Tillie îi dădu să mănânce nişte pâine în înmuiată în lapte. Când el îi făcu semn că se săturase, Tillie ştiu că nu mai putea amâna momentul adevărului.

Se învăţase să înfrunte totul în viaţă, aşa că nici de această dată nu se dădu în lături de la provocare.

— N-am putut să te las s-o omori pe Dee Swann, începu ea. Mai mult ca sigur că oamenii nu te vor ierta niciodată pentru ce ai făcut, dar dacă Dee ar fi fost ucisă sau violată, atunci sigur te-ar fi spânzurat. Eu sunt cea care l-a trimis pe Lucas Cochran să

te oprească.

Ochiul stâng era complet închis, nu putea să se uite la ea decât cu cel drept, însă nu se vedea nicio umbră de furie în adâncul lui.

— A trebui s-o fac, rosti el cu mare greutate. Apa… da' uite că n-a mers. N-am vrut să-i fac rău. Dar mi-am pierdut cumpătul şi… Acum am pierdut tot.

— Nu, rosti ea deodată. N-ai pierdut tot. Eşti încă în viaţă şi asta-i ceea ce contează. Chiar dacă ferma asta se duce naibii, o să poţi s-o iei iar de la capăt Poate că nu aici, dar poţi încerca în altă parte. Eu am bani, iar tu ai câştigat mereu la poker. O să ne descurcăm.

— Noi? o întrebă el, privind-o ţintă.

— Da, noi. Formăm o echipă grozavă.

El încuviinţă din cap aproape imperceptibil.

CAPITOLUL 17

Lucas era aşezat alături de patul în care zăcea Dee şi o privea. Deşi avea febră mare, era palidă ca moartea.

— S-a trezit? o întrebă pe Etta pe un ton aspru.

Soţia doctorului îl privi îngrijorată şi scuturǎ din cap.

— Dar nu e ceva neobişnuit. E foarte bolnavă şi odihna o ajută, rosti ea, în timp ce înmuia compresa în apă. După ce o stoarse bine o aşează iar pe fruntea lui Dee, însă ea nu se mişcă deloc.

Lucas îşi frecă obosit ochii. Trecuseră mai bine de două zile, iar ea nu deschisese ochii şi nici nu scosese un cuvânt. După ce pierduse aşa de mult sânge, cum să mai aibă putere să se lupte şi cu febra?

Pe sub cămaşa de noapte se vedea bandajul gros de pe umăr, iar Lucas bănuia că rana aceea era principala vinovată pentru febra ei, deşi doctorul spusese că o curăţase bine şi nu prezenta nicio urmă de infecţie. Se părea că toate rănile adunate reprezentaseră un şoc pentru corpul ei. În plus, se extenuase în încercarea de a se apăra de oamenii de la Bar B, aşa că recuperarea avea să dureze.

Numai că rămăsese aşa de nemişcată. Şi atunci când căzuse în grajd fusese plină de viaţă, chiar dacă nu se putuse mişca. Dee era o luptătoare, dar cum să lupte dacă nu

se trezea? Se obişnuise aşa de mult cu energia ei, încât văzând-o acum aşa de neajutorată i se strângea inima de groază.

În mintea lui fusese întotdeauna formidabilă, atât ca oponent cât şi ca iubită. Pentru el era un şoc să vadă acum cât era de mică de statură şi cât era de fragilă, întotdeauna avusese senzaţia că era înaltă, deşi putea să-i vadă creştetul capului, dar asta fusese probabil impresia pe care o lăsa postura ei mândră, capul ţinut sus, bărbia ridicată. De fapt, era de statură medie spre mică, iar oasele îi erau la fel de delicate ca ale unui copil, observă el încremenit.

Era plin de mânie şi ură, din cauza a ceea ce păţise. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă ar fi ascultat de raţiune şi s-ar fi mutat în oraş.

Desigur, nu era vina ei pentru ceea ce se întâmplase, nu era vina ei că Bellamy fusese lacom şi prost pe deasupra. Dar câtă vreme avea să mai stea acolo, asemenea nenorociri aveau să se tot întâmple. Pământul acela fertil stârnea lăcomia şi întotdeauna va exista cineva care să vrea să i-l fure. Iar Dee mereu va prefera să-l apere decât să fugă.

Apa era cea care făcea valea aceea atât de

preţioasă. Din cauza acelei ape se întâmplau toate.

Privi iar spre ea, cum zăcea la fel de nemişcată de parcă ar fi fost deja moartă. Dacă nu făcea ceva drastic, data viitoare era foarte posibil să nu mai scape cu viaţă.

Dădu din cap spre Etta şi plecă de acolo, cu chipul brăzdat de linii întunecate.

La rădăcina tuturor relelor care se abăteau asupra ei era apa. Fără apă, valea şi-ar fi pierdut cu totul valoarea. Dee atunci n-ar mai fi avut niciun motiv să se agaţe de ferma aceea, fiind obligată să ducă o altă de viaţă, mult mai rezonabilă. Atunci nimeni n-ar mai avea de ce să tragă spre ea cu arma şi nici ca ea să mai muncească precum un bărbat.

Când ajunse înapoi la Double C, îi spuse lui Williams să pregătească zece oameni cu lopeţi care să fie gata de plecare în zece minute. Se duse apoi în depozit şi luă de acolo câteva batoane de dinamită, pentru cazul în care ar fi avut nevoie de ele.

Ştia deja cum se bifurca râul atunci când ieşea din munte, trimiţând mare parte din apă pe versantul estic, apoi direct în vale.

Deşi nu mai fusese acolo de foarte mulţi ani, ştia ce avea de făcut ca să deturneze râul ei înspre proprietatea lui. Aşa lua singura resursă cu adevărat valoroasă de pe proprietatea ei.

Doamne Sfinte, ce supărată avea să fie, dar nu va putea să mai facă nimic. Pentru că din vina lui proprietatea ei îşi pierduse valoarea, intenţiona să-i dea suma pe care i-o oferise, iar ea nu va mai avea de ales decât să accepte şi să se mute în oraş. Când avea să se liniştească, intenţiona s-o curteze în văzul tuturor. Iar până la Crăciun sigur avea s-o convingă să se mărite cu el, pentru că ea nu putea să nege pasiunea dintre ei, aşa cum nici el nu putea. Nu le mai rămânea pe urmă decât să facă dragoste şi copilaşi şi să se certe ca nişte pisici sălbatice, dar fiecare moment împreună merita tot efortul.

Găsiră locul din munte din care ieşea râul, care apoi o lua spre est pentru că acolo era albia mai adâncă. Pe partea lui, albia era mai sus şi primea doar o doză destul de mică din debit. Dacă reuşea să adâncească albia din partea de vest, atunci râul ar fi

curs pe versantul lui.

— Uite ce apă limpede şi clară, se minună Williams cu ochii aprinşi. Direct din munte.

Lucas îşi scoase cizmele şi se aventură în albia dinspre vest, apa rece tăindu-i răsuflarea. Săpă uşor cu degetele de la picioare în nămolul fin apoi blestemă când descoperi că pe dedesubt era rocă dură. Verifică albia în sus şi-n jos, dar peste tot era acelaşi lucru. N-aveau cum să sape în rocă, iar dinamita nu ardea sub apă.

Se îndepărtă puţin în aval şi se întoarse să privească cele două albii ca să se poată gândi în linişte. Singura cale ca să dinamiteze albia de rocă, era să sece partea din vest.

Ieşi din apă şi luă o lopată.

— Apucaţi-vă de săpat, le spuse oamenilor. Puneţi pământul aici, chiar la răscruce, ca să se ducă toată apa spre est.

— Şefu', da' noi n-o să mai avem apă deloc, rosti Willson privindu-l de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Doar temporar, răspunse Lucas. Când albia o să fie uscată, am de gând s-o arunc în aer ca s-o mai cobor.

William se întoarse să privească spre râu, zâmbind încântat.

— O să întorci tot râul spre noi.

— Asta am de gând să fac.

— Lui Dee Swann n-o să-i placă deloc.

— Mă ocup eu de ea, răspunse Lucas.

Avură nevoie de trei zile la rând ca să facă ceea ce-şi propuseseră. Săpaseră în pământ până când secaseră cu totul albia din vest. Râul se revărsase cu totul spre est, purtând apele cristaline în valea lui Dee. Când albia se uscă de-a binelea, Lucas foră şi găuri în rocă şi acolo aşează cu grijă încărcătura de dinamită, întinse un fitil lung şi-l aprinse. După aceea, fugiră de acolo cât de departe se putea, iar când dinamita explodă, pământul se cutremură sub picioarele lor.

După explozie, acel baraj improvizat de ei dispăruse, iar râul curgea iarăşi vesel pe ambele albii, dar de această dată debitul mai mare se îndrepta spre vest.

— Secaţi cu totul albia dinspre est, le spuse oamenilor săi. Vreau un baraj solid ca niciun fir de apă să nu mai scape înspre est. O să-l sigilăm la final cu lut.

Forţa apei avea să erodeze în cele din

urmă barajul, aşa că va trebui să-l repare toată vremea, dar era un preţ rezonabil pentru liniştea lui. Cel puţin va putea să doarmă noaptea fără să-şi mai facă griji cu privire la siguranţa lui Dee.

În după-amiaza celei de-a treia zi, albia dinspre est fusese deja sigilată.

În pofida oboselii, Lucas se dusese zi de zi în oraş ca s-o vadă pe Dee. Olivia şi Etta făceau cu schimbul la căpătâiul ei, iar îngrijorarea săpată pe chipul Oliviei îl făcea să transpire de groază de fiecare dată când o vedea. Cu o seară înainte Dee se trezise a doua oară, însă febra încă nu cedase. Cele patru zile de febră mare îşi puseseră amprenta asupra trupului ei, topind din ceea ce nu-şi permitea să piardă. Atunci îl recunoscuse şi-i şoptise numele, iar Lucas rămăsese alături de ea ţinând-o de mână, însă ea adormise aproape imediat la loc. Oliviei i se făcuse milă de el şi-l mângâiase pe umăr spunându-i că totul avea să fie bine în cele din urmă.

Deşi murea de oboseală, nu putea să lase să treacă nici măcar o singură seară fără s-o vadă, indiferent dacă ea ştia sau nu că era

acolo. Aşa ajunse în oraş în seara aceea, satisfăcut că scăpase de o grijă. De fiecare dată când o vedea era convins că procedase corect. Nu-şi făcea iluzii că Dee avea să accepte fapta lui, dar nici nu va trebui s-o mai vadă vreodată zăcând palidă într-un pat de spital.

De această dată Olivia îl întâmpină cu un zâmbet larg. Îşi ridică un deget la buze şi-i făcu semn să iasă din cameră, venind după el şi apoi închizând uşa cu grijă.

— Gata, a scăpat de febră, îi zise ea fericită. A şi mâncat puţină supă şi apoi a adormit la loc.

Lucas simţi un val de uşurare. Era tot obosit, dar parcă scăpase de o povară imensă care-i apăsase umerii zile la rând.

— A stat de vorbă cu voi?

— A cerut apă, dar nu, nu a stat la discuţii, dacă la asta te refereai. Încă e foarte bolnavă şi slăbită, Lucas. N-o să-i treacă totul în două zile. Doctorul ne-a spus că poate peste vreo lună o să fie în stare să-şi poarte singură de grijă.

Lucas nu trebuia să se gândească la nimic, pentru că ştia exact de ce avea Dee nevoie.

— Mâine o iau cu mine la Double C.

Olivia se uita la el aproape cruciş.

— Nu se poate!

— Ba sigur că se poate. O să aibă mai multă linişte acolo decât aici.

— Dar e femeie!

El o privi uluit.

— Crede-mă, am constatat şi singur.

— Păi de aia n-are ce căuta la tine acasă.

— Aproape că a murit. În mod sigur nu e în stare să facă ceea ce crezi tu, i-o trânti el direct, făcând-o pe Olivia să roşească. O să am grijă de ea, o s-o pun înapoi pe picioare. Şi nu cer voie nimănui, Olivia, doar îţi spun ce intenţionez să fac.

Olivia respiră adânc şi mai încercă o dată:

— La ferma ta nu ai nici măcar o singură femeie.

Cine o s-o îmbăieze, cine o s-o schimbe de haine? Am vorbit deja cu mama s-o luăm la noi. Cred că-ţi dai seama acum de ce nu poate să vină cu tine la fermă. Glasul ei se îmblânzi. E cea mai bună prietenă a mea şi ştiu cât de mult înseamnă pentru tine. O să am mare grijă de ea, promit.

El însă o privi tăios.

— Dee mi-a spus că sunteţi prietene, dar…

— Prietene foarte bune, repetă Olivia. Mă simt tare bine acum pentru că am crezut chiar de la început că voi doi vă potriviţi perfect.

Lucas îşi drese jenat glasul.

— Cred că-ţi sunt dator cu nişte scuze, Olivia. Ştiu că noi doi n-am discutat nimic, dar ţi-am lăsat şi ţie şi celorlalţi impresia că intenţionez să…

Olivia îl prinse de mână.

— N-ai de ce să te scuzi. Te plac foarte mult ca prieten, dar niciodată n-am vrut să fiu altceva. Şi cred că nici tu, ca să fim sinceri până la capăt. În afară de asta sunt foarte îndrăgostită de altcineva.

— Serios? se minună el. Şi cine este norocosul?

— Luis Fronteras.

— La naiba! înjură el surprins. Iartă-mă, te rog. Se simte mai bine acum? Am avut atâtea pe cap că am şi uitat să întreb.

— Acum stă la hotel şi aproape că şi-a revenit complet.

El aprobă mulţumit din cap. Nu-i făcea o vină Oliviei că-l alesese tocmai pe Luis, însă

nu se gândise niciodată că acela era genul ei. Deodată chipul i se înăspri.

— Unii oameni s-ar putea să aibă câte ceva de cârtit împotriva lui, chiar dacă nu e treaba lor. Îi sunt dator şi nu cred că o să pot să-l răsplătesc vreodată, aşa că dacă tu sau el o să aveţi nevoie de ajutorul meu, vă stau cu cea mai mare plăcere la dispoziţie.

— Îţi mulţumesc mult, Lucas. Se ridică şi-l sărută pe obraz. O să ţin minte. Iar eu o să am mare grijă de Dee pentru tine.

Chipul lui Lucas se înăspri la loc.

— Ştiu că ai avea, dar nu m-am răzgândit. O iau la mine acasă.

— Trebuie să te gândeşti la reputaţia ei, rosti Olivia exasperată. Oamenii o să înceapă să vorbească.

Zâmbetul lui era îngheţat.

— Dacă sunt deştepţi, o să-şi ţină gurile.

— Nu sunt deştepţi şi gurile lor o să fie tot slobode. Nu poţi să ai tu personal grijă de ea.

Lucas tăcu câteva momente, gândindu-se la spusele ei. Intenţionase să aibă el însuşi grijă de Dee, dar ca să o facă în atenţia întregului oraş era cu totul şi cu totul

altceva. Aşa că-şi modifică planul pe loc.

— Ştiu că ai avea grijă de ea, dar prefer s-o am lângă mine. O să angajez o femeie care s-o ajute. Fiica cea mare a lui Sid Acrey s-ar bucura să câştige şi ea un ban.

Nu numai că dorea ca Dee să fie aproape de el, dar dacă stătea la fermă, atunci putea controla cine venea s-o vadă. Aşa nu va afla decât de la el ce făcuse cu râul ei şi asta atunci când va decide că era momentul potrivit ca să-i spună.

Olivia văzu limpede pe faţa lui că nimeni n-ar fi putut să-l facă să se răzgândească. Dacă dorea ca Dee să stea la el atunci aşa se va întâmpla. Ei bine, ea îi văzuse pe cei doi împreună şi iată că nu se înşelase, însă şi având-o pe fiica lui Sid drept însoţitoare, oamenii din oraş tot aveau să bârfească şi să se scandalizeze dacă nu se căsătoreau.

— Măcar ai de gând să te însori cu ea? îl întrebă cu asprime.

— Imediat ce o conving. Dar te rog să nu-i spui nimic, o preveni el. Poate o surprind şi spune da, înainte să aibă vreme să stea să se gândească.

Îşi zâmbiră unul altuia în semn de

complicitate.

Lucas reveni a doua zi dimineaţă cu o căruţă pe care o transformase într-un fel de ambulanţă. Etta era foarte supărată pe soţul ei că nu-i spunea lui Lucas că Dee era încă prea bolnavă pentru a putea fi mutată, însă doctorul refuzase să mintă doar pentru că soţia sa era scandalizată de tot ce se petrecea. Dee era într-adevăr foarte bolnavă, dar avea să se recupereze mai uşor la Double C, decât în oraş. În afară de asta, nu era prost să se aşeze de-a curmezişul în calea lui Lucas Cochran.

Dee era trează atunci când Lucas intră la ea, avea ochii obosiţi, dar era perfect conştientă.

— Lucas, şopti ea şi încercă să zâmbească.

Lucas şi-ar fi dorit tare mult s-o strângă la piept, dar era aşa de fragilă deocamdată, încât se mulţumi s-o prindă de mână şi să-i mângâie degetele.

— Te iau cu mine acasă, îi zise apoi, iar ea îi zâmbi iar.

Lucas o înveli bine într-una dintre păturile cu care venise, apoi o luă încet în braţe şi ieşi cu ea afară la căruţă. În jurul clinicii se

adunaseră deja diverse grupuri de oameni care vorbeau de zor. Betsy, fata lui Sid Acray, se urcase deja în căruţă, lângă patul amenajat pentru Dee.

Doctorul, soţia sa şi Olivia ieşiră în urma lui.

— Ai grijă să mănânce şi să nu facă prea multe lucruri prea devreme, îl sfătui el. N-o să fie în stare să se dea jos din pat cel puţin încă o săptămână, zece zile, iar odihna este cel mai bun remediu în acest moment.

— Betsy o să aibă mare grijă de ea, îi zise Lucas conştient că toată lumea asculta discuţia lor. Deocamdată se simţea satisfăcut. Circumstanţele nu erau cum ar fi vrut el, aveau multe furtuni în faţă, dar Dee era acolo unde şi-o dorea, adică sub acoperişul său.

O porni încet şi foarte atent la drum, evitând toate hopurile ca să n-o zguduie pe Dee, pentru că nu ştia cât de tare o durea umărul. Drumul părea să nu se mai termine, însă atunci când zări casa în faţa lui, oftă uşurat.

Legă calul de stâlpul verandei şi apoi se apropie de Dee, punând un genunchi alături

de ea.

— Fugi repede înainte şi dă deoparte cuverturile de pe pat, îi zise lui Betsy. Dormitorul ei e la etaj, a doua uşă pe dreapta.

Betsy sări din căruţă, grăbindu-se să-i îndeplinească porunca. Nu avea decât şaptesprezece ani şi era intimidată de Lucas, deşi acesta încercase din răsputeri s-o facă să se simtă în largul ei. Cum nu era prima dată când o femeie era speriată de prezenţa lui, dădu uitării toată spaima lui Betsy.

Dee era trează, deşi ochii îi rămăseseră la fel de obosiţi. Era ca şi cum vedea şi înţelegea ce se petrecea în jur, dar nu mai avea puterea să-i pese de ceva.

— Să-mi spui dacă te doare, rosti el trăgând păturile pe care se afla încet spre marginea căruţei, gândindu-se că de abia de acolo s-o ia în braţe cât mai lin posibil.

Lucas sări din căruţă şi o prinse uşor în braţe. Îşi dădu seama cât de mult slăbise, pentru că era mult mai uşoară acum decât cum o ştia el. Inima i se strânse dureros.

Betsy stătea lângă patul deja desfăcut

atunci când veni el cu Dee. Lucas o puse cu mare atenţie pe pat, o desfăşură din pătură şi apoi o înveli bine cu plapuma.

— Nu vrei nimic de mâncare sau de băut?

— Apă, răspunse ea.

Lucas se uită spre Betsy care fugi spre carafa cu apă proaspătă de pe masa din apropiere.

— Acum poţi să dormi cât vrei, important este să te faci iar bine.

Tocmai dădea să plece când ea îl strigă.

— Lucas! Vitele… grădina…?

Chiar şi în acele momente îşi făcea griji pentru blestemata aceea de grădină. Îşi înăbuşi furia şi-i răspunse cu blândeţe:

— Vitele n-au ajuns pe proprietatea ta. Le-ai alungat înapoi la Bar B.

Un zâmbet larg apăru deodată pe buzele ei lipsite de culoare. Betsy veni spre pat cu un pahar cu apă. Lucas se dădu deoparte, iar fata se apropie de Dee şi, sprijinindu-i capul îi dădu se bea. Dee îi făcu semn că se săturase şi, după ce Betsy o aşeză la loc pe pernă, ochii i se închiseră de oboseală. Lucas ieşi tăcut din cameră.

Avea la dispoziţie câteva săptămâni până

se punea pe picioare şi apoi trebuia să-i spună despre apă. Se gândea să profite la maxim de acest răstimp, ca să întărească cât putea mai mult legătura dintre ei. Iar în momentul în care avea să se poată descurca şi singură, atunci urma să fie cu totul a lui.

În familia Millican exista obiceiul ca toată familia să petreacă timpul împreună după cină, ca să citească, să coasă sau pur şi simplu să stea de vorbă. Chiar de când fusese foarte mică, Olivia fusese inclusă în cercul părinţilor săi, aceştia ascultând-o cu atenţie de câte ori avea ceva de spus. Armonia acelor câteva ceasuri de după cină, era o parte a zilei pe care Olivia o iubise dintotdeauna, dar se temea că în acel moment avea s-o strice pentru totdeauna.

Luis se oferise să fie alături de ea atunci când avea să-şi anunţe părinţii despre apropiata ei căsătorie, dar ea-l refuzase. Dacă urmau câteva momente de discuţii neplăcute, prefera ca el să nu fie de faţă.

Era ridicol că încerca să-l apere, dar diplomaţia era ceva ce făcea parte chiar din firea ei.

În plus, i-ar fi fost mult mai uşor să se

înţeleagă cu părinţii ei ceva mai încolo, dacă nu ar fi existat niciun fel de insulte de care să-şi amintească.

Destul de ciudat, nimeni nu bârfise nimic pe seama ei. Atât Honora cât şi Beatrice fuseseră foarte discrete şi nu discutaseră despre comportamentul ei atunci când aflase că Luis fusese rănit.

Etta şi doctorul era limpede că nu discutaseră cu nimeni despre faptul că se aruncase în braţele lui Luis când fusese la clinică. În acel moment însă, aproape că-şi dorea să fi existat ceva bârfe legate de ei, ca să poată aduce vorba mai uşor.

Cum nu exista o modalitate mai bună de abordare, Olivia oftă şi începu:

— Mamă, tată, am să vă spun ceva. Mama ei o privi curioasă peste broderie, iar tatăl ei lăsă ziarul în poală. M-am îndrăgostit şi o să mă mărit.

Ochii lor se făcură mari de uimire, apoi maică-sa sări de pe locul ei bătând din palme.

— Bravo, ce minunat! o felicită ea. Ştiam eu că domnul Cochran o să te ceară, însă nu aveam idee când…

— Mama, nu! o întrerupse Olivia. Nu e vorba de Lucas.

Chipurile lor, încă zâmbitoare, o priveau perplexe.

— Nu e Lucas? o întrebă Wilson. Dar el este singurul care te-a curtat, exceptându-l pe Bellamy, iar tu l-ai tot respins, din câte am observat eu. Toţi cei din oraş au crezut că…

— Toată lumea, mai puţin cei doi care contează, rosti Olivia. Lucas este un prieten bun, dar nu ne-am îndrăgostit unul de celălalt.

— Dar dacă nu e vorba de domnul Cochran, atunci cine este alesul? o întrebă Honora foarte curioasă.

— Luis Fronteras.

Feţele lor arătau la fel de nedumerite. Honora se lăsă să cadă înapoi pe scaun.

— Cine? întrebă sincer mirată. Numele îi părea cunoscut, dar nu ştia de unde anume. Oricum părea străin.

— Luis Fronteras. A lucrat pentru domnul Bellamy. El este cel care a ajutat-o pe Dee până au venit întăririle de la Double C.

— Pistolarul? suflă Wilson pierdut. Vrei să

spui că te măriţi cu un pistolar mexican? Olivia, dar e ridicol! Nici măcar nu-l cunoşti.

— Un mexican! se isteriză pe loc Honora.

— Ba din contra, îl cunosc chiar foarte bine, le zise Olivia foarte calmă. Am călărit cu el în fiecare duminică. În plus, îl iubesc.

Wilson împături ziarul şi-l aruncă pe masă.

— Este imposibil. N-ai absolut nimic în comun cu el. Nu cred că ar fi în stare să se aşeze locului undeva ca să-ţi ofere un cămin.

— Poate că acolo unde o să trăim n-o să fie la fel de luxos, admise Olivia, dar nu este o decizie de moment, m-am gândit foarte bine de vreo două luni încoace.

Desigur, aş putea să mă mărit cu un om bogat care să-mi ofere o casă luxoasă şi haine câte vreau, dar n-aş fi fericită. Cu Luis m-aş simţi la fel de bine şi dacă neam petrece viaţa într-un cort. Vreau să-mi creez o familie alături de el şi am încredere că va avea grijă şi de mine şi de copilaşii noştri. Ce importanţă are că nu e bogat?

— O să vezi ce mult contează atunci când o să te zbaţi în sărăcie, rosti Wilson scuturând din cap. Noi am făcut mereu tot

posibilul să te ferim de toate neplăcerile, aşa că nu ai habar cum e viaţa de fapt. Scumpa mea, tu meriţi mult mai mult decât poate el să-ţi ofere. Nici nu cred că ai putea supravieţui în condiţiile în care vrea el să trăiţi.

— Sigur că o să pot. Nu înţelegeţi, mă iubeşte! Şi eu îl iubesc pe el. Asta e ceea ce vreau eu, e tot ce-am visat mereu. Nu să mă mărit cu un om bogat, ci să mă căsătoresc cu bărbatul pe care-l iubesc.

— Nici nu se pune problema, decise Wilson. Îţi interzic! Eşti doar orbită de el pe moment şi nu ai habar despre ce vorbeşti. Îmi dau seama că este un personaj romantic, mai ales după tot ce-a făcut pentru Dee, dar pentru o căsnicie bună ai nevoie de stabilitate, nu de un as al pistolului care mereu se va uita peste umăr.

— Of, tată, rosti Olivia tristă, eu nu ţi-am cerut permisiunea. Vă iubesc tare mult, şi pe tine şi pe mama şi mi-aş dori nespus să veniţi la nuntă, dar eu oricum mă căsătoresc, fie că veţi fi prezenţi, fie că nu.

Ştiu că vă faceţi griji, dar şi eu am luat în calcul toate aceste probleme. Luis nu este

aşa cum credeţi voi. E un om bun, un om cinstit. Uitaţi-vă numai cum şi-a riscat viaţa ca s-o salveze pe Dee, ca să folosesc exemplul tău.

Niciunul dintre cetăţenii noştri atât de grozavi n-a vrut s-o ajute pe Dee, dar n-ai avea nimic împotrivă dacă m-aş mărita cu unul dintre ei. Nu trebuie să te porneşti împotriva lui Luis pentru că nu e genul de bărbat cu care te-ai fi aşteptat să mă mărit. El este însă cel care poate să mă facă fericită, aşa că ar trebui să te bucuri pentru mine.

— Vrei prea multe de la noi, îi răspunse Wilson, în timp ce Honora plângea tăcută.

— Îmi pare rău, dar asta n-o să mă facă să mă răzgândesc.

CAPITOLUL 18

Olivia nu putea să doarmă deşi era târziu şi toată casa era scufundată în întuneric. Din holul de jos se auzi ceasul vechi bătând de miezul nopţii, dar ea era în continuare trează. Ura scena pe care o avusese cu părinţii săi, la fel cum ura nefericirea lor, dar asta nu însemna că se răzgândise.

Niciodată în viaţă nu mai fusese sigură de ceva, aşa cum era în privinţa lui Luis.

La început nici măcar nu băgă în seamă zgomotul de la fereastră, ştiind că ramurile copacilor se mai loveau uneori de geam. Dar apoi realiză că ceea ce auzea de fapt era geamul care se ridica, aşa că sări din pat, în timp ce un urlet de groază i se plămădea în piept.

— Nu fugi, rosti Luis în şoaptă. Eu sunt!

— Tu eşti! Ei încă îi tremurau genunchii, şi se prinse de căpătâiul patului. Vrei neapărat să mă sperii de moarte? Să nu mai faci niciodată aşa ceva! şuşoti ea furioasă.

El începu să chicotească.

— Da, doamnă. Sper să fie prima şi ultima dată când vin la tine în dormitor pe fereastră.

Olivia încă nu-şi revenise bine.

— Dar de ce te cocoţi tu în copaci atât de curând după ce ai fost împuşcat? Dacă ţi se desface iar rana?

— Nu s-a desfăcut. N-a fost decât ceva mic şi mă simt foarte bine. O prinse de ceafă şi o sărută. N-am avut răbdare să aştept până dimineaţă ca să aflu dacă mai stau să aştept

o lună pentru o nuntă la biserică sau ne descurcăm cu ceva simplu mai repede.

Ea-şi lipi palmele de braţele lui, extrăgând parcă putere din căldura lor.

— Ne putem căsători cât de repede vrei tu, rosti ea cu tristeţe în glas.

El o sărută din nou.

— Îmi pare rău, scumpa mea. Ştiu că îţi doreai să fie fericiţi.

— Da, aşa e. Dar sunt destul de egoistă ca să-mi doresc să fiu şi eu fericită. Cu un oftat se lipi cu totul de el. Atunci când Luis o strânse la piept, îşi dădu seama cât de subţire era cămaşa de noapte, pentru că simţea absolut totul prin ea. Centura lui, pistolul, chiar şi nasturii de la pantaloni. Şi dovada dorinţei lui dedesubtul lor.

Mai demult poate că ar fi fost îngrozită să fie aşa de aproape de un bărbat, dar după atâta timp în care Luis o obişnuise cu trupul lui, nu mai simţea decât plăcere atunci când se lipea de el.

El îi prinse fundul şi o lipi de el, aranjând în aşa fel încât să-l simtă cât mai bine. De acum sosise momentul. Olivia alesese, iar el n-avea de gând să mai aştepte o noapte ca

ea să devină cu totul a lui. Poate că un domn ar fi aşteptat răbdător noaptea nunţii, dar el nu era un domn, era doar un bărbat care-şi dorea femeia. Toate acele ritualuri ale căsătoriei erau pentru ochii lumii, cele mai sacre jurăminte se semnau chiar acum, cu trupurile lor.

Olivia nu se mai speria de sărutările lui sau de mâinile care-i cutreierau pe trup. În special în zona sânilor era foarte sensibilă şi savura toate senzaţiile pe care i le inducea el. Alese acel moment să-i desfacă gulerul cămăşii de noapte ca să-i poată cuprinde sânii în palme.

Olivia se simţi dezamăgită însă atunci când el se îndepărtă ca să-şi scoată centura şi pistolul şi apoi şi cămaşa. După care urmară pantalonii şi cizmele.

În secunda în care rămase gol puşcă în faţa ei, Olivia începu să-l admire fascinată. Apoi se apropie şi-şi lipi gura de unul dintre sfârcurile lui, făcându-l să geamă.

— Te iubesc, îi spuse.

El îi prinse bărbia şi-i ridică buzele spre el. Apoi o sărută, foarte încet, în timp ce-i dădea cămaşa de noapte jos de pe umeri, ca

s-o lase apoi să-i cadă la picioare.

Olivia înţepeni locului, privindu-l speriată. Ce mult i-ar fi plăcut să aibă un pic de lumină ca să-l poată vedea aşa cum arăta gol, numai că şi ea era la fel de goală şi se simţea jenată. Chiar şocată. Duse mâinile în jos ca să-şi ascundă sexul, însă el le ridică din nou cu blândeţe.

— Te-am rănit vreodată? o întrebă în şoaptă.

— Nu, răspunse ea tremurând.

— În seara asta am de gând să fac dragoste cu tine. Aşa o să devii cu. Adevărat a mea. Ai idee de ceea ce urmează să se întâmple?

Olivia încerca să gândească.

— Păi… nu prea.

— Ai văzut vreodată cum se împerechează animalele?

— Nu… ba da, am văzut nişte câini. Adevărul era că pe moment se uitase Ia ei fascinată, până să realizeze că nu se cuvenea.

Luis zâmbi. Biata lui inocentă.

— Conceptul în mare e cam acelaşi, îi explică el în timp ce o mângâia. Ai să simţi

cum mă întăresc atunci când sunt cu tine. Atunci când facem dragoste va trebui să te penetrez. Uite aşa, cum fac acum cu degetele, rosti el, cercetându-i faldurile moi cu vârfurile degetelor.

Ea începu să se zbată ca să scape, dar el o prinse cu un braţ de fier.

— Nu, refuză ea. Încetează.

Nu putea crede că o atingea între picioare. Nici că senzaţiile erau aşa de puternice. Dacă ar fi fost singuri în toată casa, probabil că ar fi început să ţipe. El reuşise s-o întărite şi înainte şi mereu o ispitise să încerce mai multe din plăcere, dar nu crezuse că avea să fie aşa de intens. Era ca şi cum până atunci băuse numai apă, iar acum gusta dintr-un vin de calitate. Nici măcar nu se putea compara.

— Hai să ne întindem în pat, scumpa mea, încercă el s-o înduplece sărutând-o iar.

Ea însă rămase nemişcată, aşa că el începu să-şi frece degetul de boţul mic de carne dintre picioarele ei, foarte uşor pentru că era încă totul aşa de nou. Când o simţi că îi cedează picioarele o prinse în braţe şi o puse pe pat.

Olivia se simţea ameţită de tot ceea ce se întâmpla. El o seducea, iar ea era de-a dreptul neajutorată în mâinile lui. Avea sentimentul că se află într-un tren care mergea din ce în ce mai repede, iar ea n-avea cum să mai sară din el.

Îl simţi tare şi greu pe coapsa sa, şi, fără să se gândească, întinse mâna ca să-l îndepărteze. Însă în clipa în care atinse carnea aceea tare îşi retrase mâna speriată. Luis însă gemu, împingându-se la loc înspre ea.

— Haide, atinge-mă, o îmboldi el, respirând din ce în ce mai greu. Te rog. Vreau să simt cum e atunci când mă prinzi în palmă.

Olivia ezită, pentru că i se părea ceva groaznic de ciudat. Dar aşa fusese tot ceea ce o învăţase el şi cu toate astea îi plăcuse. Timidă, îl cuprinse cu degetele, fascinată de ceea ce simţea. Ceva tare acoperit de piele extraordinar de fină. Simţi o undă de spaimă. Cum avea s-o pătrundă când era aşa de mare?

El se ridică deasupra ei, desfăcându-i picioarele ca să-şi facă loc între ele.

Olivia făcu apel la tot calmul său. Mâinile i se prinseseră deja de cearceaf.

El însă o simţi speriată, aşa că încercă s-o aline cu vorbe de dragoste şi sărutări. Se apucă să-i sărute sânii, iar curând tensiunea dispăru. Picioarele ei se ridicară atunci când începu să se joace cu pliurile moi dintre ele. O auzi cum gemea de plăcere.

Luis continuă s-o mângâie, ducând-o tot mai sus, pătrunzând-o uşor cu degetele până când îi simţi şoldurile cum se ridicau. O duse aproape de marginea plăcerii perfecte, ca să-şi retragă mâna şi s-o înlocuiască cu bărbăţia sa.

Ea păru să înţepenească iarăşi, speriată. El se ridică deasupra ei, lăsând-o să se obişnuiască cu greutatea lui, intrând uşor în ea.

Olivia închise ochii în timp ce întregul ei corp parcă se străduia să-l respingă. El intrase în ea doar cât să simtă ameninţarea durerii, deşi ştia că deocamdată era doar un disconfort suportabil.

— Doare, şopti ea.

— Ştiu, iubito. Dar o să doară doar prima dată.

Olivia rămase aproape inertă sub el, în timp ce Luis, transpirat tot, încerca să-şi croiască drum în interiorul ei. În cele din urmă se împinse o singură dată, tare, iar himenul cedă, lăsând însă în urmă o durere greu se suportat.

Luis rămase nemişcat ca să aştepte să treacă durerea. Îşi simţea umărul ud de lacrimile ei, aşa că încercă s-o aline, deşi simţea că înnebunea încet dar sigur de dorinţa de a încheia actul dragostei.

Singurul mod de a o alina era s-o ducă iar spre orgasmul pe care el îl tot amâna, ca să-i arate plăcerea care venea după atâta durere. Îşi strecură mâna între trupurile lor şi începu să o mângâie uşor. Trebuia să aibă răbdare, ca să-i trezească iar pasiunea şi cheful. Atunci când îi simţi şoldurile mişcându-se parcă de la sine, mări presiunea şi viteza degetelor.

Olivia fusese teribil de dezamăgită de durerea aceea cruntă, chiar dacă Dee o prevenise că prima oară durea întotdeauna. Deşi se aşteptase la o plăcere deosebită, avusese parte doar de invazia neplăcută asupra corpului ei şi durerea care urmase.

Din fericire, degetele lui aduseseră înapoi senzaţiile plăcute, care veneau în valuri tot mai repezi. În acel moment, îşi ridică picioarele pe coapsele lui şi încercă să-l tragă şi mai adânc în ea din instinct. Luis gemu, încercând să se abţină.

Când ea ţipă, el îi acoperi gura cu o mână. Apoi simţi deodată cum muşchii din interior începură să palpite şi apoi să se strângă convulsiv în jurul lui. În acel moment nu mai putu răbda şi începu să se mişte, ajungând la orgasm la numai câteva secunde după ea.

Olivia începu să-i mângâie spatele, savurând încă senzaţiile plăcute care o lăsaseră aproape fără pic de vlagă. Deci actul dragostei chiar era plăcut. Nu regreta decât că nu făcuseră amor mai devreme şi aşteptaseră atât acest moment. Noua lor intimitate era copleşitoare, atât din punct de vedere al plăcerii cât şi al legăturii sufleteşti care se formase între ei. Acum chiar se simţea a lui şi în mod straniu şi ciudat, îl considera ca fiind al ei. Îl iubea, iar legătura dintre ei se întărise şi mai mult.

După câteva clipe Luis se ridică de pe ea şi o luă în braţe.

— Trebuie să plec, îi şopti el leneş, altfel o să mă prindă dimineaţa aici şi nu vreau să vină tatăl tău cu puşca după mine. O să vin să te iau pe la zece. Ai destul timp ca să-ţi faci bagajele?

— Da, răspunse ea sărutându-l. Unde o să stăm? Sau plecăm imediat din oraş?

Luis nu simţise niciun pic de ezitare în glasul ei, doar curiozitate. Pur şi simplu nu-i păsa unde aveau să stea. Doamne, Olivia era un cadou neaşteptat pentru el.

— Pe moment o să stăm la hotel până ne decidem ce vrem să facem.

— Deci nu trebuie să-mi împachetez toate hainele de pe acum, nu?

El îi zâmbi tandru.

— Ce pot să-ţi spun sigur, e că n-o să ai nevoie de cămăşi de noapte.

Nu, asta era clar. Olivia zâmbi în timp ce-l privea cum se îmbrăca. O să-l aibă mereu pe Luis alături ca să-i ţină de cald. Era cel mai frumos viitor pe care şi-l putuse imagina.

A doua zi dimineaţa când coborî la micul dejun era foarte calmă.

— Luis vine să mă ia la zece, le zise părinţilor săi. O să ne căsătorim după-

amiază.

Ochii Honorei se umplură de lacrimi, pe care le şterse imediat.

— Dar n-ai de ce să te grăbeşti aşa, scumpa mea. Nu mai bine mai stai şi te mai gândeşti un pic?

Olivia îşi strânse mama în braţe.

— M-am gândit foarte bine. Îl iubesc şi nimic n-o să se schimbe. N-aş sta să aştept decât dacă tu şi tata vreţi să facem nuntă în toată regula.

Wilson oftă din greu şi se ridică de la masă.

— Nu cred că te aştepţi ca noi să sărbătorim că tu te măriţi cu unul ca Fronteras.

— Mi-aş fi dorit să sărbătoreşti, dar nu, nu m-am aşteptat.

Wilson lăsă capul în jos, privind nefericit spre podea. Mare parte din obiecţiile lui se bazau pe faptul că Fronteras părea nepotrivit pentru Olivia, dar adevărul era că nu-şi dorea să vadă cum îi pleca fata de acasă. Oricum Olivia merita mai mult decât un trai nesigur.

Olivia fusese întotdeauna cu capul pe

umeri, chiar de mic copil, manierată şi politicoasă. Ştia că orice părinte considera că nimeni nu era suficient de bun pentru copilul lui, dar Olivia chiar se mărita cu un bărbat care era mult sub nivelul ei.

Era singurul lui copil, lumina vieţii sale. Ea avea să-i moştenească averea. Oare din acest motiv se însura Fronteras cu ea? Oare se aştepta să fie întreţinut de către socrul său? Olivia merita mai mult de atât.

Numai că ea vedea în general ce era mai bun în oameni şi sigur că nu se gândise că poate Fronteras avea şi alte motive. Wilson nu-şi adunase averea fiind un prost Ştia o mulţime de bărbaţi care se însuraseră doar de dragul banilor şi nu vroia să păţească şi Olivia lui aşa ceva.

Iniţial nu dorise să-l întâlnească pe viitorul său ginere, dar în acel moment se decise să se ducă la bancă mai târziu, pentru că avea câteva chestiuni de discutat cu acest domn Fronteras.

Luis se prezentă la ei la ore zece, aşa cum promisese, în faţa uşii aşteptând o şaretă pe care o închiriase de la grajd. Olivia care-l aşteptase cu nerăbdare, simţi cum îi creştea

inima când văzu că el nu făcuse niciun efort ca să impresioneze. Era îmbrăcat la fel ca în oricare altă zi, cu aceeaşi pantaloni şi o cămaşă curată, iar bandana era agăţată la gât. Tot ca de obicei era înarmat Arăta ca întotdeauna şi Olivia îl iubi pentru că nu încerca să lase o falsă impresie. Luis nu trebuia să impresioneze pe nimeni.

Deschise uşa larg invitându-l să intre, cu chipul care-i radia de fericire. Luis intră zâmbind liniştit.

— Sunt gata, îi zise ea, arătând spre cele două valize din hol.

Atunci când Luis se aplecă să le ia, Wilson ieşi din biroul său, dregându-şi glasul.

— Aş vrea să vorbesc puţin cu dumneata, dacă nu ţi-e cu supărare, rosti el grav.

Honora coborî pe scări, frângându-şi mâinile atunci când văzu valizele. Avea ochii roşii de atâta plâns.

— Desigur, răspunse Luis foarte calm.

Wilson se dădu la o parte din uşa biroului.

— Între patru ochi.

— Tată… interveni deodată Olivia.

— Te rog, asta este o discuţie între bărbaţi.

— Ba nu! strigă ea păşind spre ei. Şi eu sunt implicată.

Luis o atinse uşor pe braţ, zâmbindu-i liniştitor.

— O să fie totul în regulă, îi şopti el, după care intră în birou, iar Wilson închise uşa în urma lor.

Luis se întoarse spre bancher. Poate că Olivia se aşteptase să plece fără o vorbă, dar Luis nu credea că era posibil. În fond omul acela îşi făcea griji pentru fiica lui. La naiba, Luis n-ar mai fi avut pic de respect pentru el dacă n-ar fi procedat aşa. Dacă putea să-l liniştească cumva, era mai mult decât dispus să încerce, ştiind că acest lucru o va face fericită şi pe Olivia.

Wilson se apropie de el.

— Sunt gata să-ţi ofer cinci mii de dolari dacă pleci în clipa asta din oraş şi nu te mai vezi niciodată cu fata mea.

Luis îşi îngustă ochii, privindu-l pe viitorul său socru cu dispreţ.

— Nu, răspunse el simplu.

— Dacă tu crezi că însurându-te cu fiica mea o să te îmbogăţeşti…

— Opriţi-vă în acest moment. Nu mai

spuneţi absolut nimic, rosti el furios. Mă însor cu Olivia pentru că o iubesc. Dacă vă faceţi griji din cauza banilor, păstraţi-i, eu n-am nevoie de ei. Fără vreun alt cuvânt, trecu pe lângă bancher şi ieşi în hol.

Cum îl văzu, Olivia se şi repezi spre el, prinzându-l de braţ şi înfigându-şi unghiile în carnea lui.

— Luis? şopti ea speriată.

Chipul lui se îmblânzi atunci când privi în jos spre ea.

— Nu e nicio problemă. Pregăteşte-te să plecăm, în spatele lor auziră uşa de la birou cum se deschidea din nou. Honora făcu un pas către ei, ca şi cum i-ar fi putut opri, dar se opri, privind speriată spre omul cu care pleca fiica ei. Luis privi spre ea şi pe faţă îi apăru expresia aceea specială pentru femei, înţelegea disperarea Honorei şi ar fi făcut orice ca s-o aline, dar nu să o şi lase pe Olivia acolo.

Se apropie de scări şi o prinse pe Honora de mână.

— Vă promit că o să am mare grijă de ea.

Deşi îndurerată, Honora răspunse imediat la vorbele lui, strângându-i degetele.

— Dar unde o să locuiţi? se văită ea.

Luis dădu din umeri.

— Oriunde o să dorească Olivia, îi zise el cu simplitate. Dar indiferent unde o să ne stabilim, promitem să venim măcar o dată pe an în vizită cu nepoţeii.

Nepoţei? Honora rămase mută. Pieptul i se umflase de emoţie. Nepoţei. Copilaşii iubitei ei Olivia.

Iar omul acesta chiar o iubea pe Olivia, nu era o minciună. Honora îşi făcuse atâtea griji, dar putea să-i citească în ochi cât de mult o iubea. Desigur, era firesc, cugetă ea, cine n-ar fi iubit-o pe Olivia? Poate că nu era stâlpul comunităţii, dar era limpede că era un bărbat puternic ce o putea apăra pe fiica ei fără probleme, şi poate că era mai bine aşa. Mai mult decât orice pe lume îşi dorea s-o vadă pe Olivia fericită şi privind în clipa aceea la omul din faţa ei, căpătă certitudinea că el era în stare să realizeze acest lucru.

— Credeţi că aţi putea să mai aşteptaţi să pregătesc repede o nuntă? îl întrebă ea.

— Honora! strigă la ea Wilson.

Luis îi zâmbi fermecător, făcând-o pe

Honora să roşească.

— Mai bine nu, rosti el, dar aş fi onorat dacă aţi fi prezenţi după-amiază alături de noi.

— Păi… da… sigur, se fâstâci ea. Îl privi pe Wilson cu duritate. Sigur că o să fim alături de voi. N-aş lipsi pentru nimic în lume de la cununia fiicei mele.

— Honora! protestă iar Wilson.

Honora se întoarse spre el gata de luptă. Ce să ştie bărbaţii trecuţi de prima tinereţe despre dragostea copiilor lor.

— Ia mai lasă-mă în pace! Nu vezi cât de mult o iubeşte?

— Sigur că da, rosti Olivia cu încredere. Le zâmbi părinţilor cu ochii plini de lacrimi. Ce altceva mai mult aţi putea să vă doriţi pentru mine?

Doar luna de pe cer, se gândi Wilson simţind cum îl copleşea durerea. Dar mai mult decât orice, nu dorea să-şi piardă fiica, nu voia să se simtă nedorită în casa sa. Olivia fusese întotdeauna cu capul pe umeri, de ce nu era în stare să aibă încredere în judecata sa? Oricum nu prea avea de ales. Când simţi că i se umezeau şi lui ochii, îşi

drese glasul.

— Ai dreptate. Ai ceea ce ţi-ai dorit O să fim alături de tine la cununie. Aşa cum spunea şi mama ta, n-am putea să lipsim pentru nimic în lume.

El şi cu Luis îşi strânseră mâinile, şi deşi schimbară o privire destul de dură, era clar că de acum aveau o înţelegere. Honora începu să plângă din nou, dar de această dată vărsa lacrimi de fericire. Deşi avea să-i lipsească groaznic de mult Olivia, aşteptase cu nerăbdare această zi.

În plus, ea întotdeauna plângea la nunţi.

CAPITOLUL 19

Dee se dădu cu grijă jos din pat şi se îndreptă spre fereastră. Uneori avea un sentiment cumplit de irealitate şi simţea nevoia de acea privelişte ca să stabilească fără urmă de îndoială unde anume se afla.

Exista o bucată destul de mare de timp din care nu-şi mai amintea nimic, ultima ei amintire clară era din casă, când stătea sub geam, acoperită de sânge şi cu puşca în mână, în timp ce gloanţele îi şuierau pe la urechi.

După aceea nu-şi mai amintea decât anumite frânturi, dar nu era sigură că nu erau doar vise, până când într-o dimineaţă se trezise de tot, foarte slăbită, incapabilă să-şi amintească cum de ajunsese acolo.

Nu pusese niciun fel de întrebare, aşa că încă nu ştia ce anume se întâmplase. Avea nevoie se ştie, dar nu reprezenta o urgenţă.

Avea sentimentul că slăbiciunea cumplită a trupului îi luase şi puterea de a mai gândi. Nu avea chef să vorbească, nu-şi dorea compania nimănui, nu-şi dorea decât să doarmă.

Ieşea din coconul protector al somnului atunci când trupul îşi cerea drepturile, iar atunci când aceste nevoi erau satisfăcute, atunci se retrăgea din nou în somn.

Însă perioadele de somn deveniseră tot mai scurte şi de la un timp încoace începuse să se plimbe prin cameră cu ajutorul lui Betsy.

Acum fusese prima oară când se dăduse singură jos din pat, şi deşi picioarele îi erau destul de moi, izbutiseră s-o susţină. Era ca o piatră de hotar. Desigur, dacă cineva ar fi pus-o să coboare la parter, probabil că n-ar

fi fost în stare, dar n-avea nici cea mai mică dorinţă să plece din camera ei.

Era limpede că se afla acasă la Lucas. Nu era tocmai sigură cum de ajunsese acolo, dar el venea s-o vadă de două ori pe zi, o dată de dimineaţă şi apoi încă o dată seara.

Atunci când o întreba ceva, făcea un efort ca să-i răspundă, dar efortul era doar aparent, iar răspunsurile sale monosilabice, aşa că şi el renunţase să mai susţină o conversaţie.

Uneori când se uita la ea vedea furia vulcanică ce clocotea în el, dar simţise că nu era îndreptată asupra ei, aşa că n-o mai interesase să afle care era sursa.

Era prima dată când vedea bine Double C, iar contrastul dintre viaţa lui Lucas şi cea pe care o ducea ea era uriaş. Nu văzuse decât odaia aceea, dar cum era doar o cameră de oaspeţi, îşi imagina că restul casei era mult mai elegant.

Patul era unul dublu imens, iar aşternuturile de bumbac atât de moi şi de fine încât puteai crede că erau de mătase. Podeaua de lemn fusese minunat finisată şi apoi acoperită cu un covor gros.

Exista şi un şifonier enorm, un fotoliu de piele, un birouaş delicat cu un scaun, o măsuţă de toaletă cu o banchetă tapisată cu mătase în faţa ei. De asemenea fusese adus acolo şi un fotoliu imens pentru Betsy.

Niciodată până atunci nu se simţise inferioară, dar acum că se afla aici, acesta era sentimentul.

El s-ar fi simţit în elementul lui alături de femei elegante, îmbrăcate în mătăsuri fine, parfumate şi încărcate de bijuterii, pe când ea mulgea vacile, muncea pământul şi avea unghiile rupte şi mâinile aspre. Probabil că-şi dorise tare mult Angel Creek de fusese dispus să se însoare cu ea. Dar ce ar fi făcut după nuntă? I-ar fi cumpărat o casă în oraş, ca să stea cât mai departe de el ca să nu-l facă de râs?

Se simţi ruşinată pentru că avea astfel de gânduri. Lucas fusese foarte bun şi generos şi o luase la el acasă ca să-şi revină.

Nu făcuse şi nu spusese niciodată nimic prin care să-i dea de înţeles că se considera mai bun ca ea, era doar deprimarea de care suferea care-i aducea astfel de gânduri la suprafaţă.

Dar după ce văzuse Double C, atât cât putuse observa de la fereastră şi cercetând bine încăperea în care se afla, îşi dădea seama şi singură de prăpastia care se căsca între ei.

— Oh, se auzi Betsy din pragul uşii. Domnişoară Dee, v-aţi dat singură jos din pat!

Dee se întoarse de la fereastră. Betsy venise cu masa de prânz pe o tavă, ceea ce însemna că dormise câteva ore bune de când mâncase micul dejun de dimineaţă.

— O să mă îngraş, se gândi ea cu voce tare. Nu fac altceva decât să dorm şi să mănânc.

Era prima dată când spunea o frază întreagă de când sosise acolo, iar fata se întoarse s-o privească mirată în timp ce punea tava pe birou şi se apropia de ea ca s-o ajute.

— Domnişoară Dee, trebuie să mâncaţi cât mai mult Sunteţi subţire ca un băţ.

Ei da, era reconfortant, cugetă Dee amuzată. Betsy o conducea spre pat, aşa că se revoltă. Patul era minunat pentru dormit, dar acum prefera să mănânce civilizat, la

masă.

— Vreau să stau să mănânc la masă, rosti ea. Biroul ăla e perfect.

Betsy părea îngrijorată, dar Dee se încăpăţână. Atunci când reuşiră să ajungă în fine la birou, Dee avea senzaţia că alergase zece mile, aşa de tare îi tremurau picioarele atunci când se lăsă să cadă pe scaun. Era totuşi o victorie şi trebuia să se străduie în fiecare zi să meargă mai mult, asta dacă dorea să-şi recapete puterile.

Masa ei era extrem de simplă, un bol de supă, numai zeama şi un biscuite. Se întrebă deodată de ce oamenii credeau că dacă înfometau o persoană bolnavă, aceasta avea să se facă bine mai repede? Se simţi încă şi mai scârbită când constată că nici măcar nu putea mânca tot.

Cu toate astea, venise momentul pentru o schimbare.

— Cine găteşte aici?

Betsy nu se putea obişnui cu o pacientă care aproape că nu scosese o vorbă timp de două săptămâni şi acum nu se mai oprea din vorbit. Ochii ei erau mari de uluire atunci când îi răspunse:

— Numele lui este Orris, domnişoară.

— Spune-i lui Orris că-i apreciez grija, dar că pentru diseară nu vreau doar zeamă chioară, aş prefera şi o bucată de carne şi nişte cartofi. N-o să fiu în stare să mănânc prea mult, dar este timpul să mă străduiesc puţin.

— Da, domnişoară, încuviinţă Betsy.

— Oare în casa asta mare, nu există şi nişte cărţi?

— Nu ştiu, domnişoară, că n-am stat să-mi bag nasul prin alte camere.

De altfel Betsy n-ar fi riscat nici în ruptul capului să-l supere pe domnul Cochran pentru că îi cerceta casa.

— Foarte bine, atunci întreabă-l pe Orris ăsta sau pe cine vrei tu. Aş vrea să citesc ceva, nu contează ce anume.

— Da, domnişoară.

— Am şi eu ceva haine pe aici?

— Nu, domnişoară.

— Atunci spune-i lui Lucas să le aducă. M-am plictisit de cămăşile astea de noapte.

Betsy se albise la faţă la gândul că ar fi trebuit să-i spună domnului Cochran să facă ceva. Lui Dee i se făcu milă de *ea.*

— Lasă că mai bine-i spun eu când o veni diseară.

Betsy oftă uşurată.

— Da, domnişoară. Fusese mult mai simplu când domnişoara Dee nu făcea altceva decât să doarmă.

Dee era deja extenuată din cauza agitaţiei, dar măcar era încă trează. I-ar fi plăcut mai mult să stea tot pe scaun, dar bunul simţ îi spuse că era mai bine dacă se retrăgea în pat înainte să cadă în nas. În timp ce se instala comod pe perne aruncă o privire spre fereastră. Soarele era sus pe cer şi strălucea fierbinte şi nemilos. Dar îi spunea că după săptămânile întunecate, de acum era pe cale de vindecare.

Când Lucas veni s-o vadă în seara aceea, bucuria îi strălucea în priviri.

— Am auzit că azi ai stat pe scaun.

Dee puse deoparte cartea pe care o citea. Era groaznic de plictisitoare, dar oricum era mai bine aşa decât să se uite la pereţi. Ca de obicei, trecu direct la subiect.

— Am nevoie de hainele mele. Vrei să le iei tu de la mine sau să trimiţi pe cineva să le ia?

Lucas se aşează comod pe scaun şi-şi întinse picioarele.

— E destul timp şi pentru asta.

Ea îl privi amenințător.

— Nu intenţionez să fac altceva decât să stau în camera asta. Dar m-am săturat de cămăşi de noapte. Pot să stau şi îmbrăcată normal, nu trebuie să port doar cămaşa asta afurisită.

— De ce te-ai chinui să te schimbi de haine când oricum stai mai mult în pat?

— Ai de gând să-mi aduci hainele sau nu?

— Nu.

— Atunci ieşi afară de aici şi lasă-mă în pace! izbucni ea deodată.

El începu să râdă cu poftă. Se simţea extrem de uşurat, iar bucuria pe care o simţea era la fel de dulce şi de răcoroasă precum apa de izvor. Acele două săptămâni de tăcere fuseseră o tortură pentru el, pentru că femeia fragilă care zăcea tăcută în pat nu era Dee a lui pe care o ştia şi-o iubea. Aceasta era Dee a lui, bătăioasă şi încăpăţânată. Ştia de pe acum că avea să savureze următoarele săptămâni când va fi numai sub controlul său.

Se ridică şi se aplecă peste ea, cu mâinile pe şoldurile ei.

— Nu ai cum să mă obligi, îi zise el râzând.

Ochii ei verzi se îngustară primejdios.

— Nu chiar acum, aşa e.

— Niciodată. De fiecare dată când s-a întâmplat să ne contrăm şi m-am pus la mintea ta, am câştigat. Oricât de mult ţi-ar displace, sunt mai puternic decât tine. Iar acum te afli pe proprietatea mea, aşa că ce spun eu, e lege. O să-ţi primeşti hainele numai atunci când o să socotesc eu că ai nevoie de ele.

— N-o să am cum să-mi recapăt puterile dacă nu mănânc, îi zise ea dulce.

El se ridică încruntat. Era din nou ea însăşi, şi acum îl amenința că va înceta să mănânce, punându-şi sănătatea în pericol.

— Bine, cedă el. O să-ţi aduc afurisitele alea de haine dar vreau să-mi promiţi că nu te aventurezi pe scări.

Ea îl privi nerăbdătoare.

— Ţi-am spus deja că nu intenţionez să ies din cameră. Nu sunt idioată. Singurul fel în care aş putea să ajung la parter ar fi să cad

pe scări de-a berbeleacul.

— De asta îmi şi fac griji.

— Atunci îţi faci griji degeaba.

Lucas se încruntă la ea, realizând că de fapt nu-i promisese nimic. Dar în acelaşi timp era conştient că dacă o împingea mai mult de atât, mai degrabă îi dădea idei noi. Dacă dovedea bun simţ în felul în care considera ea să se recupereze, atunci ar fi lăsat-o s-o facă în ritmul ei, iar singura modalitate de a afla era s-o lase în pace.

— Cum arată casa mea? îl întrebă deodată.

Lucas ar fi preferat să poarte această discuţie când avea să se mai înzdrăvenească, dar acum numai putea evita să-i răspundă.

— Toate geamurile sunt sparte, uşa din spate e ruptă, multe lucruri sunt sparte sau găurite.

Dee strânse din dinţi.

— Nemernicii ăia! Ai verificat să vezi că Bellamy nu şi-a adus vitele acolo?

— Stai liniştită că nu mai îndrăzneşte, îi zise Lucas cu siguranţă în glas. Nici n-ar mai fi avut rost, acum că râul ei secase. Dar

n-avea de gând să-i spună şi acest lucru până când nu era obligat. Următoarele săptămâni intenţiona s-o răsfeţe peste măsură şi s-o lege şi mai tare de el.

— Vrei să verifici tu pentru mine?

Neliniştea din glasul ei îl făcea să se simtă şi mai vinovat. Se aplecă şi-o sărută pe frunte.

— Sigur că da.

Era aşa de fericit că-i revenise glasul şi cheful de ceartă încât nu se mai îndura să plece de acolo. Stătea aşezat pe marginea patului şi flecărea despre toate nimicurile, asta până când apăru Betsy în cameră şi îi privi cu ochii mari. Lucas oftă, ştiind că trebuia să păstreze cumva aparenţele. De abia aştepta ca Dee să se simtă mai bine ca să trimită fata acasă la ea.

Dee se apucă de recuperare la modul foarte serios, cu fiecare zi mai mult. Lucas îi aduse de acasă nişte haine, care, deşi păreau nelalocul lor în decorul acela elegant, erau oricum mai bune decât cămaşa de noapte, îmbrăcată simţea că se recupera mult mai bine. Nu-l minţise pe Lucas în privinţa intenţiilor sale.

Avea grijă să stea doar în camera sa, plimbându-se încet de-a lungul ei, forţându-se să stea în afara patului perioade din ce în ce mai lungi de timp. Acum că devenise mai activă, îi crescuse şi pofta de mâncare, iar faţa i se mai rotunji un pic şi căpătă culoare.

Lucas începu să aloce mai mult timp distracţiilor ei, ştiind că plictiseala era cel mai mare duşman. Adusese în cameră o selecţie largă de cărţi ca să aibă de unde alege, iar serile le petrecea învăţând-o să joace poker. Spre deliciul său, ea deja ştia să joace şah.

O partidă cu ea îi punea mintea pe bigudiuri. Filosofia ei la şah era aceeaşi ca şi în viaţă, era agresivă şi foarte hotărâtă. Problema era că nu ştia ce bătălii alegea în care să atace, şi în care să se apere doar, de aceea de cele mai multe ori partidele se sfârşeau prin remiză.

Era la Double C de trei săptămâni atunci când coborî prima dată la parter ca să mănânce mâncare adevărată, aşezată ca oamenii la masă. Lucas avusese grijă să-i supravegheze fiecare pas până acolo, de parcă ea nu ar fi ştiut ce putere avea acum

şi când nu trebuia să exagereze.

Oricum, această ocazie festivă însemna că Betsy ar cam fi trebuit să plece la ea acasă. Oricum bănuia că nu prea avusese de treabă în ultima săptămână şi că Dee făcuse din ea ce dorise. Micuţa Betsy se îndrăgostise de Dee şi de ambiţia de care dădea dovadă, era limpede că devenise eroina ei. Dacă avea de gând s-o imite atunci când ajungea acasă, bietul Sid Acray urma să aibă mult de furcă cu fiica sa.

Betsy o porni spre casă chiar a doua zi, cu sincerele mulţumiri ale lui Lucas şi cu un salariu generos în poşetă. Plânse atunci când îşi luă rămas bun de la Dee, spunându-i să aibă grijă de ea.

Lucas chicoti mulţumit când văzu căruţa în care se afla Betsy dispărând de pe alee. Se întoarse şi o prinse pe Dee de braţ, intrând cu ea încet înapoi în casă.

— Ei bine, scumpa mea, de acum eşti pe cont propriu, aşa că încearcă să nu dai de necaz. Orris e în bucătărie dacă ai nevoie de ceva, iar eu mă întorc după-amiază.

Dee oftă deodată.

— Trebuie să recunosc că mi-a fost dor să

rămân puţin singură. Nu sunt obişnuită să stea cineva cu mine douăzeci şi patru de ore pe zi.

El o privi cu un zâmbet, simţind cum dorinţa îi tot dădea târcoale.

Dar în seara aceea avea de gând să ia măsuri. Părea tot fragilă, dar el ştia că era mult mai puternică. În plus, reuşise să pună la loc kilogramele pierdute şi avea din nou culoare în obraji.

Lucas căutase în cufărul de haine al mamei lui şi descoperise câteva rochii de în destul de simple ca să nu aibă vreo legătură cu moda, iar Betsy, care se dovedise a fi destul de iscusită cu acul de cusut, le modificase, astfel încât să-i vină bine lui Dee, care chiar în acel moment purta una dintre ele.

Rochia galbenă din material subţire îi stătea chiar foarte bine. În plus, îşi strânsese părul lung şi des într-un coc lejer în vârful capului, care-i lăsa ceafa apetisantă descoperită complet. Imediat ce intrară în casă şi rămaseră singuri, Lucas profită de ocazie şi-şi lipi buzele de ceafa ei. Dee se simţi scuturată de fiori plăcuţi.

Hainele nu fuseseră singurele lucruri pe care le adusese Lucas de la ea de acasă. Bureţeii stăteau acum într-o cutie din dormitorul lui.

Lucas o strânse în braţe şi Dee oftă uşurată. Îi lipsise foarte mult apropierea aceea minunată dintre ei. Iar lipsa acesteia o deprimase peste măsură.

De când era acolo n-o sărutase şi nici n-o mai ţinuse în braţe, se mulţumise numai s-o pupe pe frunte, chestie care n-o mulţumise deloc. Lucas era un bărbat plin de pasiune, aşa cum era şi ea.

Dee se întoarse în îmbrăţişarea lui şi-şi lăsă capul pe umărul puternic.

— Ai obosit? o întrebă el îngrijorat.

— Sunt tot timpul obosită, încerc doar să ignor.

El o ridică în braţe şi o duse în camera ei, unde o aşeză pe fotoliul comod, punându-i şi o pernă sub cap.

— Nu ignora oboseala. Odihneşte-te de câte ori ai nevoie, pentru că în felul ăsta o să-ţi recapeţi forţele mai repede.

— N-am aşa de mult timp la dispoziţie, oftă ea. A trecut deja o lună. Mai mult ca

sigur că toată grădina e plină de buruieni. Aproape tot ce am acolo o să fie bun de cules într-o săptămână, maxim două. Trebuie să fiu destul de puternică să pot munci.

Lucas îi mângâie obrazul apoi mâna sa porni să coboare până se opri deasupra unui sân.

— Mai întâi trebuie să fii suficient de puternică pentru ce ne interesează pe noi.

Dee ridică ochii spre el.

— Aici poţi să faci tu singur toată munca grea.

— Aşa intenţionez. Lucas se aplecă şi o sărută apăsat, în timp ce-i frământa sânul. Dar mi-ar place să fii trează şi să participi şi tu.

Ea râse încântată.

— Cred că o să mă descurc.

El plecă din cameră după ce-i făcu o dată cu ochiul, iar ea îşi permise să se lase copleşită de toropeală. Când avea o asemenea noapte înainte, n-avea nici cea mai mică intenţie să se obosească în timpul zilei.

Lucas se duse la Angel Creek în ziua

aceea. Datorită apei râului, propriul său teren se trezise iar la viaţă, iar iarba nouă oferea vitelor sale suficientă hrană ca să poată supravieţui. Erau mai slabe decât îi plăceau lui, dar măcar nu-i mureau pe capete de foame sau de deshidratare.

Schimbările petrecute în valea lui Dee erau de-a dreptul dureroase. Totul era încă verde, dar vegetaţia se uscase, iar la vederea casei ei, Lucas strânse cu putere din dinţi. Pereţii şi acoperişul încă mai existau, dar geamurile sparte şi tot dezastrul dinăuntru erau martore la asediul pe care-l suportase.

Era un miracol că Dee reuşise să supravieţuiască. Şi dacă ar fi fost o idee mai slabă de înger, atunci în noaptea aceea ar fi murit cu siguranţă.

Se îndreptă spre grădină, unde rămase privind îndelung la ceea ce mai rămăsese din ea. Plantele de care Dee fusese aşa de mândră şi care promiseseră o recoltă bogată, se uscaseră aproape cu totul.

Dee muncise din greu acolo şi acum se alesese praful numai din cauza lui. Albia râului se uscase de tot, iar valea ei cea

frumoasă devenise o paraginã. Fusese un loc parcă rupt din rai, iar el îl distrusese cu mâna lui.

Dar ar fi făcut-o din nou la nevoie, numai ca s-o oblige la o viaţă în siguranţă. Asta nu însemna că nu regreta ceea ce făcuse, pentru că Angel Creek fusese un loc special şi acum se alesese praful de el.

Avusese grijă şi dusese animalele lui Dee la Double C, mai puţin păsările care puteau supravieţui şi singure. De altfel deja dispăruseră de acolo, căutând probabil mâncare şi apă.

Valea părea la fel de abandonată ca şi casa ei. Lucas oftă şi se duse în grajd, revenind apoi înarmat cu cuie, ciocan şi scânduri. Se apucă să bată scândurile peste geamurile sparte, după care repară uşa din spate. Dee era şi aşa destul de supărată, nu era cazul să-şi găsească şi casa ocupată de animale sălbatice.

Valea aceea îl întrista cumplit, aşa că se bucură sincer când se întoarse la ferma lui, care era verde şi plină de viaţă.

CAPITOLUL 20

Lucas veni în seara aceea la ea în dormitor, în timp ce ea stătea în faţa măsuţei de toaletă şi-şi peria părul. El îi luă peria din mână şi începu să-i descurce părul lung şi mătăsos. Fiind un bărbat atât de sigur pe el şi viril, gestul lui nu părea deloc efeminat, ci făcea parte doar din preludiu.

Dee stătea şi-l admira în oglindă, simţind cum i se înteţeau bătăile inimii. Lucas venise la ea fără cămaşă, iar muşchii de pe pieptul lui jucau sub piele la fiecare mişcare.

Ea îşi pusese în mod special pentru el cămaşa de noapte pe care i-o dăduse cadou atunci când căzuse. Bretelele subţiri de abia îi acopereau umerii, iar decolteul generos îi punea în evidenţă sânii. Materialul era semitransparent, mai degrabă incitând cu ceea ce de abia se putea desluşi pe dedesubtul lui.

Lucas privea foarte absorbit la ceva în oglindă, iar Dee constată, că-i admira sânii.

— A trecut multă vreme, se scuză el deodată. Adevărul era că se scurseseră

numai câteva săptămâni, dar uneori lui i se părea că nu mai putea rezista nici măcar o singură zi fără ea.

Puse peria deoparte şi-şi aşează mâinile pe umerii ei, strâmbându-se când îşi dădu seama cât erau încă de firavi.

Dee îşi dădu seama la ce se gândea, şi-şi lăsă capul să i se sprijine de abdomenul lui. Ochii li se întâlniră în oglindă.

— Asta e a doua oară când ai grijă de mine.

— Sper să fie şi ultima.

Dee zâmbi amintindu-şi cât de greu îi fusese să-i accepte ajutorul prima dată. Dar îşi amintise cât de mult se bazase pe el atunci, iar asta îi făcuse cumva convalescenţa mai uşoară. Dacă altcineva şi nu Lucas ar fi avut grijă de ea, probabil, că s-ar fi întors demult acasă. Însă aşa, avea încredere în el cu viaţa sa şi cu valea.

Îi prinse deodată mâinile şi i le puse peste sâni.

— Să ştii că nu mă sparg, îi zise răguşită.

El o luă în braţe şi se aşează cu ea pe fotoliu, lăsându-i picioarele să atârne peste marginea acestuia, în timp ce-i sprijinea

spatele cu braţul stâng.

— Nu cred că mă pot controla prea mult, recunoscu el. Iar dacă mă bag acum în pat cu tine, o să mă pierd cu totul.

— Şi la ce ai nevoie de atâta control? se interesă ea. Te poţi revanşa şi peste o oră.

Lucas izbucni în râs.

— Încerc să nu te obosesc prea tare. N-am de gând să fac dragoste cu tine toată noaptea.

— Păcat, răspunse ea.

— Nu-i aşa?

Lucas începu s-o sărute încet, trecându-şi limba peste buzele ei, înainte să pună stăpânire pe toată gura. Trecuse atâta timp încât senzaţiile extrem de vii îi luară pe nepregătite.

Să ştie că era a lui şi că avea acces neîngrădit asupra corpului ei, i se părea lui Lucas mai grozav decât dacă ar fi băut straşnic. Şi el care intenţionase s-o ia cât mai încet.

Grăbit, îi dădu jos de pe umeri bretelele cămăşii de noapte. Ea îşi eliberă braţele şi apoi se întinse oferindu-se cu totul ochilor şi gurii lui. Lucas profită imediat de ceea ce i

se oferea. O ciupi uşor de un sfârc, bucurându-se de felul în care se întărise.

— Lucas?

— Ce-i?

— N-am nevoie de prea multă atenţie.

El deveni deodată atent, observând că se înroşise la faţă şi respira precipitat.

— Şi pentru mine a trecut la fel de mult timp, rosti ea încordată.

Oftând, îşi strecură mâna în sus pe coapsa ei, dezvelindu-i picioarele şi oprindu-se exact la întretăierea lor. Dee tresări şi desfăcu mai mult picioarele apoi închise ochii.

— Stai cu ochii deschişi, îi porunci el. Uită-te la mine.

Dee clipi şi încercă să-şi focalizeze privirea, dar era deja pierdută. Atunci când el o pătrunse cu degetele, tot trupul i se încordă în aşteptarea plăcerii care urma.

El îşi retrase mâna de sub ea şi o lăsă să zacă întinsă în poala sa de parcă era un sacrificiu depus pe altar.

— Eşti gata pentru mine? şopti el, înainte s-o pătrundă cu totul.

Ea-şi arcui spatele şi ţipă. El începu să-şi

mişte degetele într-un ritm constant, aducând-o aproape de orgasm. Dee se aprinsese toată.

— Nu, scumpa mea, nu încă, îi zise el grăbit, ridicând-o şi întorcând-o cu faţa spre el, călare pe picioarele lui. Se apucă să tragă de nasturii de la pantaloni. Mai stai puţin. Vreau să te simt cum îţi dai drumul.

— Grăbeşte-te, îl îmboldi ea, în timp ce şoldurile i se ondulau în aşteptare.

Lucas gemu atunci când se eliberă de pantaloni, după care o săltă deasupra lui, ajutând-o să coboare încet peste el.

Dee ţipă atunci când îl simţi cum o penetra. Mâinile sale puternice o ţineau de talie şi o ridicau şi-o coborau într-un ritm lent.

Din păcate la următoarea sa coborâre, Dee pierdu controlul şi explodă într-un val uriaş de plăcere care o scutură din cap şi până-n picioare, aducându-l şi pe el o dată cu ea peste pragul de sus al extazului.

Se liniştiră încet, fiind scuturaţi din când în când de reziduri de plăcere. Dee era copleşită de oboseală, aşa că se sprijini de el, incapabilă să se mai mişte.

Lucas o sprijini cum putu mai bine, dar şi el era la fel de slăbit. O mângâie uşor pe spate.

— Dee? Scumpa mea, te simţi bine?

Ea scoase un sunet nedesluşit.

Lucas o prinse de braţe şi o îndepărtă puţin de el. Părea moale ca o păpuşă de cârpă.

— Dee? La naiba, răspunde-mi!

— Lasă-mă în pace! mormăi ea.

El o aşează la loc pe pieptul lui, dându-i la o parte părul de pe faţă.

— Vrei să ne băgăm la culcare acum?

— Îhîm!

Lucas zâmbi şi închise ochii. Doamne ce bine era s-o poată ţine iar în braţe. La fel de bine fusese să îşi piardă controlul cu ea, să simtă cum se conectau împreună.

O mută într-o parte cât să-şi poată trage pantalonii la loc cu o mână, în timp ce o sprijinea pe ea cu cealaltă.

Dee părea să doarmă profund şi nu se trezi nici măcar atunci când el se ridică în picioare. O aşează cu binişorul în pat, îi scoase cămaşa de noapte, se dezbrăcă şi el, stinse lampa şi se urcă în pat alături de ea.

O trase mai aproape, fericit că în fine se afla acolo unde îşi dorise.

Dacă reuşea s-o convingă, nu trebuiau să mai petreacă nici măcar o singură noapte departe unul de celălalt.

De obicei se trezea înaintea zorilor şi nici ziua aceea nu făcu excepţie. Era dureros de tare. Dee se mişcă alături de el, aşa că o întoarse pe spate şi se ridică deasupra ei, pătrunzând-o încet şi savurând lentoarea aceea.

De această dată voia să facă dragoste cu ea foarte încet. Trupul ei răspundea la invazia lui în mod favorabil. Dee se trezi în plină acţiune, impunând de nevoie un ritm ceva mai alert Când soarele răsări peste munţi aducând cu el şi fierbinţeala zilei, amândoi zăceau mulţumiţi unul în braţele celuilalt.

Lucas realiză deodată ce făcuse. Se ridică într-un cot şi-şi puse o palmă peste pântecul ei.

— La naiba, am uitat cu totul de bureţei.

Dee deschise ochii şi-l privi fix. El nu încercă să-i mai spună că dacă rămânea gravidă atunci era obligatoriu să se mărite

cu el, pentru că ştia că nu-i plăceau ultimatumurile.

— Dacă o să avem un copil, atunci Dumnezeu să ne aibă în paza lui, pentru că o să fie un neastâmpărat şi jumătate, rosti el zâmbind teribil de încântat.

— Şi ce-i cu zâmbetul ăsta satisfăcut? îl întrebă ea.

— Satisfăcut?

— Da, de parcă ideea în sine te-ar ispiti teribil.

— Păi aşa şi este. Ia gândeşte-te ce luptător de marcă ar fi băiatul nostru.

— Ca învăţătură de minte ar trebui să ai parte numai de fete, îl preveni ea, şi fiecare să semene cu tine. Ia gândeşte-te câţi tineri ar veni după ele.

Ideea în sine îi displăcea profund. Se rugase mereu să nu aibă nicio fiică, pentru că nu credea că inima lui avea să reziste la atâta tensiune, mai ales dacă ajungeau să semene cu mama lor. Poate că Dee nu ştia deocamdată, dar ea urma să fie mama copiilor săi.

Două zile după aceea, avură parte de musafiri la Double C. Dee stătea pe verandă

şi Lucas lucra ceva în hambarul din apropiere, atunci când pe alee îşi făcură apariţia doi oameni călare.

Lucas veni lângă verandă, iar Dee se ridică în picioare şi se apropie de treptele de la intrare.

Unul dintre călăreţi era Olivia. Betsy îi şoptise ultimele bârfe din oraş, şi anume că Olivia se măritase cu un pistolar mexican care era acelaşi om ce o salvase pe Dee în timpul luptei cu banda celor de la Bar B din care făcuse şi el parte la început.

Toate acele informaţii o zăpăciseră pe Dee, care habar nu avusese că fusese ajutată din exterior. Desigur asta explica cum de reuşise să reziste atâta timp. În plus, acum avea ocazia să-l cunoască în fine pe bărbatul pe care îl iubea Olivia.

Cel care călărea alături de Olivia părea să fie înalt, subţire şi foarte frumuşel, iar felul în care-şi purta arma dădea de înţeles că nu ştia prea mult de glumă. Dee îl privi curioasă, deşi se simţea cumva intimidată.

— Dee, ce bine arăţi, o complimentă Olivia, imediat ce sări jos din şa.

Dee o privi şocată pe prietena sa care

purta pantaloni largi şi călărea bărbăteşte. Desigur ea personal prefera să călărească aşa, dar Olivia nu cutezase niciodată.

— Mă simt foarte bine, răspunse Dee zâmbind larg. Nu mi-am recăpătat încă pe deplin forţa, dar sunt tot mai puternică pe zi ce trece.

Se îmbrăţişară, conştiente că vara aceea le schimbase cu totul vieţile. Ochii Oliviei se şi umeziseră, iar Dee îşi muşcă buzele pentru a nu se da în spectacol.

Luis care descălecase la rându-i se apropie de Olivia, privind-o pe Dee cu un surâs prietenos, făcând-o să roşească, ceea ce era o noutate. Oricum privirea lui avea ceva aparte, care o făcea să se simtă bine.

Olivia îl prezentă cu mândrie.

— Luis Fronteras, soţul meu. Luis, ea este Dee Swann, prietena mea cea mai bună.

Dee îi întinse mâna imediat, însă Luis, în loc să i-o strângă, i-o ridică galant la buze.

— Domnişoară Swann, ai fost magnifică atunci cu puşca aceea. A fost un spectacol care merita să fie văzut.

Dee se uită la mâna pe care el o sărutase, apoi ridică ochii şi-l privi fără ocoliş.

— Îţi sunt datoare cu viaţa mea, rosti ea cu simplitate. Îţi mulţumesc.

— Mai degrabă îi mulţumim domnului Cochran, răspunse Luis. Dacă nu ajungea la timp, mai mult ca sigur că acum am fi fost morţi amândoi.

Lucas strânse mâna lui Luis şi o pupă pe Olivia pe obraz.

— Felicitări, îi zise lui Luis. Ai o soţie minunată.

— Aşa cred şi eu, răspunse el cu un zâmbet larg.

— Haideţi în casă ca să bem ceva rece, îi invită Dee. E mult prea cald ca să stăm afară.

Lucas o sprijini pe Dee, ajutând-o să intre în casă. Ea simţea mai rău decât ceilalţi efectul arşiţei, ceea ce însemna că mai avea cale lungă până să-şi revină cu totul.

Aveau ceai rece de băut, pe care-l prepara mereu Orris pentru Dee. Lucas şi Luis acceptară fiecare câte un pahar, zâmbind pe deasupra lor, căci ar fi preferat o tărie, dar nu comentară. Desigur, Dee sau Olivia nu vedeau nimic neobişnuit în a bea ceai.

— Am vrut să văd cu ochii mei cum ţi-ai

revenit, îi zise Olivia. Şi în plus să ne luăm rămas bun. Eu şi cu Luis plecăm mâine de dimineaţă.

— Unde aveţi de gând să mergeţi? întrebă Dee. O să te mai văd vreodată?

— Sigur că da! Doar nu plecăm pentru totdeauna. Vrem să mergem la St. Louis ca să luăm trenul. Pe chipul Oliviei apăru deodată o expresie extaziată. De acolo vom merge cât de departe ne duc şinele. E ceva ce mi-am dorit să fac întotdeauna.

Dee îşi privea prietena cumva nedumerită. Pentru ea a călători însemna de fapt deplasarea dintr-un loc în altul, nu se gândise niciodată să se plimbe doar de dragul de a se plimba. Dar dacă acesta fusese mereu visul Oliviei, atunci îşi alesese un soţ cât se poate de potrivit. Ea una le dorea toată fericirea din lume.

Luis şi Lucas discutau pe şoptite într-un colţ al camerei, şi deşi nu avea cum să-i audă, Dee bănuiau că discutau tot despre Angel Creek şi tot ce se petrecuse în ziua asediului.

— Bellamy n-a mai fost văzut prin oraş, rosti Luis. Toată lumea este scandalizată şi

e clar împotriva lui. Îl privi pe Lucas cu admiraţie. Am auzit că l-ai bătut destul de bine.

— Am încercat să dau cât am putut de tare, admise Lucas.

— Am înţeles că Tillie stă acum cu el la Bar B, îl îngrijeşte.

— Îl iubeşte, îi explică Lucas. Eu personal nu pot s-o înţeleg, dar aşa este.

— Şi cu toate astea a venit într-o goană până aici ca să-l oprească.

— Şi a plâns tot timpul şi m-a implorat să nu-l omor. Pentru că asta s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost ea. Bine, dacă Dee murea îţi dai seama că nici el nu mai rămânea în viaţă.

— Dee se simte cât de cât mai bine?

Lucas aruncă o privire în direcţia ei.

— E din ce în ce mai puternică. Cât de curând o să vrea să se întoarcă la ea acasă.

Luis se strâmbă. Ştia ce făcuse Lucas pentru că auzise diverse zvonuri şi în cele din urmă se dusese în locul în care râul izvora din munte ca să vadă dacă era adevărat Nu-i spusese nimic Oliviei pentru că s-ar fi necăjit Ochii săi întunecaţi

deveniră foarte gravi.

— Nu te invidiez deloc, prietene, mai ales atunci când o să afle şi ea.

Lucas se strâmbă la rândul său.

— O să fie de-a dreptul palpitant o vreme, dar în cele din urmă o să înţeleagă.

— Dacă iubeşte ferma aia aşa de mult, rosti Luis, s-ar putea să sufere prea mult ca să mai fie conştientă şi de altceva în afara durerii. Ţi-ai asumat un mare risc.

— Şi aş face-o din nou, rosti Lucas încet Aş presăra sare pe fiecare metru de acolo, dacă asta ar putea s-o ţină în siguranţă.

CAPITOLUL 21

Dee se trezi şi se întinse leneşă, bucuroasă să-l ştie pe Lucas alături de ea. Dormeau împreună în fiecare noapte de vreo două săptămâni, aşa că savurase fiecare moment în parte, pentru că ştia că nu avea cum să mai dureze prea mult. Rămase întinsă alături de el în semiîntuneric, ştiind că venise de acum momentul să meargă la ea acasă. Îşi revenise cu totul, aşa că nu mai avea niciun motiv ca să mai stea acolo. Avea foarte mult

de muncă şi nu era sigură dacă putea să se descurce, dar de undeva tot trebuia să înceapă, pentru că altfel pierdea întreaga grădină. Legumele nu puteau aştepta la infinit fără să se strice.

Lucas se mişcă şi începu s-o caute ca apoi s-o strângă bine alături de el.

— Azi o să mă duc acasă, îi zise ea încet.

El se încordă tot, după care se ridică şi aprinse o lampă.

— De ce?

— Pentru că acolo este casa mea. Nu pot să stau aici la infinit. Şi aşa oamenii au început să vorbească şi au şi de ce.

— Ai putea să te măriţi cu mine.

Ea păru deodată foarte tristă.

— Nu e nevoie să mă ceri. Kyle Bellamy s-a ivit exact în momentul în care mă pregăteam să vin la tine ca să-ţi spun să-ţi aduci vitele acolo la păscut, măcar până trece seceta. Dar din ce am văzut, stai încă foarte bine, nu mai ai nevoie de Angel Creek.

— Nici tu, rosti el, uluit de ofertă. La naiba cu generozitatea ei, acum îl făcea să se simtă de două ori mai vinovat. Dacă n-ai

fi trăit acolo singură, nu s-ar mai fi întâmplat nimic.

— Acum nu mai contează. Am vrut să ştii că nu e nevoie să te însori cu mine ca să ai acces la vale şi la apă.

— Dar ce-ar fi cu toate astea să te căsătoreşti cu mine? insistă el. Ştii foarte bine că nu mi-am dorit doar ferma ta.

— Ştiu, rosti ea încet.

Se gândi la planurile lui ambiţioase, la casa elegantă şi ştiu că locul ei nu era acolo.

— Tu vrei să faci din Double C un imperiu. Eu nu am ce căuta aici. N-aş suporta să stau la Denver, nici măcar temporar. Ţi-aş face viaţa un coşmar, iar oamenii şi-ar bate joc de tine din cauza mea. Nu sunt foarte prietenoasă, încheie ea cu un zâmbet amar.

Expresia de pe faţa lui nu se schimbă şi atunci încercă să-l facă să înţeleagă altfel.

— Când… când părinţii mei au murit, am fost îngrozită. Nu mai aveam pe nimeni şi am crezut că o să mor şi eu, pentru că n-aveam niciun motiv ca să mai trăiesc. Numi mai rămăsese decât ferma şi atât. Cumva faptul că puteam să cresc diverse legume

m-a ajutat să-mi doresc să trăiesc. Nu e vorba doar că-mi iubesc ferma, dar am nevoie de ea. Angel Creek poate că-mi aparţine într-un fel, cert este că eu îi aparţin în mod sigur.

— Naiba s-o ia de fermă şi de vale şi de tot! ţipă el deodată, trecându-şi mâinile prin păr, dorindu-şi să fi putut amâna acea discuţie măcar cu încă o săptămână. Nu mai e nimic acolo acum. Am deviat ruta râului.

Dee clipi nedumerită spre el, nefiind foarte sigură că înţelesese bine.

— Poftim?

— Râul nu mai curge pe acolo. Partea ta de râu a secat. Iar valea ta nu mai face doi bani dacă nu ai apă.

Dee se dădu jos din pat, albă la faţă din cauza şocului, mintea ei neputând să perceapă bine gravitatea faptei lui. Se întinse imediat după haine.

— Aş face-o din nou dacă n-aş avea de ales, rosti el cu duritate. Şi oricum asta aş fi făcut în cele din urmă ca să pot să-mi salvez ferma. Indiferent de ce ar fi, aş face absolut orice ca să apăr Double C. Iar valea aia afurisită a fost gata-gata să te omoare, însă

tu eşti prea încăpăţânată că să admiţi aşa ceva. Fără ea o să fii în siguranţă şi o să poţi dormi noaptea liniştită. Am făcut ceea ce am considerat că era necesar.

Dee nu se uită la el cât timp se îmbrăcă. Apoi îi zise încet, încă amorţită din cauza şocului.

— Atunci ar trebui să înţelegi că şi eu sunt gata să fac orice ar fi nevoie ca să-mi salvez ferma şi grădina.

El îşi pierdu cumpătul în faţa încăpăţânării ei orbeşti.

— Uită dracului de grădina aia! urlă la ea. N-ai nevoie de grădină. Îţi dau eu ce bani ai fi putut să câştigi de pe urma ei.

Dee îşi îndreptă spatele şi-l privi drept în ochi.

— Ţine-ţi banii, Cochran. Ţi-am spus chiar din ziua în care ne-am cunoscut că n-aş fi bună de curvă, nu s-a schimbat nimic de atunci.

Era mai rău decât un coşmar, pentru că atunci măcar s-ar fi putut trezi. Îşi imaginase că grădina fusese copleşită de buruieni, că toate legumele erau deja prea coapte, dar sperase să adune suficiente cât

să izbutească să treacă iarna, chiar dacă nu mai avea ce vinde în oraş.

Dar ceea ce avea în faţa ochilor n-avea legătură cu optimismul de dinainte. Legumele se veştejiseră înainte de vreme, arse de arşiţă şi lipsite de apa care hrănise acel pământ. Nici măcar porumbul nu mai crescuse.

Angel Creek secase cu totul, iar valea se maronea cu fiecare zi care trecea. Ajunse în poiana care fusese plină de flori sălbatice, dar care acum dispăruseră, laolaltă cu aroma lor proaspătă.

Fără clipocitul vesel al apei, în vale domnea o linişte cumplită. Se apropie cu grijă de albia râului. Ştia că era uscată, dar simţise nevoia să verifice. Cum să jelească, până ce nu pricepea pe deplin tot ce se întâmplase acolo?

Iar cel care făcuse una ca asta nu era altul decât Lucas. Îi distrusese căminul în mod deliberat.

Ar fi vrut să simtă furia care să-i dea puteri, dar ceea ce se petrecuse acolo depăşea furia. Se simţea cu totul amorţită, ca şi cum o parte din ea încetase deodată să

mai trăiască.

Se întoarse spre casă, şi privi la ferestrele acoperite de scânduri. Bănuia că ar fi trebuit să se bucure că făcuse măcar atâta lucru.

Casa devenise o ruină, dar ştiind la ce asalt fusese supusă, se aşteptase la aşa ceva. Moartea acelei văi o secase de orice vlagă.

Munca o ajutase întotdeauna să treacă mai uşor peste necazuri, aşa că era bine că avea în faţă atâtea de făcut Nici măcar nu ştia de unde să înceapă să strângă în casă. Atâtea lucruri fuseseră stricate şi atât de puţine din ele mai puteau fi salvate. Mătură cu grijă cioburile de pe podea, după care timp de un ceas frecă bine scândurile ca să scoată petele de sânge de pe ele.

Mai trecu o oră până să-i vină ideea. Apa. Se ridică în genunchi şi se uită la găleata cu apă. Fântâna din curte era în continuare folosibilă.

Speranţa renăscu deodată în ea. Aruncă peria de frecat pe jos şi ieşi iar în grădină, ca să examineze cu atenţie fiecare plantă în parte.

Porumbul era pierdut cu totul, pentru că era prea dependent de apă în primele faze ale creşterii. Dar fasolea şi roşiile? Cepele şi dovleceii? Unele plante fuseseră mai puternice decât altele şi încă mai aveau o şansă.

Se întoarse la fântână şi aruncă ciutura în apă. Îi trebuia mai multă forţă decât crezuse ca să ridice ciutura plină. După ce o scoase a treia oară, tremura din cap până-n picioare. Trei găleţi cu apă, din care turna câte o jumătate la rădăcina fiecărei plante care avea şanse de supravieţuire asta însemna că rezolvase doar şase plante. Pământul uscat sugea imediat apa cea preţioasă, de aceea trebuia să fie foarte grijulie şi să toarne chiar la rădăcină.

Soarele era prea fierbinte. Se opri şi se uită în sus spre el, ştergându-şi faţa cu mâneca. Era o risipă să încerce să ude plantele pe o asemenea căldură. Cel mai bine era să încerce să le ude noaptea, astfel că plantele puteau păstra mai multă umiditate, iar ei i-ar fi mai uşor să muncească ferită de căldura aceea.

După ce lua această decizie se întoarse în

casă şi la munca de acolo. Însă rezultatele erau descurajante. Rămăseseră prea puţine lucruri neatinse de gloanţe. Până şi vasele erau găurite toate.

Indiferent cât de inutilă i se părea munca pe care o făcea în acel moment, nu-şi putea permite să se oprească. Dacă se oprea începea să se gândească la Lucas şi asta ar fi terminat-o. S-ar fi aşezat direct pe jos şi ar fi urlat ca un copil mic. Dacă izbutea să-şi găsească de treabă şi să rămână în starea aceea de amorţeală, atunci avea să fie bine.

În ultimele săptămâni pierduse multă masă musculară, iar când veni seara izbuti cu mare greutate să se târască înapoi în grădină. Cum totul era foarte uscat, era riscant să ia cu ea o lampă, aşa că se mulţumi să lucreze la lumina lunii.

Curând reuşi să amorţească aşa de tare, încât nu mai simţea oboseala. Scotea găleată după găleată de apă din fântână, cu care apoi se ducea în grădină ca să ude şiruri nenumărate de plante.

Cândva după miezul nopţii descoperi că nu mai putea să se mişte. Rămăsese înţepenită lângă fântână, fără să ştie ce

anume voia să facă şi pierzând cu totul şirul timpului. Picioarele şi mâinile refuzau să mai coopereze, aşa că renunţă şi ajunse cu greu în casă, unde se trânti direct în pat şi nu se mai mişcă de acolo până a doua zi după prânz.

Acea primă zi stabili tiparul zilelor care urmară. Dormea în timpul zilei, ca noaptea să iasă şi să ude grădina. Nu încerca să se gândească prea mult, nu verifica dacă merita să facă acel efort, îşi vedea doar mai departe de treabă. Ştia că dacă se oprea, nu-i mai rămânea nicio speranţă.

La opt zile după plecarea ei, Lucas o porni spre Angel Creek. Se apropia de înserat şi era mult mai răcoare decât în celelalte zile. Lucas se gândea că opt zile îi fuseseră de-ajuns ca să fiarbă în sinea ei, acum se puteau certa serios ca după aceea să se împace.

Rezistase cu mare greutate în fiecare zi să nu se ducă după ea. Şi-i era dor să o ştie iar alături. O viaţă întreagă nu i-ar fi ajuns ca să se sature de ea.

Primul lucru pe care-l văzu cum ajunse acolo, a fost Dee care căra o găleată cu apă

pe care mai apoi o turna cu grijă la rădăcina plantelor.

Se simţi cuprins de o mânie fără margini. Afurisita aia de grădină! Ar fi trebuit s-o ardă atunci când avusese ocazia. De ce nu-şi dădea seama cât de inutil era tot efortul ei?

Descălecă şi o porni spre fântână, ca să-i iasă înainte. Dee nici măcar nu îl băgă în seamă, ceea ce-l înfurie pe loc. Îi smulse găleata din mână şi o aruncă în curte.

— Ce mama naibii încerci să faci? Vrei să te omori?

Ea dădu nepăsătoare din umeri.

— Mulţumită ţie, rosti ea încet, acum trebuie să-mi ud grădina cu propria mea mână.

— La naiba, Dee, e prea târziu. O prinse de braţ şi-o târî spre grădină. Uită-te la ea! Deschide ochii şi uită-te la ea. Te chinui să uzi nişte plante care sunt pe moarte! Chiar dacă unele din ele ar mai putea înflori o să vină iarna înainte ca legumele să se coacă.

— Dacă nu am grădina, atunci nu mai am nici mâncare! îi zise ea moale. Se smulse din strânsoarea lui şi se duse să ia din nou

găleata.

El ajunse acolo înaintea ei şi o azvârli şi mai departe.

— Nu te duce după ea! strigă ca scos din minţi.

Atunci când plecase de la el era aproape cu totul restabilită. Acum însă când se uita la ea, constata că slăbise iar şi ochii îi erau înconjuraţi de cearcăne negre. Ai pierdut, îi zise. O prinse de umeri şi o scuturã. La naiba, Dee, ai pierdut! S-a terminat Aici nu mai e absolut nimic. Ia-ţi lucrurile şi hai să mergem acasă.

Dee însă se smulse de lângă el.

— Asta este casa mea.

— Aici nu mai e nimic.

— Atunci şi eu sunt doar nimic! ţipă ea deodată.

Lucas se luptă să-şi redobândească stăpânirea de sine.

— Ai două variante. Poţi să iei banii pe care ţi i-am oferit pentru fermă şi să te muţi în oraş. Sau te măriţi cu mine!

Dee respira greu, încercând în van să se calmeze.

— De ce ţi-ai dori să cumperi ceva fără

valoare? Nam nevoie de banii tăi cu care speri să-ţi cumperi liniştea. Şi n-am nevoie de milă.

— Foarte bine atunci, ne căsătorim.

— Astea sunt variantele tale, nu ale mele, rosti ea cu pumnii încleştaţi. Dacă nu sunt de acord să-ţi iau banii, poţi să fii convins că nici nu se pune problema să mă mărit cu tine. Eu aleg să stau pe terenul meu, în casa mea.

— Ca să mori de foame?

— E alegerea mea, Cochran!

Se înfruntau ca doi pistolari, iar în liniştea care se aşternu între ei se auzi duruitul unui tunet, iar o pală de vânt rece îi scutură fustele.

Lucas ridică privirea în sus. Simţea deja mirosul de ploaie în aer. Dee se uită şi ea la norii de furtună care se adunaseră pe cer.

Apoi văzură şi perdeaua de ploaie cum se apropia de ei. În niciun minut era deja deasupra lor, lovindu-i cu picături mari.

Lucas o prinse de braţ şi o duse cu forţa la adăpostul verandei, la timp ca să nu-i ude leoarcă, căci începuse să plouă torenţial.

Rămaseră să se uite împreună la ploaia

care cădea în perdele groase. Lucas ştia că semnaliza sfârşitul secetei şi venise chiar la timp. Niciuna dintre fermele din jur nu dăduse faliment. Toată lumea reuşise să iasă cu bine din secetă.

Toată lumea cu excepţia lui Dee.

Degeaba ploua acum şi uda pământul. Valea avea să renască, dar pentru ea era deja mult prea târziu. Una peste alta, toată lumea din zonă supravieţuise, numai ea nu.

Dee îi întoarse spatele şi intră în casă, încuind uşa în urma ei.

Nu plânsese înainte, dar acum se dezlănţui. Lucas nu putuse să găsească altă metodă mai bună ca s-o rănească până-n suflet. Se luptase din greu pentru independenţa ei, îşi croise cu grijă o viaţă care-i plăcea, iar el distrusese totul. Dacă Kyle Bellamy ar fi făcut acest lucru, atunci ar fi înţeles, ar fi fost furioasă şi ostilă, s-ar fi luptat până în pânzele albe, dar nu s-ar fi simţit trădată. Poate că n-ar fi fost aşa de devastată dacă nu l-ar fi iubit pe Lucas, dar îl iubea. Chiar şi în acel moment îl iubea. Iar el îi demonstrase cât se putea de clar că ea nu însemna absolut nimic.

Lucas rămăsese în faţa uşii, ascultând-o cum plângea. Sunetul suspinelor ei se împletea cu sunetul ploii, apoi nu le mai putu deosebi.

Nu-şi imaginase vreodată s-o vadă sau s-o audă pe Dee plângând. Nu crezuse că sunetul acela avea să-i rupă inima în două.

Nu-şi imaginase niciodată că ar fi fost în stare s-o rănească, iar acum îşi dădea seama cât de idiot şi de arogant fusese.

CAPITOLUL 22

Lucas îşi aminti de vorbele lui Luis, că dacă Dee iubea aşa de mult Angel Creek, va fi aşa de supărată încât nu va mai vedea nimic în afara durerii.

El ştiuse foarte bine că-şi iubea ferma, dar nu ţinuse cont nicio clipă de sentimentele ei, presupusese că el ştia ce era mai bine pentru ea.

Adevărul era că făcuse în aşa fel încât să-i fie lui bine, îşi asigurase apa pentru fermă şi încercase s-o manipuleze pe Dee ca să accepte să se mărite cu el. Nu se gândise nicio clipă că poate pierderea căminului avea să-i frângă inima.

Deşi ar fi trebuit să-şi dea seama, doar şi el iubea Double C exact la fel. Ba mai mult, iubea atât de mult ferma încât niciodată nu l-ar fi iertat pe cel responsabil de distrugerea ei.

Şi exact asta-i făcuse tocmai femeii pe care o iubea.

Fusese aşa de arogant încât crezuse că dacă o aducea să trăiască acolo ar fi recompensat-o fără probleme pentru pierderea căminului ei.

Bănuise că avea să se înfurie şi destul de repede avea să-i şi treacă. Ar fi trebuit să-şi amintească ce pasiune avea pentru tot ceea ce îndrăgea, să-şi amintească de cum o văzuse în acea dimineaţă, pe pajişte, printre florile roz de trandafiri sălbatici. Nu ţinuse cont deloc de forţa cu care iubea şi astfel făcuse cea mai mare greşeală din viaţa lui. Cum s-o mai convingă că o iubea când îi călcase sufletul în picioare?

Toată lumea jubila acum că veniseră ploile şi fermele erau asigurate, chiar şi Bar B. Totul fusese de pomană, tot chinul ei. Bellamy o atacase degeaba. Iar el îi distrusese ferma tot degeaba. Soarta şi

natura îşi bătuseră joc de ei, pentru că trimiseseră ploaia la timp ca să-i salveze pe fermieri cu excepţia unei singure femei.

Lucas îi trimisese acasă taurul şi vacile şi-i cumpărase alte păsări. Nu le dusese chiar el, pentru că nu credea că Dee ar fi fost dispusă să-l mai vadă. Şi era posibil s-o fi pierdut pentru totdeauna.

Dee se forţa să se trezească dimineaţa şi să se apuce de treabă. Era prea mândră ca să renunţe fără a se lupta. Oricum întorcea situaţia pe toate părţile, era strânsă rău cu uşa.

Încă mai avea conserve din anul precedent, dar nu suficiente ca s-o ţină toată iarna, decât dacă se mulţumea cu un regim bazat mai mult pe lapte şi pe oua.

Nu avea suficienţi bani ca să-şi repare casa şi să-şi mai ia şi de mâncare, ori casa trebuia neapărat reparată pentru că venea iarna. Aşa că era obligată să moară de foame. Fiecare alternativă pe care o cerceta o ducea în acelaşi loc.

Dacă nu reuşea să-şi găsească de lucru, nu avea cum să supravieţuiască în iarna ce urma. Şi dacă se angaja pe undeva, ce naiba

făcea anul următor?

Putea să aibă grijă de o ditamai grădina fără râul acela care să ude pământul? Poate reuşea să se descurce şi dacă uda pământul cu găleata. O mulţime de familii se descurcau aşa. Dar familiile erau familii. Prin definiţie erau cel puţin doi oameni care să facă treabă.

Deşi era puternică, îşi cunoştea totuşi limitele. Dacă încerca să aibă o grădină la fel de mare, atunci s-ar fi spetit cu munca, iar oboseala ducea la neatenţie, iar neatenţia ducea evident la accidente.

Putea să-şi facă doar o grădină mică din care să se hrănească doar ea, dar atunci nu mai avea bani de reparaţii sau pentru haine. Nici în acel moment nu avea multe haine, dar putuse să le înlocuiască pe cele care se uzaseră din cale-afară.

Dacă reuşea să se angajeze pe undeva, atunci avea să supravieţuiască, dar atât Nu s-ar mai fi putut ocupa de grădină, pentru că n-ar mai fi avut când. Şi ce mult îi plăcuse. Savurase mereu mirosul proaspăt al pământului, schimbarea anotimpurilor, recompensa recoltei. Indiferent de cum

avea să se descurce mai deoparte, pierduse exact ceea ce iubise mai mult.

Oamenii din lumea întreagă sufereau pierderi grele, treceau peste tragedii şi îşi vedeau în cele din urmă mai departe de viaţă. Asta trebuia să facă şi ea. Fie mergea mai departe, fie renunţa cu totul la luptă şi aştepta să moară încet.

Primul la care se duse să întrebe de o slujbă a fost domnul Winches, de la magazinul universal.

— Ce anume doreşti?

— O slujbă îi răspunse ea cu calm. Nu contează ce. Pot să-ţi ţin registrele, să aranjez marfa pe rafturi, să mătur podelele.

— Pe toate astea le fac şi eu singur, murmură el.

— Da, ştiu.

El o privea în continuare cu milă.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la ferma ta. Bănuiesc că de asta ai şi venit.

— Da.

— Aş vrea să te ajut, dar ar fi o prostie din partea mea să angajez pe cineva să facă treaba pe care o fac eu în mod obişnuit. Magazinul nu e aşa de mare ca să mai am

nevoie de cineva.

— Am înţeles, rosti Dee. Mulţumesc mult.

Nici măcar nu era dezamăgită, pentru că se aşteptase la aşa ceva. Dacă reuşea să-şi găsească ceva de muncă, ea ar fi fost cea mai surprinsă dintre toţi.

Încercă la magazinul de confecţii, dar doamna Worley de abia dacă reuşea să câştige suficient pentru nevoile ei. La fel a fost şi la magazinul de pălării.

Bătu străzile din oraş în lung şi-n lat, întrebând peste tot. Nimeni nu angaja pe nimeni. Singura croitoreasă din oraş lucra de una singură, la fel şi cizmarul.

Lăsă chiar un anunţ la magazinul universal că putea să vină la curăţenie, dar cei care-şi puteau permite o menajeră, aveau deja pe cineva.

Ceea ce-i spusese lui Lucas în prima zi când se cunoscuseră fusese adevărat. Singurul loc în care se putea angaja în Prosper era la bar, pe post de curvă.

Iar singurul lucru de vânzare pe care-l avusese, ferma, acum nu mai valora nimic. Poate că ar fi reuşit să-l doneze, pentru că nimeni nu ar fi dat niciun ban pe terenul

acela. Ştia că Lucas i-ar fi dat oricând banii pe fermă, dar ar fi fost doar o pomană. Pentru că acum avea ceea ce-şi dorise atât de mult, avea râul ei după care jelea şi acum.

Nu-i mai rămăsese altceva decât mândria şi tocmai ajunsese la concluzia că era posibil să trebuiască să renunţe şi la ea ca să accepte banii lui Lucas. Pentru ea nu mai rămăsese nimic acolo, dar cu banii lui o putea lua de la capăt în altă parte.

Lucas! încă nu-şi permitea să se gândească la el. Durerea era încă prea mare şi prea proaspătă. Nu-şi putea permite s-o lase să iasă la iveală ca s-o examineze pentru că atunci ar fi doborât-o cu totul.

Trupul ei, al cărui ritm era la fel ca şi anotimpurile, îi dădu de ştire că nu-i purta copilul. Ar fi trebuit să răsufle uşurată, dar chiar împotriva logicii şi a bunului simţ, ea sperase. Un copil ar fi fost un dezastru pentru ea şi cu toate astea sperase. Acele ultime două dăţi când se iubiseră fără a se proteja fuseseră şansa ei de a concepe un copil. Oricum nu-i mai păsa de reputaţie, dar măcar n-ar mai fi fost singură. Ar fi iubit

copilul lui la fel de mult pe cât îl iubea şi pe el. Da, poate că n-ar mai fi suferit atât dacă nu-l iubea.

Lui Dee îi trebui un moment ca s-o recunoască pe femeia care venise călare până la ea. Îmbrăcată cu un costum de călărie foarte şic şi cu o pălăriuţă elegantă pe cap, descălecase plină de graţie în faţa verandei ei. În cele din urmă o recunoscu pe Tillie după părul negru şi ochii mari şi căprui. Ea era cea care călărise în goană până la Double C şi care practic îi salvase viaţa, la fel ca Lucas sau Luis.

— Bună dimineaţa, o salută Dee. Nu vrei să intri puţin?

Tillie rămase oarecum surprinsă. Era prima dată în zece ani când era invitată să intre într-o casă respectabilă. Căsuţa era umilă şi fusese rău avariată, dar nu mulţi oameni ar fi întâmpinat-o atât de civilizat ca apoi s-o poftească înăuntru.

— Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut pentru mine.

Tillie îi zâmbi larg.

— A fost doar în parte pentru tine. Nu puteam să-l las pe Kyle să se distrugă

singur.

— Am auzit că te-ai mutat la Bar B.

— Da. O să ne căsătorim. Dar nu cred că o să rămânem aici. Nu cred că oamenii o să uite vreodată ce a făcut şi nici n-o să-l ierte. Avem noroc pentru că amândoi ne pricepem să luăm totul de la început. Şi-ţi mulţumesc. Puteai să-i aţâţi pe oameni şi mai mult împotriva lui, dar n-ai făcut-o.

— Nu am văzut ce rost ar mai fi avut. Şi aşa Lucas aproape că l-a omorât.

Colorado devenise stat, dar oamenii preferau să-şi regleze neînţelegerile între ei, fără amestecul legilor. Iar Kyle îşi primise deja pedeapsa.

— Cred că şi tu trebuie s-o iei de la capăt, rosti Tillie privind în jur. Am venit să-ţi ofer nişte bani ca să poţi repara totul aici. Ştiu că nu pot să-ţi ofer viaţa ta de dinainte, dar măcar o să te ajut să o iei iar de la capăt.

S-o ia de la capăt? Cum s-o ia de la capăt?

— Nu Kyle m-a distrus, răspunse ea. Da, din cauza lui am pereţii ciuruiţi şi mi-am pierdut toate vasele, dar cel care a distrus întreaga fermă e Lucas Cochran.

— Nu ar fi făcut aşa ceva dacă n-ar fi fost

atacul lui Kyle, răspunse Tillie cu blândeţe. A fost o decizie tare grea, dar Lucas e un om dur. A ştiut că atâta timp cât râul curgea prin valea ta, mereu ar fi apărut cineva care să vrea să-ţi fure totul, iar tu ai fi fost veşnic în primejdie. Aşa că a luat exact ceea ce făcea ca valea să fie jinduită. A făcut treaba asta ca să te protejeze.

Dee privea tristă în gol.

— Aş fi preferat să-mi asum riscul.

— Dar Lucas nu şi-a permis să-şi asume acest risc. Te iubeşte prea mult.

— Numai că atunci când ies din casă ceea ce văd în jur nu prea seamănă a iubire.

— Ştiu. Însă aşa cum am mai spus, a fost o decizie greu de luat. Şi mie mi-a fost greu să-i cer lui Lucas să te ajute atunci, ştiind bine că era posibil ca bietul Kyle să fie ucis din cauza asta. Nu mulţi oameni ar fi văzut ceea ce am făcut ca pe un act de iubire, dar aşa a fost. Aş fi făcut orice ca să-l opresc, chiar dacă după aceea m-ar fi urât.

— Eu nu-l urăsc pe Lucas, rosti Dee cu sinceritate.

— Dar o să-l poţi ierta?

— Nu. Cel puţin nu acum. Poate că

niciodată. Acum mă simt pustiită. Dar aici nu se pune problema de iertare, ci de dorinţa de a mai trăi. Iar în clipa de faţă, viaţa nu mă mai prea interesează.

Tillie mai văzuse acea expresie şi în ochii altor femei, ba chiar şi în ochii săi. Era privirea unui om care nu mai avea ce pierde. Genul acela de emoţie era profundă, iar cine îşi revenea, era apoi o persoană profund schimbată.

— Am luat banii cu mine, reveni Tillie la scopul vizitei sale.

— Nu vreau banii lui Kyle.

— Nu sunt ai lui, sunt banii mei.

Dee o privi surprinsă.

— Cu atât mai mult n-am de ce să-i iau. Nu văd de ce ai plăti tu oalele sparte de altcineva. Ba mai mult, eu îţi sunt ţie datoare pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Dar datoriile lui Kyle sunt şi ale mele, insistă Tillie zâmbind. Aşa e atunci când iubeşti pe cineva.

— Nu, mulţumesc mult. Poate că şi-ar fi înghiţit mândria şi ar fi acceptat banii lui Kyle, în fond era şi vina lui, dar nici nu se punea problema să se atingă de banii ei.

Tillie ezită o clipă.

— Am auzit că ţi-ai căutat ceva de muncă în oraş.

— Da, dar degeaba.

— Atunci ia banii. Eu chiar îmi permit şi tu ai mare nevoie de ei.

Dee se gândi la bani şi cum ar fi fost dacă ar fi reuşit s-o ia de la capăt. Numai că nu de bani avea ea nevoie ci de apă. Înţepeni locului pentru că tocmai o fulgerase o idee. Ceea ce fusese făcut se putea şi desface. Un râu care fusese trimis pe o altă albie, se putea întoarce la fel de bine înapoi în matca sa veche.

Trăise până în acel moment în transă, cum de nu se gândise la această soluţie simplă de la bun început? Ce naiba păţise de se mulţumise doar să stea şi să-şi plângă singură de milă?

Pentru prima dată de când îi spusese Lucas ce anume făcuse se simţea cu adevărat vie şi plină de energie.

Tillie o privea încântată, văzând cum se transforma chiar în faţa ei.

— Ţi-a venit o idee, nu?

— Aşa e. Şi e ceva cu care aş vrea să mă

ajuţi.

— Orice! îţi stau la dispoziţie.

Chipul lui Dee era luminat de un zâmbet larg.

— Crezi că poţi să-mi faci rost de nişte dinamită?

Interesată mereu de aventură, Tillie o însoţi pe Dee în sus pe munte spre locul din care izvora râul ei. Nu era o călătorie tocmai uşoară, dar merita efortul.

Amândouă purtau pantaloni, ceea ce le ajuta la mers. Mai aveau numai puţin de urcat şi ajungeau în fine la destinaţie. Recunoscură imediat cele două albii şi evident barajul ridicat peste cea care se formase pe versantul estic.

Dee rămase să studieze acea structură care-i ucisese ferma. Dacă Lucas ar fi avut nevoie de apă ca să supravieţuiască, ar fi construit acel baraj singură. Cu mâinile goale. Fusese gata să-i vândă ferma ca să poată supravieţui. Dar a naibii să fie dacă avea să-i permită să distrugă ceva atât de frumos ca valea ei numai pentru că hotărâse de unul singur că aşa era ea mai în siguranţă.

— Ai mai folosit vreodată dinamita? o întrebă Tillie.

— Nu.

— Doamne, eşti nebună?!

— Stai liniştită că m-am interesat cum se face. Fierarul a fost miner înainte şi mi-a arătat cum se foloseşte.

— Şi doar aprinzi fitilul şi o arunci peste baraj?

— Nu. Am de gând s-o plantez chiar în interiorul lui spre stânga, ca atunci când explodează să adâncească şi mai mult albia. Înţelesese foarte bine ce anume făcuse Lucas, dar acum urma să facă şi ea exact acelaşi lucru.

Dură ceva să scobească în baraj un loc în care să pună explozibilul. Întinse după aceea fitilul lung ştiind cam cât dura până să ajungă la dinamită.

— Ar fi bine să o porneşti în jos pe munte, îi zise lui Tillie. Îţi las cinci minute avans înainte să aprind fitilul.

— Aş prefera să stau cu tine, răspunse ea. Am bătut atâta drum până aici, barem să te văd pe tine cum o faci, şi pe urmă ne adăpostim amândouă.

Se priviră una pe alta şi-şi zâmbiră complice.

Dee aprinse fitilul.

Fugiră spre cai, se aruncară în şei şi o porniră la galop, în timp ce Dee număra în gând secundele.

Lucas se plimba de unul singur pe malul râului, privind la undele sale repezi şi întrebându-se dacă meritase atâta durere şi chin.

Dee se dusese din uşă în uşă în oraş căutând ceva de lucru, când ar fi putut să vină la el. Ce ironie, el era singura persoană care nu i-ar fi refuzat nimic, dar nu s-ar fi apropiat să-i ceară ceva nici în ruptul capului.

Sperase ca un nebun să vină în cele din urmă la el, că avea să înţeleagă că încercase numai s-o apere.

Dar durerea ei fusese prea mare şi încă mai suferea.

Şi era vorba şi de mândria ei. Nu existase niciodată pe lume o fiinţă mai mândră decât Dee Swann. Era o persoană greu de iubit, dar dacă ar fi avut mai puţină mândrie sau ar fi fost mai suavă, n-ar mai fi fost aceeaşi

femeie. Ori de ea avea nevoie, aşa cum era, mândră şi încăpăţânată şi puternică, un adevărat partener.

Din păcate o lovise unde o durea mai tare atunci când îi luase râul şi-i omorâse valea şi ferma, terfelindu-i mândria şi ameninţându-i independenţa. Nu se gândise o clipă că încercând s-o forţeze să vină la el, ar fi omorât ceva din ea.

Mai avea o singură şansă dacă-i înapoia mândria şi independenţa. Pentru că ea n-avea să mai vină la el decât ca o femeie mândră şi demnă. Şi întotdeauna avea să existe o parte a ei la care el nu va mai avea acces niciodată.

Dar n-o putea învinovăţi, pentru că şi el era exact la fel. N-ar fi acceptat niciodată să i se subordoneze. Putea fi partenera lui, asta da, dar niciodată la ordinele cuiva.

Ori el pe acea Dee şi-o dorea cu disperare. Insă trebuise s-o piardă ca să-şi dea seama ce vroia de fapt.

Se uită iar la apă care era atât de preţioasă, dar nu la fel de preţioasă ca Dee a lui. Îşi aminti cum refuzase să se mărite cu el, spunându-i că nu era persoana

nimerită pentru ceea ce avea el în cap şi cum el îşi imaginase c-o putea schimba ca să se potrivească cu ceea ce-şi dorea. Mare greşeală să-şi imagineze una ca asta. Ea nu-i ceruse niciodată să se schimbe. Cum de putuse să fie aşa de prost ca să se aştepte ca ea s-o facă de dragul lui?

Se gândi la toate planurile pe care le făurise pentru Double C şi le abandonă deodată. Ce naiba, era un om foarte bogat, iar Dee avea să-i aducă fermei lui mai mult decât orice avuţie. Avea să aducă acolo spiritul ei, temperamentul şi copiii pe care urma să-i aibă.

În acel moment trebuia să aleagă, iar el înţelese deodată limpede că de fapt, nu avea nimic de ales. O prefera pe Dee în detrimentul puterii politice. Ba mai mult, îi va da cu totul Double C dacă asta însemna s-o facă să se întoarcă la el. Şi-o dorea ca parteneră a lui pe viaţă.

Da, partenera lui.

Clipi fericit că-i venise această idee, pentru că era posibil să meargă. În acel moment auzi bubuitura asurzitoare dinspre munte. Ridică privirea spre cer, dar nu se

zărea niciun nor. De unde să fi tunat din senin?

Tunet pe naiba! îşi dădu seama ce anume era. Privi prostit spre munte şi apoi începu să râdă cu poftă.

Trebuia să se fi aşteptat la una ca asta. Bubuitura aceea îi semnaliza că Dee a lui îşi revenise şi era gata de luptă.

A doua zi, Dee merse la geam atunci când auzi tropot de cal. Se uită cu atenţie şi-l văzu pe Lucas care tocmai descăleca. Îl aşteptase să apară încă de cu o zi în urmă şi chiar se mirase ce anume îl reţinuse.

Dee se duse să-şi ia puşca, după care ieşi pe verandă.

— Ce vrei? îl întrebă fără niciun preambul.

El se opri cu piciorul pe prima treaptă, privind circumspect spre armă.

— Haide, Dee, ştii bine că ar fi trebuit să mă împuşti de prima dată când am venit aici, pentru că după aceea a fost prea târziu pentru amândoi.

Ea-i zâmbi.

— Nu e niciodată prea târziu ca să corectezi o greşeală.

— Exact. Dădu din cap spre râul care

curgea vesel înapoi în albia sa. Cine ţi-a pus încărcătura de dinamită?

Ea ridică bărbia uimită.

— Nimeni, mi-am pus-o singură.

Lucas o privea cu gura căscată. Inima aproape că i se opri la gândul că fusese într-o primejdie de moarte. Ce naiba, ea oare ştia cât de instabilă era dinamita? Nici prin cap nu-i trecuse că făcuse de una singură toată treaba, deşi, dacă se gândea mai bine, era de aşteptat.

— Eşti nebună? zbieră imediat la ea, roşu la faţă de furie şi spaimă. Ai fi putut să mori în explozie.

Ea îl privi cu dispreţ.

— Bănuiesc că mă consideri tare proastă. Chiar crezi că nu ştiu ce fac?

— Ştii?

— Evident. Drept dovadă sunt încă aici.

Lui Lucas însă îi venea să se dea cu capul de un perete. După care se calmă şi începu să râdă. Nu asta îşi dorise? Să-l scoată din minţi cu faptele ei nesăbuite pentru tot restul vieţii? Poate că era nebun, dar lui i se păruse că zărise un licăr de încântare în ochii ei.

— M-a ajutat şi Tillie, îi mărturisi în cele din urmă.

— Tillie! îşi scoase pălăria de pe cap şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Iisuse! Desigur, avea sens. Tillie care încerca să răscumpere cumva greşelile lui Kyle.

Dee îl privea provocatoare.

— Dacă ai de gând să mai ridici vreun baraj, o să-l arunc şi pe ăla în aer.

— Nu vreau să mai ridic niciun baraj. Dacă m-ar fi dus capul un pic, atunci l-aş fi dărâmat şi pe ăsta.

Dee se uită la el uluită.

— De ce ai fi făcut aşa ceva?

— Pentru că am greşit, răspunse el mohorât. Pentru că n-am avut niciun afurisit de drept ca să-l ridic de prima dată. Şi pentru că aş fi în stare de orice, numai ca să te întorci la mine.

Dee nu-şi imaginase nici în cele mai dezlănţuite vise aşa ceva. Inima începu să-i bată cu putere.

Lucas dădu să se apropie cu un pas, dar Dee ridică imediat arma.

— Rămâi acolo unde eşti, îl preveni ea.

— Vrei să te măriţi cu mine? o întrebă el,

ignorând puşca.

Fără să vrea, privirile ei se îndreptară imediat către râu.

— Nu, nu din cauza apei, izbucni el. N-ai decât să-ţi păstrezi valea, n-am nevoie de ea, eu de tine am nevoie. Le-am cerut avocaţilor să-mi facă toate documentele. Trebuie doar să semnezi şi valea e doar a ta. Îţi dau dacă vrei şi Double C. Doar mărită-te cu mine.

Dee era uluită de o asemenea ofertă. Braţul cu care ţinea arma se înmuie deodată, iar Lucas profită de ocazie ca să se apropie de ea şi să-i ia puşca şi s-o pună deoparte.

— Ce-ai spus? îl întrebă Dee ameţită.

— Am spus că Angel Creek va rămâne proprietatea ta personală, ca să faci ce vrei cu ea fără ca altcineva să aibă vreun cuvânt de spus. Nici nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta mai demult. Şi îţi mai dau şi ferma mea pe deasupra. Îţi dau tot ce vrei, numai să spui da.

Dee nu-şi închipuise niciodată o aşa răsturnare de situaţie.

— Dar… de ce?

Lucas oftă abătut Nici lui nu-i venea să creadă ce făcuse.

— Pentru că te iubesc. Şi pentru că am nevoie de tine. Pentru că îmi trebuie o nevastă ca tine care să mă ia de urechi din când în când. Nici nu mai ştiu de câte ori te-am cerut, dar e bine să-ţi intre în cap chestia asta, niciodată nu te-am cerut pentru apă sau pentru ferma ta sau mai ştiu eu ce. De fiecare dată te-am cerut pentru că te iubeam. Este limpede?

Dee îl privea înmărmurită.

— Este limpede?

— Nu poţi să mă vrei.

— De ce naiba să nu pot?

— Pentru că… pentru că nu sunt potrivită. Tu o să petreci mult timp la Denver, iar eu nu pot să trăiesc aşa. Ceilalţi o să râdă de mine. N-am cum să mă integrez…

— Aşa e, n-ai avea cum să te integrezi, încuviinţă el. Aşa că, la naiba cu Denver. Te prefer pe tine.

— Dar nu-ţi pot cere să renunţi…

— Dă-o naibii de treabă, tu niciodată nu mi-ai cere să renunţ! zbieră el la ea. Ştiu mai bine ca tine ce anume vreau! Acum

răspunde-mi la întrebare!

Dee clipi şi încercă să-şi adune gândurile.

— Nu vreau să iau Double C, rosti ea. Nu mă mărit cu tine pentru că mi-ai oferit ferma ta.

Lucas dădu cu pălăria de pământ, gândindu-se dacă s-o calce în picioare sau nu.

— Atunci uită de ea, rosti printre dinţii încleştaţi. Te măriţi cu mine sau nu?

»

Dee simţea cum fericirea aproape o copleşea. Lucas vorbise foarte serios. Chiar o iubea, dacă era gata să-i ofere ferma lui la care ţinea atât, doar ca să se mărite cu el.

— Bine, se învoi ea.

El scutură însă din cap.

— Bine… ce?

— Da! râse ea fericită.

— Da… ce? insistă el. Doamne, va deveni un nebun furios chiar înainte să se încheie anul.

Ea îi zâmbi atunci plină de încântare.

— Da şi eu te iubesc. Şi da, o să mă mărit cu tine. Dar nu pentru fermă sau altceva, ci numai pentru că te iubesc şi te vreau. Mai

era şi altceva?

Lucas o prinse în braţe şi o strânse la piept gata-gata să-i frângă coastele. Riscase totul pentru răspunsul ei.

— Doamne sfinte, da’ tare încăpăţânată mai eşti!

— Ştiu, răspunse ea liniştită. La fel de încăpăţânată ca şi tine.

— Am vorbit foarte serios, ferma ta rămâne ferma ta. Ai nevoie de ea, scumpo. Înainte n-am înţeles treaba asta. Iar acum, fiind proprietara fermei Double C, eşti una dintre cele mai bogate femei din regiune.

Ea îi zâmbi ameţitor.

— Nu.

— Ba sigur că da. Ştiu foarte bine cât valorează ferma, ce naiba!

— Dar eu nu vreau ferma ta.

— Am bătut deja palma.

— Nu până când nu spun „da” oficial. N-o să iau Double C. Ai nevoie de ea cum şi eu am nevoie de Angel Creek. Nu trebuie să ne încontrăm din cauza asta. De ce nu putem să fim parteneri cu drepturi egale asupra proprietăţilor?

— Ca să fiu sincer cu tine, puţin îmi pasă.

Nu mă interesează decât să te măriţi cu mine.

Dee se simţea surprinzător de împăcată cu sine.

— Nu-mi pasă al cui nume e trecut pe hârtie, atâta timp cât o să pot să vin aici, rosti ea cu convingere. Angel Creek avea să rămână ferma ei chiar dacă în documente avea să fie pe numele lui Lucas. Avea încredere în el. Iar căsătoria lor nu avea să schimbe cu nimic acest lucru.

— Asta mi-am spus şi eu legat de Double C, recunoscu el. Nu numele contează. Pentru mine e mai important să te am pe tine. Dar o să facem aşa cum o să vrei tu, rosti el, după care o sărută cu foc. Asta va fi moştenirea noastră pentru copii.

Dee era deja cuprinsă de valuri de plăcere la gândul orelor pe care le vor petrece făcând dragoste ca să poate avea acei copii. Lucas era măcinat de aceleaşi gânduri plăcute.

— O să ne certăm mereu, rosti el, gândindu-se cu plăcere la ce avea să urmeze.

— Asta-i ceva aproape sigur.

— Şi o să facem dragoste după aceea ca să ne împăcăm.

— Asta rămâne de văzut, îl contrazise ea.

— Ba nu, decise el. Nu mai avem ce vedea, rosti, apropiindu-se de malul râului. Dintr-o singură mişcare o aruncă în apă şi apoi sări şi el. Era foarte rece, dar lor nu le păsa. Ţipând de plăcere ca un copil, Dee i se tot cocoţa în spinare, încercând să-l bage cu capul la fund. Însă râsul lor se curmă atunci când se priviră în ochi.

Lucas sări pe mal şi o trase şi pe ea după el. O întinse chiar acolo şi-i ridică fusta grăbit. Aproape că-i smulse pantalonaşii de pe ea şi nasturii de la pantalonii lui. Nu mai avea răbdare nici măcar o secundă. Intră în adâncul ei dintr-o singură mişcare, gândindu-se că se afla în paradis.

Dee îl cuprinse cu picioarele, apoi îi dădu drumul, şi-i făcu semn să se întoarcă. Lucas se supuse şi se răsuci, aducând-o pe ea deasupra lui. Dee îşi dădu pe spate părul ud iar Lucas rămase înmărmurit atunci când îi observă extazul înscris pe faţă. Era cea mai frumoasă privelişte pe care o văzuse vreodată. Şi era femeia lui, doar a lui.

— Mâine ne şi căsătorim, o anunţă el.

— Cum zici tu, scumpule, toarse ea.

Numai că Lucas nu se mai lăsa păcălit cu una cu două.

EPILOG

Kyle şi Tillie Bellamy au vândut în cele din urmă Bar B şi s-au mutat în est. Dee a primit doar o singură scrisoare de la Tillie, în care-i spunea că era fericită şi că doreau să se mute înapoi la New Orleans. După aceea a pierdut orice legătură cu ea.

Luis şi Olivia Fronteras au călătorit mai bine de doi ani, apoi spre marele deliciu al părinţilor ei, au cumpărat o fermă nu foarte departe de Bar B. Deşi Willson Millican n-a fost niciodată tocmai sigur de felul cum izbutea ginerele său să facă rost de bani ca s-o întreţină pe Olivia, s-a gândit că n-ar fi bine să încerce să afle, pentru că Olivia lui era tare fericită şi acest lucru se vedea. Nu-şi imaginase niciodată că fiica sa cea manierată avea în ea sânge de aventurier, dar trebuia să admită că îi pria. Apoi, într-o procesiune rapidă, Olivia îi aduse pe lume soţului său trei fete. Nici că se putea să-l fi

făcut mai fericit de atât, pentru că lui Luis îi plăcuse întotdeauna să fie înconjurat de femei.

Lucas şi Dee Cochran au avut şi ei cinci copii, primii trei băieţi au venit primii pe lume, şi după cum anticipase Lucas, erau nişte ştrengari şi jumătate. Apoi veniră pe lume şi fetele, iar atunci când cea mare împlini doar un an, Lucas deja începuse să-şi facă griji din cauza ei. Fetiţele semănau amândouă aşa de bine cu mama lor, încât bietul lor tată ştia deja că nu avea să mai doarmă liniştit pentru tot restul vieţii lui.

El şi Dee se certau, ţipau unul la altul şi apoi se împăcau. Casa întreagă răsuna de atâta tărăboi, dar Lucas n-ar fi renunţat la el nici în ruptul capului.

SFÂRŞIT

ACASĂ E ACOLO UNDE ÎI E ŞI INIMA...

Lucas Cochran se întoarce acasă în Colorado hotărît să îşi mărească pămînturile şi să pătrundă în politica înaltă. Iar Olivia, fiica distinsă a unui bancher bogat, pare să fie soţia perfectă, care să îl ajute să îşi îndeplinească planurile.

Dar o cunoaşte pe Dee Swann, propietara fermei ANGEL CREEK şi dorinţa şi pericolul prind viaţă precum un incendiu scăpat de sub control...

Un roman uluitor despre pasiune din partea celebrei scriitoare Linda Howard, o poveste plină de suspans despre cît de departe sînt dispuşi să meargă o femeie şi un bărbat ca să-şi apere pămînturile... şi dragostea.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN: 978-973-8991-98-9

9 789738 991989